

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 101
ΔΡΧ. 5

ΖΑΝ ΡΑΜΩ
ΖΗΛΕΙΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΤΟ ΥΠΟΚΟΠΙΟΥ ΤΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ

Οι απευθυνόμενοι διὰ πᾶσαν συμβουλήν πρὸς τὸν Δῖρα Κάμω, πρέπει ἀπαραίτητως νὰ γράφουν τὴν ἀκριβὴ ἡμέραν, μῆνα καὶ ἔτος τῆς γεννήσεώς του, εἰ δυνατόν δὲ καὶ τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ συνοδεύωνται μὲ γραμματόσημα ἀξίας 5 δραχ. διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἐξομοίωσιν ἀπὸ 10—16 Μαΐου ἔχουν ὡς ἀκόλουθος:

1. Διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις σας: 11—1.15 μ.μ. τῆς Τετάρτης (15)
2. Διὰ τὰς χρηματικὰς ζητήσεις σας: 6—8.45 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (10), 10.30—12 μεσημέρι τοῦ Σαββάτου (11), 5—7.15 μ.μ. τῆς Τετάρτης (15).
3. Διὰ τὰς τυχερὰς παιγνίδια δὲν ὑπάρχουν εὐνοϊκαί ὥραι.
4. Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων, αἱ ἀπογευματινὰὶ ὥραι τῆς Τρίτης (14) μεχρὶ καὶ τῆς 5.15 μ.μ.
5. Διὰ τὰς ἀσθηματικὰς συναντήσεις: 9—11 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (12), 9.45—11.15 μ.μ. τῆς Τετάρτης (15), 3—4.30 μ.μ. τῆς Πέμπτης (16).
6. Δὲν ὑπάρχουν κατὰλληλοι ὥραι διὰ γάμων ἢ ἀρραβόνων.
7. Διὰ τὸν μελλοντὸν σας: 6—7 μ.μ. τῆς Τρίτης (14), 3—4 μ.μ. τῆς Πέμπτης (16).

Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ Δῖρος Κάμω.

ZIZANIO E.— Αἱ ἐρωτικαὶ περὶ τῆς ἀφῆς δὲν εἰσὶν εὐνοϊαί. Δι' αὐτὸν οὐδ' οὐκ ἐπιθυμῶ νὰ συγκαταβῇ εἰς τὰς ἐπιθυμίας τοῦ ἐρωτοῦ. Ὁ γάμος σας θὰ ἐκδηλωθῇ ἀκριβῶς ἀκόμῃ. Θὰ εἴναι κατὰ τὴν φλογερὴν καὶ ἀπρόσδοκον ἀισθησίνην. Οἱ κοινοὶ ἀσθένειαι ἀισθησίνην. Μετὰ τὸ 32ον ἔτος τῆς ἡλικίας σας, ἡ ζωὴ σας θὰ ἐκδηλωθῇ καὶ θὰ λάβῃ μίαν νέαν τροπὴν.

ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.— Ἐσθὲν χαρακτήρ πολλὴν τιμωρίαν καὶ θαρραλέαν καὶ αὐτὸ εἶναι ἕνα μεγάλον ἐφόδιον γιὰ μὴ γυναικα. Ἀλλὰ συγχρόνως ὁμοῦ εἴσθε πάλιν νευρική καὶ εὐερέστη. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ, ἀλλὰ σήμερον θέλω πολλὰ ἐμπόδια εἰς τὸν δρόμον σας. Ὁ μνηστὴρ σας οὐδ' ἀνταγῆ καὶ ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν εὐτυχίαν σας. Εἶναι ὁμοῦ ἀκριβῶς πείσμα καὶ ἀνταρξίαν καὶ διὰ τοῦτο ἔλεω μερικὰ νῆφρ ἐλπίς τὴν συζυγίαν σας ζῶν. Πιθανόντα θὰ ἀντιμετωπίζετε συντόμως ἀκριβῶς χρήματα καὶ θὰ ζήσετε μίαν ζωὴν πολλὴν ἀνέναντον.

ΘΕΙΡΑ ΤΟΥ 1937.— Φίλε μου, εἴσθε ἐπιβόλαιο καὶ ἐνεργεῖτε πάντοτε μὲ μεγάλαν ἀπειρίαν. Εἰς τὸ γεγονός αὐτὸ ἀφελῆται ὁ κατατρεγμένος τῆς πόλεως, διὰ τὸν ὅποιον μοὶ κάκετε λόγον. Ὁ ἐσωτερικὸς σας κόσμος εἶναι γεμάτος ἀπὸ ἀνησυχίας καὶ ἀντιφάσεις. Σὰς συνιστῶ πρῶτον νὰ ἡρεμήσετε καὶ νὰ ἀφήσετε τοὺς διαρκεῖς καὶ ὀλίγον ἀνοήτους ἐρωτάς σας. Τὰ θαλασσώ νετα πρῶτα καὶ κατόπιν τὰ βαρεῖα μὲ τὴν τῆσιν ποὺ οὐκ καταδίδει καὶ λοιπὸν, ἀπορῶν ὅρα μὲ τὴν σφαιρὴν εἰς τὰ ἐρωτήματα σας: 1) Ὅχι ἐφέτος. 2) Νὰ ἐπιμελεσθῇ τὴν αὐτοῦ τὴν διὰ τὴν ὁποῖον σὰς ἐγχαίρει εἰς προσηγομένην ἀπάντησιν μου. 3) Νὰ ἐγ καταλείψετε κάθε σκέψιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

ΘΕΙΡΑ ΤΟΥ 1937. (Διὰ τὴν φιλίαν σας).— Ὁμοῦ ἀσθενεῖς. Προσπάθεια διανοητὴ καὶ χωρίς κομίσαν συνδέει. Ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητος. Ἐπιρροαίεται πολὺ ἐκτονικά. Κατὰ θέλῃς μεγάλαν ἀσθηματικὴν προφύλαξιν. Εἶναι δυνατὸν ἡλικίᾳ ἀλλὰ δὲν ἔχει νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ἐπιθυμίας ποὺ δίδει ἰκαὶ οἱ σὲς ὁμοῦ ἀπὸ τὸ ὅλον μέρος τὴν γεμίζετε διαρκῶς μὲ ἀπογοητεύσεις. Δὲν ἔλεω περὶ τῶν συντόμων γάμου μαζί τῆς. Πιθανὸν ἐξομολογήσῃ.

ΜΟΝΑΧΟΚΟΡΗ.— Εἴσθε χα-

ρόληρ πολλὴν δύστροπος, ἐγώστι καὶ καὶ περὶ τῶν. Ἡ ἀγάπη καὶ αἱ περιπέτειαι τῶν γονέων σας οὐκ ἔχουν καταστρέψει. Ἡ διδασκαλία σας εἶναι μαθηματικὴ καὶ ἀποστολὴς. Μιμηματικὴ διαρκῶς καὶ τὰ θέτετε μὲ ὁλοῦν καὶ πρωτίτως μὲ τὸν ἐαυτὸν σας. Ἡ ζωὴ σας ἡνίοχησεν ὡς σήμερον, χωρίς ὁμοῦ νὰ καταρθώσεται νὰ ἐπιμελεσθῇ. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ ὀλίγον ὁρατότητος. Τὸ πρόσωπόν διὰ τὸ ὅποιον μοὶ γράφετε εἶναι ἀξίολογον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Δὲν εἶναι ἀκριβὲς τὸ εἶναι ἔχετε σήμερον τὴν ἀγάπην του, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ τὴν διατηρήσετε. Καὶ μὲ τὸν χαρακτήρα σας τὴν θέτετε εἰς μεγάλαν δοκιμασίαν.

ΑΕΤΙΔΕΑ.— Τὰ στοιχεῖα ποὺ μοὶ ἐπελάτε εἶναι πελαῖα ἀνεπάρκη. Σὰς τὰ ἐξήγῃς λειτουργίας διὰ νὰ μὲ ἀντιληφθῇ. Ἐτοῦς γεννήσεως, μὴν, πόσος τοῖς μῆνός, ἡμέρα τῆς ἐξομολογήσεως καὶ ἐάν σας εἶναι δυνατόν ὥρα. Αὐτὰ εἶναι τὰ στοιχεῖα ποὺ ζητῶ. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ θὰ μοὶ στείλετε καὶ διὰ τὴν μνηστὴν σας ἐπίσης. Διὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, ἀποκαθίστε εἰς τὴν Γραφολόγῳ. Νομίζω δὲ ἰδὸν καταρθώσεται νὰ σας ἐξυπηρετήσῃ.

ΜΑΡΙΤΣΑΝ.— Χρῶμα κυανόν διδωσ ἀμάρτυρος, ἡμέρα Παρασκευῆς, ἀριθμὸς 8. Εἰς τὰ ἄλλα ἐρωτήματα σας θὰ ἀπαντήσω. Ἀφοῦ συμβουλευθῶ ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ μοὶ ἐπέλατε. Ὅπως ἀντιλαμβάνομαι, ἡ ἐργασία αὐτὴ θὰ ἀνατίθῃ πολλὴν χρόνον καὶ δι' αὐτὸν τὸν ἔτι ἀπάντησίν μου θὰ εἴναι ὀλίγον.

ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ ΜΙΚΡΟΥ.— Χαρακτήρ αἰνιγματικὸς καὶ ἰδιόρρυθμος. Παρακαλεῖτε πολλὰ συμπαθεῖς. Ὅλα δὲν ἔχουν νὰ εἴναι νὰ εἴναι διαρκῶς, εἰς τὴν ὁποῖαν σας, ἡμερᾶς τῆς δυστοῦσιν καὶ τὴν ἀπορῶσιν. Ὁ χαρακτήρ ποὺ ἀπορῶσιν διὰ τὸν ὅποιον μοὶ γράφετε εἶναι σφοδρὸς καὶ γεμῖται ἀπὸ ἀντιθέσεις. Δὲν νομίζω ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ συναντηθῇτε μαζί του. Ἡ γυνὴ μου εἶναι νὰ μὴν οἰεῖσθε νὰ πραγματοποιήσετε αὐτὸν τὸν γάμον, ποὺ ἡμερᾶς νὰ κάμῃ καὶ οὐκ καὶ τὸν συζυγίαν σας δύστυχον. Ἀρσὴν νὰ περῶσιν εἰς διὰ τῆς καὶ θὰ ἴδῃτε ἐν τῷ μετὰ ἂν ὑπάρχῃ τρέπος νὰ συνεννοηθῇτε.

ΠΑΡΗΓΟΡΟΝ ΑΓΓΕΛΟΝ.— Εἰσθε γεννημένη ὑπὸ μίαν πολὺ καλὴν ἀστυρικὴν ἐπιρροήν, ἡ ὁποία ρίπτει ἕνα εἶδος προστάσεως ἐπὶ ὁλοκληρῶν τῆς ζωῆς σας. Ὅχι ἐρωτικὰς περὶ τῆς. Εἶναι πολλὰ ἐνδομὴ ἀκόμῃ διὰ νὰ ριφθῇ εἰς αὐτάς. Φροντίστε νὰ συγκαταβῇ τὴν ὀρμητικὴν καὶ πλούσιαν φύσιν σας. Ἡ ἀποκαταστάσις σας θὰ γίνῃ εἰς τὸν πόλιν νεανῶν ἡλικίας καὶ θὰ εἶναι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως εὐτυχία. Οἱ κοινωνικαὶ ἐξελίξεις εἰς πολλὴν καλὴν θέσιν σήμερον καὶ θὰ ἐκδηλωθῇ περὶ τῆς. Εἰς τὸ μελλοντὸν Κοινωνικὰς θὰ καταλάβετε ἐπίσης μίαν καλὴν θέσιν. Διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀδελφῆς σας δὲν θὰ μπορέσω νὰ σας ἀπαντήσω ἐάν δὲν ἔχω ἐπαρκῆ στοιχεῖα.

ΦΙΛΟΝ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΙΑΣ.— Τὰ στοιχεῖα σας δὲν εἶναι ἐπαρκῆ. Πρέπει νὰ μοὶ προσοφίσετε σὲς πόσος, τοῦ μῆνός Μαυτίου ἐγγενήθηκαε καθὼς ἐπίσης καὶ ποὺ εἶναι. Τὰ δύο αὐτὰ στοιχεῖα μοὶ εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητα. Τὸ ἴδιον θὰ κάμετε καὶ διὰ τὰς πρῶτας πὺ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐπιστολήν σας, ἐάν αὐτὸς εἶναι θεοφῶς δυνατόν.

ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΓΩΣΤΡΙΑΝ.— Εἴσθε χα-

ρόληρ πολλὴν δύστροπος, ἐγώστι καὶ καὶ περὶ τῶν. Ἡ ἀγάπη καὶ αἱ περιπέτειαι τῶν γονέων σας οὐκ ἔχουν καταστρέψει. Ἡ διδασκαλία σας εἶναι μαθηματικὴ καὶ ἀποστολὴς. Μιμηματικὴ διαρκῶς καὶ τὰ θέτετε μὲ ὁλοῦν καὶ πρωτίτως μὲ τὸν ἐαυτὸν σας. Ἡ ζωὴ σας ἡνίοχησεν ὡς σήμερον, χωρίς ὁμοῦ νὰ καταρθώσεται νὰ ἐπιμελεσθῇ. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ ὀλίγον ὁρατότητος. Τὸ πρόσωπόν διὰ τὸ ὅποιον μοὶ γράφετε εἶναι ἀξίολογον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Δὲν εἶναι ἀκριβὲς τὸ εἶναι ἔχετε σήμερον τὴν ἀγάπην του, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ τὴν διατηρήσετε. Καὶ μὲ τὸν χαρακτήρα σας τὴν θέτετε εἰς μεγάλαν δοκιμασίαν.

ΜΑΡΙ ΚΟΝΤΕΣ ΣΑ.— Ὁμοῦ ἀσθενεῖς. Προσπάθεια διανοητὴ καὶ χωρίς κομίσαν συνδέει. Ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητος. Ἐπιρροαίεται πολὺ ἐκτονικά. Κατὰ θέλῃς μεγάλαν ἀσθηματικὴν προφύλαξιν. Εἶναι δυνατὸν ἡλικίᾳ ἀλλὰ δὲν ἔχει νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ἐπιθυμίας ποὺ δίδει ἰκαὶ οἱ σὲς ὁμοῦ ἀπὸ τὸ ὅλον μέρος τὴν γεμίζετε διαρκῶς μὲ ἀπογοητεύσεις. Δὲν ἔλεω περὶ τῶν συντόμων γάμου μαζί τῆς. Πιθανὸν ἐξομολογήσῃ.

ΚΟΡΗΝ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ.— Χαρακτήρ πολλὴν νευρική, δέξθους καὶ εὐερέστη. Πρέπει νὰ ἐπιληφθῇ εἰς τὸν ἐαυτὸν σας καὶ νὰ περιορίσεται αὐτὰ τὰ ἐλαττώματά σας. Ὁμοῦ διαφορετικὰ, θὰ κάμετε τὴν ζωὴν σας πολὺ ουστοχισμένην. Δὲν ἔλεω κομίσαν περὶ τῆς. Εἰς τὸ μελλοντὸν Κοινωνικὰς θὰ καταλάβετε ἐπίσης μίαν καλὴν θέσιν. Διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀδελφῆς σας δὲν θὰ μπορέσω νὰ σας ἀπαντήσω ἐάν δὲν ἔχω ἐπαρκῆ στοιχεῖα.

Π. ΡΩΤΟΝ Γ. Γ.— Σὰς ἀπὴν. τῆς 8ης.

ΠΡΑΞΙΝΟ ΑΛΟΓΟ.— Εἴσθε φύσις ἀνησυχος, νευρική καὶ χωρίς μεγάλαν ζωτικότητα. Αἱ πράξεις σας εἶναι εἰσὶν καὶ χωρίς μεγάλαν συνοχήν μετὰ τῶν. Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἰδιοτροπίας τοῦ χαρακτήρος σας, δὲν γίνεσθε συμπαθεῖς εἰς τοὺς φίλους σας. Πρέπει νὰ πονήσετε τὸ ἥθλος σας καὶ νὰ ἐνισχύσετε τὴν θέλησίν σας. Ἐντὶ τῆς πρέπει νὰ καταπολεμήσετε τὴν μικρομυλίαν ποὺ σὰς διακρίνει. Εἰς τὴν ζωὴν σας θὰ ἀντιμετωπίζετε μερικὰ ἐμπόδια καὶ θὰ χρειασθῇ καὶ θὰ ἐκδηλωθῇ κάπως νὰ σταθεροποιήσετε τὴν θέσιν σας. Σὰς συνιστῶ νὰ προσμύησετε τὸ ὑποληπτικὸν στάδιον. Ἐχετε πολλὰς φιλοδοξίας καὶ θὰ καταρθώσεται διὰ τῆς πλεονεξίας, αὐτῆς. Εἶναι καὶ τὸν προσπαθεῖν σας νὰ τὰς πραγματοποιήσετε. Ἡ ὄψις σας εἶναι πολλὴν σταθερὰ. Μὴ τὴν παραμελήτε.

ΜΙΚΡΗΝ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΗΝ. Δὲν μπορῶ παρά νὰ κατακρίνω αὐτὸν ποὺ ἐκείσεται. Εἴσθε πολὺ νὰ ἀκόμῃ καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκδηλωθῇτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Δυστυχῶς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε ἀπὸ τῆς πλεονεξίας, αὐτῆς. Εἶναι καὶ τὸν πλεονεξία ἀπὸ τὸ μυαλό σας ἀπὸ τὴν πλεονεξία, αὐτῆς. Εἶναι καὶ τὸν πλεονεξία ἀπὸ τὸν σκόμιν, ποὺ ἀλλοιωθεὶ δὲν θὰ δύσκολοι εἴναι νὰ τὰς κάμετε. Διὰ τὴν ὁποῖαν τὴν ζωὴν σας εἶναι νὰ σὰς πὺ τὰ εἶναι. Ὁ γάμος σας θὰ ἐκδηλωθῇ ἀκόμῃ. Θὰ ἐκδηλωθῇ εἴτεται ἀπὸ ἕνα μεγάλον καὶ δυνατόν ἐρωτα. Θὰ συναντηθῇτε ὁμοῦ πολλὰς δυσκολίας, ἰδίως ἀπὸ τῆς οἰκονομικῆς ἀπώλειας. Αἱ δυσκολίαι αὐτὰς θὰ ἐκδηλωθῇ καὶ κατόπιν μίας ἀπορῶσιν καὶ ἀνεκτίστον προστάσεως. Ζωὴ ἀσυνεχὴ, ἀλλὰ κάπως, δυσκολὴ εἰς τὰς πρῶτας ἐφημέριαν. Μὲ τὸν κερτὸν θὰ καλυτερεύσῃ καὶ θὰ σταθεροποιήσῃ.

ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ.— Τὰ στοιχεῖα σας εἶναι ἐλλιπῆ. Νὰ μοὶ γράψετε σὲς πόσος, τοῦ μῆνός Μαυτίου ἐγγενήθηκαε.

ΑΙΣΙΟΔΟΣΟΝ ΜΕΑΝ ΠΥΡΓΟΝ.— Τὸ ἴδιον νὰ κάμετε καὶ σὲς.

Ο ΔΕΚΤΟΡ ΚΑΜΑ.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 101

Ἐκδόται: Ἐταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου καὶ Σία»

Οἱκονομικὸς Διευθυντής: Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Διευθυντὴς Συντάξεως: ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεῖα: Σανταρόζα 5. Ἀθήναι Τηλέφωνον 29.967

Συνδρομαί:

Ἐτήσια ἐσθ. Δρ. 250. Ἐξάμ. 125 Ἐτησ. ἐξωτ. Λ.Α. 1.10. Ἀμερ. Δ. 6 Οἰκία Οἶκον. Διεύθυν. Σανταρόζα 5 Ὑπεύθυνος Συναξίας: Ἀπ. Ν. Μαγανάρης (κατοικ. Βαρδάρη 10) Προστ. τυπογραφείου: Στέφ. Κατάνης (Δαμάρεως 4. Παγκράτι)

Κυριακὴ 12 Μαΐου 1940

ΕΝΤΕΛΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Δὲν ξέρω πὺς καὶ γιὰ τί, ὅλη αὐτὴ ἡ ἐποχὴ τὸν λουλουδιῶν καὶ τὸν ἀρωμάτων, ἡ γεματὴ ἀπ' τὰ ἡλικία χρυσῆς τῆς μερας καὶ τῆς ἀναλῆψης πλάττειται τοῦ ὁρατοῦ ποὺ σπαταλᾷ τὸ φεγγάρι σὲ ζωγραφικὰς ἐπαγγυρώσεις τοῦ Συμπαντος,—δὲν ξέρω, λέω, πὺς καὶ γιὰ τί, ἐνὶ εἴν' ἐποχῇ χαρούμενη καὶ ζωρῇ, γεμίζει τὴν ατμόσφαιρα μὲ μὴ λεπτὰ, ἀχνότατα «δαπορικαῖα» μελαγχολίας! Κάθε τέτοιον καιρὸν ἔχομε καὶ πένθητα—ἐκατὸ αὐτοκτονίας!

Τὰ Νειάτα, τὰ ἐπιπόλαια καὶ ἑλαφρύνα Νειάτα, βλέπουν τὴν Ἄνοι. Εἰς πένθιμος ὁπτασίαν καὶ πνίγονται ἀπ' τὴν ἀσφύξιν τοῦ ἀκρατοῦ πεσιμισμού!... Ὅλα τὰ βλέποντες μαύρα καὶ ἀπαισιδοῦσα! Καὶ μὲς σ'τὴν ἀλλόκοτη αὐτῆς ψυχικῇ φουρτύνῃ τους, ζήτῃται τὴ λύσις ἀπ' τὸν συμπληρῆσιν ἢ τὸν κίνῳ!... Βρίσκονται ἀκόμα στὸ κατώφλι τῆς Ζωῆς, καὶ ὁμοῦ εἶναι πεπεισμένα πὺς τὴν γνώρισαν, τὴν χόρτασαν καὶ τὴν βαρεθήκαν, ἐπειδὴ «ὁ μπαμπὰς καὶ ἡ μαμά» δὲ δίνουν τὴν περίφημη «συγ' κατάδραση» γιὰ τὴν νομιμοποίησιν τοῦ κατὰ τὸν ἑαυτὸν ἐρωτᾶ τους! Ἀφοῦ δὲ μὴν εἶναι νὰ τὴν Τάκη, τί τὴν θέλει τὴν ζωὴν καὶ τὴν Μαίρη; Δὲν τὴν δίνουν; Αὐτοκτονεῖ!... Πετάει τὴν ζωὴν τῆς στὸ καλὸν τῶν ἀχρηστών, γιὰ τὴν καλὴν ποτὲ δὲν τῆς ἔμαθε τί ἀξίζει! Κανεὶς δὲν τὴν δίδαξε πὺς ἡ Ζωὴ εἶναι γεμάτη γοητείας καὶ πὺς καὶ οἱ πίκρες τῆς ἀκόμα εἶναι γλυκερές!... Τὰ δεκαεφτά ἢ καὶ τὰ εἴκοσι χρονάκια τῆς, τὰ ἐπηρεαζόμενα ἀπ' τὸ ρομαντισμὸ τοῦ σινεμά καὶ τῆς δυστροφείας σελίδος τῆς Φλωράνης Μπαρκελῆ, παροξύνουν τὰ πάντα! Καὶ τὴν πρώτην αἰσθηματικὴν ἀπογοητεύσειαν, τὴν πέρρασαν γιὰ Ἀπογνώσιν!... Μὲ τὸ πρῶτον κατὰ δάκρυ ποὺ θὰ κυλίσῃ στὰ θελοῦσιν μαγουλάκια τῆς, ἡ σύγχρονη μικροῦλα σκηνοθετὴ εἶναι στερεοτυπὸν δοῦσα μὲ ἡσυχίαν τὸν ἐαυτὸν τῆς. Γράφει ἕνα γραμματικὸν μὲ τρεῖς μικρομεγαλίστικα φηγοφιλοσοφίαι, ἀποφάσινεται ἀποφθεγγματικὰ μὲ τὴν «βαθεῖαν» πείραν τῶν δεκαεφτά τῆς χρόνων (!) πὺς «ἡ ζωὴ εἶναι καμωδία», ἀφίνει εὐπολὴ στοὺς δικούς τῆς ἐνὰ μὴν λυτὸν» καὶ ἀπογινώσεται ἀπερίσκεπτα καὶ ἀμέριμνα γιὰ τὸ Ὑπερπῆρ!...

Μὰ γιὰ τί τὸ περᾶσται αὐτὸ τὸ Ταξίδι, μικροῦλες μου; Γιὰ ἐκδρομὴν σ'τὴν Πεντέλη;

ΕΥ.

ΔΑΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἱστορίας ΚΑΙ Θρύλου ΚΕΝΤΑΥΡΟΙ

Ἡ δασώδης πελώρια ὁροσειρὰ ποὺ ἀπλώνεται ἀπ' τὴν ἐκβολὴν τοῦ Θεσσαλικοῦ Πηνειοῦ ἕως τὸ ἀνώτατον ἄκρον τῆς χερσονήσου τῆς Μαγνησίας, μὲ τὰ δύο ὑκέλη τῆς, τὴν Ὀσσα καὶ τὴν Πήλιον, ἡ τριγυρισμένη δυτικὰ ἀπὸ μεγάλης πεδιάδος γεμάτης ποτάμια, καὶ ἀνατολικὰ ἀπ' τὸ πέλαγος ποὺ στέλνει τοὺς δρυχθμούς του σὰν γιὰ χαίρετισμὸν σ'τὴς μεγαλοπρεπεῖς τῶν κορυφῶν, ἦσαν τὸ θέατρο τῶν πρὶν ἀπίστευτων γεγονότων. Βορείως αὐτῆς τῆς ὁροσειρᾶς διαδοραματίσθηκα ἡ Τιτανομαχία. Σ'τὴς ὁμορφῆς πλαγίαις τοῦ Πηλίου γεννηθήκαν ἡ ζήσανε οἱ διασημότεροι ἡρώες, ὁ Ἰάσων, ὁ Πηλεΐδης, ὁ Ἀχιλλεύς, σ'τὴς ἀπόκρημνες φάραγγες καὶ σ'τὰς μυστηριώδεις ἀντροὺς ποὺ ἦσαν τὰ μυστικὰ ἐνδιαίτηματα τοῦ σοφοῦ Χείρωνος, καὶ τὰ κορηφύετα τῶν ἀγρίων καὶ πολεμοχαρῶν Κενταύρων.

Κένταυροι! Τρομεροὶ καβαλλάρηδες, γρήγοροι σὰν τὴν θύελλα καὶ ὀρμητικοὶ σὰν τὴν καταγίγδα, τόσο ποὺ οἱ περὶ τὸν ἀντίπαλόν των τοὺς θεωροῦσαν ὡς τερατώδη θύτα, ἀνθρώπους μαζί καὶ ὄχι, καὶ διηγούντο γι' αὐτοὺς καὶ τὴν καταγίγδα τους τὸ πρὶν ἀλλόκοτα ἱστορήματα.

Πατέρας αὐτῶν τῶν τεράτων, αὐτῶν τῶν καβαλλάρηδων ποὺ ἦσαν κολλημένοι σ'τ'ἀλλοῦς τοὺς κ'ἀποτελοῦσαν ἕνα καταπληκτικὸν σύνολον, ἐθεωρεῖτο ὁ Ἰξίων, ὁ ὁποῖος εἶχε τραγικὴ ἱστορία, ποὺ τὴν ἐκάνε ἀκόμῃ τραγικότερη ἢ τὴν φαντασίαν τῶν ἀπλοϊκῶν συγχρόνων του.

Ὅταν ὁ Ἰξίων ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῇ τὴν Δίαν, τὴν κόρη τοῦ Διόνεως, ὑπαρχέθηκε νὰ πᾶν στὸν πεθερὸν τοῦ μεγάλου πρεπῆ καὶ πολὺτιμα δῶρα, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τῆς ἡρωικῆς ἐποχῆς. Δὲν ἐκράτησε ὁμοῦ τὸ λόγο του καὶ τὴν ὥρα τοῦ γάμου ὁ θυμωμένος πεθερὸς του τοῦ μίλησε ὁσχημα.

Ὁ Ἰξίων ὅμως αὐτὸ τοῦ τὸ βάστηξε. Μία

Μάγνη Λατὶθ ἂν καὶ Κενταύρων

ΕΥ.

ἀπήντησε με τὸ
ς, καθὼς ἀκούμ
ιλικά στὸν ὦμο
ου του.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Οι γυναίκες μπορούν να είναι υπερήφανες για τις υπηρεσίες που έχουν προσφέρει έως τώρα στην επιστήμη. Γιατί δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι πολλές εφευρέσεις οφείλονται σε γυναίκες, έστω και αν το όνομά τους δεν έπεσε στην αθανασία. Ας θυμηθούμε λοιπόν μερικές από αυτές, τουλάχιστον εκείνες που έχουν λησμονηθεί από την επίσημη ιστορία.

Ξέρετε σε ποιόν οφείλωμε την εφεύρεση του σαπουνιού; Σε μία πλύστρα από τη Σαβοΐα της Ιταλίας, που την έλεγαν Έρσιλα Παλμπι. Μια μέρα, η γυναίκα αυτή δρισκόταν σ' ένα καράβι που είχε φορτώσει λάδι. Οι ναύτες της είχαν δώσει τα ρούχα τους για να τα πλύνει από τα λάδια που είχαν αλείφει. Η πλύστρα έριξε στο νερό του πλυσίματος αρκετή σόδα, άφησε τα λαδωμένα ρούχα να μουσκεψουν και ύστερα από κάμποση ώρα που έπληγε να τα πλύνει, είδε ότι στην επιφάνεια του νερού είχε σχηματισθεί ένας πολτός. Ετράβηξε τα ρούχα από το νερό και είδε πως είχαν καθαρίσει μόνοι τους όλοι οι λεκέδες. Ο πολτός αυτός ήταν το σαπούνι, ένα μίγμα δηλαδή από λάδι και σόδα, που τελειοποιήθηκε αργότερα και διαδόθηκε σ' όλον τον κόσμο με το όνομα σαπούνι.

ΣΤΥΠΟΧΑΡΤΟ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΙΚΗ

Η εφεύρεση του στυποχαρτού οφείλεται επίσης σε μία γυναίκα, μίαν εργάτρια εργοστασίου κατασκευής χαρτιού. Μια μέρα, ενώ ετοίμαζε πολύ για χαρτί, έξεχασε να προσθέσει την απαραίτητη κόλλα. Και έτσι, αντί να γίνει το συνηθισμένο χαρτί, έγινε ένα άλλο πολύ διαφορετικό, κατάλληλο για την απορρόφηση των υγρών. Και λόγω της ιδιότητάς του αυτής, άρχισε κανονική παραγωγή του νέου χαρτιού, του στυποχαρτού, που αντικατέστησε πολύ σύντομα την άμμο, με την οποία εστέγγωναν έως τότε τα μελάνια.

Επίσης η μέθοδος με την οποία γίνεται η χάραξη επάνω στο γυαλί, οφείλεται σε μίαν εργάτρια, την Ιταλίδα Τζιουζέππινά Αντάμι, από την Βενετία.

Η γυναίκα αυτή, εργαζομένη στα ύε-λουργεία του Μουράνο, παρατήρησε πως μία σταγόνα άκουσφόρτε, που έπεσε τυχαίως επάνω σ' ένα κομμάτι γυαλί, άφησε τα ίχνη της. Τότε η εργάτρια έχασε ένα σχέδιο επάνω σ' ένα γυαλί, και το σχέδιο το πέρασε από πάνω με άκουσφόρτε. Σε λίγο το διαδραστικό αυτό υγρό άφησε ανεξίτηλα τα ίχνη του επάνω στο σχέδιο και έτσι εδημιουργήθηκε ένας νέος τύπος διοργανίας της ύαλου.

ΠΑΡΑΜΑΝΕΣ ΚΑΙ ΣΩΣΙΒΙΑ

Για τις καρφίτσες ασφαλείας, τις λεγόμενες παραμάνες, όλος ο κόσμος πιστεύει πως είναι εφευρέσεις του Αμερικανού Ουίλλιαμ Μάκ Κόρντ. Η αλήθεια όμως είναι πως την εφεύρεση την έκανε η γυναίκα του Άμυ.

Μια μέρα, για να καθαρίσει το σπίτι, η Άμυ έφόρεσε μία μεγάλη ποδιά, την οποία έστερέωσε επάνω της με καρφίτσες. Όταν τελείωσε τη δουλειά της, έξεχασε να τις βγάλει και εκάθησε να ξεκουραστεί, αλλά, όπως ήταν έπιμμενος, τρυπήθηκε από τις καρφίτσες. Τότε έπληγε κατ' ευθείαν στο εργαστήριο του άνδρά της, που ήταν σιδηρουργός και τον παρεκάλεσε να γυρίσει λιγάκι τη μύτη κάθε καρφίτσας για να μην τσιμπηθεί. Έπειδή όμως ο άνδρας της είχε πολλή δουλειά εκείνη τη στιγμή, η Άμυ εκάθησε μόνη της και κατεσκεύασε μερικές πρωτότυπες παραμάνες. Όταν τις είδε ο άνδρας της έγελωσε,

άλλ' αργότερα που έκασε την χρησιμότητά τους κατεσκεύασε πολλές από αυτές και από την πώλησή τους έπραγματοποίησε ανυπολόγιστα κέρδη.

Η εφεύρεση των σωσίβιων οφείλεται επίσης σε μία γυναίκα: την Αμερικανίδα Τζένυ Τουρβίλ. Έπειδή ο άνδρας της ήταν ναυτικός, φοβόταν πάντα για τη ζωή του και του έφτιαξε μια ζώνη, με την βοήθεια της οποίας, εν περιπτώσει ναυαγίου, θα μπορούσε να κρατηθεί αρκετές ώρες στην επιφάνεια του νερού. Την πρώτη δοκιμή την έκανε στον έαυτό της και όταν είδε πως επέτυχε, έχρισε τη ζώνη στον άνδρα της.

ΜΑΥΡΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ
ΚΑΙ ΠΟΡΣΕΛΑΝΗ

Πρέπει ακόμη να σημειωθεί ότι και τα ματαγυάλια, που είναι τόσο χρήσιμα στην ανθρωπότητα, τα έφευρε μία γυναίκα, η Γερμανίδα Μάρθα Σλάιντριχ. Επίσης, μία άλλη Γερμανίδα, ύστερα από πολλά πειράματα τα οποία έκανε στο άνοκομείο του Σανκεχάουζεν, που είναι το μεγαλύτερο του κόσμου, κατόρθωσε να επιτύχει τελευταίως ένα πολύ σπάνιο λουλούδι: ένα μαύρο τριαντάφυλλο, πράγμα που επέ-

τυχε έπειτα από πολλές διασταυρώσεις χρωματιστών ρόδων.

Χωρίς να άπλωθουμε σε λεπτομέρειες, μπορούμε να σημειώσουμε ακόμη ότι και οι καλτσόδετες, οι φουρκέτες των μαλλιών και το ψαλίδι είναι γυναικείες εφευρέσεις. Ακόμη δε και οι περίφημες πορσελάνες της Σαξωνίας είναι δημιουργήματα μίας γυναίκας. Και να πως έγινε:

Μια Γερμανίδα πλύστρα, ανεβαίνοντας μία σκάλα για ν' άπλώσει τα ρούχα της, έπεσε και χτύπησε ελαφρά. Επιστρέφοντας στο σπίτι, παρατήρησε ότι τα ρούχα της ήταν γεμάτα από μια λεπτή σκόνη που είχε ένα πολύ περίεργο χρώμα. Έμαζεψε λίγη από αυτή τη σκόνη και την έδειξε στον άνδρα της, που έφτιαχνε πλάκες.

Η σκόνη εκείνη ήταν πολύ διαφορετική από αυτήν που μεταχειριζόταν ο άνδρας της για την κατασκευή πιασών. Έγιναν λοιπόν πειράματα μέσα στο εργοστάσιο και απέδειχθη πως μ' αυτή τη σκόνη μπορούσαν να κατασκευασθούν αντικείμενα εντελώς αδιάβροχα, στερεά και λευκά. Έτσι άρχισε η διομηχανία της περιφημής πορσελάνης της Σαξωνίας.

Μ. ΖΩΓΡΑΦΟΣ

★ Ο φρόνιμος ελπίζει λίγο και ποτέ δεν απελπίζεται.

★ Για ν' αγαπιέται κανείς, πρέπει να ξέρει πρώτα ν' αγαπά.

Τι είν' εκεί;

★ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ: Έφ'ετος οι πολύ σίς γυναίκες δεν έχουν πιά σκύλους. Το ζώο της μόδας, που τις συνοδεύει στο αυτοκίνητο και σ' όλους γενικά τους περιπάτους, είν' ο πειτεινός, ένας πειτεινός που τραγουδά! Του δένουν μια μακρύα μεταξωτή κορδέλλα στο πόδι για να τον συγκρατούν και του γυαλίζουν τα φτερά με μπριγιαντίνη. Πολλές μάλιστα τα χρυσάνου. Φαίνεται ότι ο πειτεινός είν' πιά πιστός από τον σκύλο — δηλώνουν οι Αμερικανίδες — και συνθίζει πολύ εύκολα στ' όνομά του.

★ ΤΕΧΕΡΑΝΗ: Τα ρόδα έχουν ανθίσει τόσο άφθονα την άνοιξη αυτή στην Περσία, ώστε το απόσταγμα των ρόδων να πωλήται σε τέτοια χαμηλή τιμή, που να επιτρέπει στις ωραιές της Τεχεράνης να παίρνουν το λουτρό τους μέσα σε μπανιέρες γεμάτες ροδόνερο.

★ ΤΟΚΙΟ: Μια πολύ γνωστή ήθοποιος, τρελλά ερωτευμένη μ' έξη διαφόρους άνδρες, έναν Φινλανδό, έναν Αμερικανό, έναν Βούλγαρο, έναν Τούρκο, έναν Κινέζο και έναν Ρώσο, και πιεζόμενη να δώσει μίαν απάντηση στους κυρίους αυτούς που ζητούσαν το χέρι της, έδηλητηριάσθηκε με βερνάλ.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ: Αφσε κανένα γράμμα;

ΤΟΚΙΟ: Μάλιστα, μέσα στο οποίο έδινε την παρακάτω εξήγηση: «Ένας άνδρας δεν μπορεί να περικλείει μόνος στον έαυτό του το τέλει ιδεώδες που φαντάζεται μια γυναίκα. Έτσι, αγαπώ με ίσον έρωτα τους έξη αυτούς ανθρώπους, που καθένας τους διαθέτει μίαν ιδιότητα και ένα προτέρημα που λατρεύω. Πεθαίνω, γιατί δεν μπορώ να χωρισθώ έστω και από τον ένα από αυτούς, και να διελύξω έναν μεταξύ αυτών, ο οποίος, μόνος του, θα είν' ατελής και κάθε άλλο παρά ο ιδεώδης άνδρας».

★ ΛΑΠΩΝΙΑ: Ο αριθμός των πιγκουίνων είν'ε πολύ μεγαλύτερος επάνω στους πάλους παρά τα προηγούμενα χρόνια. Οι Λάπωνες ισχυρίζονται, ότι ο θόρυβος των κανονιών και των αεροπλάνων της έμπολέμου Εύρώπης ταρασσει την ήρεμια των ζώων, τα οποία κατά χιλιάδες καταφεύγουν ακόμη πιο μακριά, στους έρημους πάγους. Οι Λάπωνες ισχυρίζονται ακόμη, ότι οι πιγκουίνοι αντιλαμβάνονται, από μίαν ειδική όσφρησι, εάν κινδυνεύει η ζωή των, από χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά.

★ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ: Μία νεαρή γυναίκα πρόκειται να παντρευθεί για έκτη φορά. Έχει παντρευθεί ως τώρα άλληλοδιαδόχως όλους τους εξαδέλφους της, οι οποίοι πέθαναν από διάφορες αρρώστιες ή δυστυχήματα.

★ ΝΕΑΠΟΛΙΣ: Ο μαρκήσιος Τερινότι, εις ηλικίαν εξήντα έννέα έτών πρόκειται να παντρευθεί μία νεαρά Περούβιανη, ηλικίας δέκα έννέα έτών. Είν'ε γάμος εξ έρωτος, δηλώνει η νέα, της οποίας η προίκα άνέρχεται σε πολλά έκτατομύρια.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ: Στοίχηματίζομε ότι κατά την ήμερα των γάμων η Ναπολιτάνικη μανδολινάτα θα παίξη το: «Ο έρως χρόνια δεν κυττά...».

ΔΕΝ ΣΟΥ ΑΝΗΚΕΙ ΠΙΑ

Κοινωνικό δράμα-τάκι της ΔΑΛΛΑ

Η Άννα-Μαρία ήταν καθισμένη έμπρός στο τζάκι, με το κεφάλι στηριγμένο στα χέρια της. Το πρόσωπό της ήταν ακόμη νεανικό, αλλά ένα μελανό στέφανι, που έπλασινε τα μεγάλα μάτια της, φανέρωνε πως η ζωή της δεν ήταν ως τότε ούτε ήρεμη, ούτε ευχάριστη.

«Φρανσουά... έσκεπτόταν, Λούκ... Φρανσουά... Λούκ...» Έξω έκανε ένα δυνατό κρύο και οι διαβάτες ήταν λιγοστοί στους δρόμους. Μέσα στο λιμάνι, οι βάρκες ήταν όλες δεμένες, γιατί η θάλασσα ήταν ως 'του νιασμένου από ήμερες τάρα. «Φρανσουά... Λούκ... Φρανσουά... Λούκ...» Το σούρουπο έπεφτε όλο-γυρα.

Τότε, η Άννα-Μαρία, μη μπορώντας να κρατηθεί περισσότερο, έφόρεσε ένα μικρό καπέλλο στο κεφάλι, έδεσε ένα φουλάρι στο λαιμό της και έκτεθηκε στον έρημικό δρόμο. «Έπρεπε να μάθω, όπως δη-ποτε, αν θα επέτυχαι στις εξετάσεις του και αν θα έφευγε... ο Λούκ... το παιδί της.»

Η Άννα-Μαρία ήταν παντρεμένη στα δεκαεπτά της χρόνια με τον Φρανσουά, που ήταν καπετάνιος σ' ένα μεγάλο έμπορικό καράβι. Ήταν ένας γάμος από έρωτα...

Λίγον καιρό αργότερα, η ευτυχία του νεαρού ζευγαριού έ-λες συμπληρωθεί με τη γέννηση ενός χαριτωμένου αγοράριου, του Λούκ.

Ο Φρανσουά απουσίαζε συχνά από το σπίτι, γιατί ήταν άναγκαζμένος να φύγει κάθε τόσο για μακρινά ταξίδια. Ωστόσο, έγινε πάντα στην οι κογενειακή έστία, χαρούμενος

κι ευτυχισμένος.

Επί πέντε ολόκληρα χρόνια, η ζωή έκλυσε έτσι ομοιόμορφη, χωρίς μεγάλες χαρές, αλλά και χωρίς καμιά σχεδόν λύπη. Ξαφικά, μια μέρα, ο Φρανσουά είπε στη νεαρή σύζυγό του:

— Άννα-Μαρία, σάς αγαπώ έσένα και το παιδί μου με όλη μου την καρδιά... Αλλά δεν μπορώ να μείνω κοντά σας... Αν έμενα, θα ήμουν δυστυχισμένος και θα σάς έκανα κι' έσας δυστυχισμένους... Δεν είμαι καμμένος για την ζωή... Υπάρχει κάτι μέσα μου που με τραβάει προς τους μακρινούς γιαιούς, προς την άπειρη θάλασσα, που κανείς δεν ξέρει από που αρχίζει και που τελειώνει... Αφήστε με να φύγω... Θα φροντίσω για σάς και θα αγρυπνώ πάντα επάνω σας... Αλλά αφήστε με να φύγω... Είχε πραγματικά φύγει. Την τελευταία στιγμή, είχε πη στην Άννα-Μαρία:

— Θα παίρνης τακτικά όσα λεπτά χρειάζονται για σένα και το παιδί... Αλλά είν'ε περί το ν' αλληλογραφούμε... Γράψε μου μόνο αν αρρωστήσετε, έσ' ή ο Λούκ... ή αν σάς συμβή τίποτε άλλο... καλό ή κακό. Θα πω στο γραφείο της Εταιρίας να μου στέλνουν τα γράμματά μου όπου πάω...

Αλλά δεν είχαν αρρωστήσει ούτε αυτή ούτε ο Λούκ κι' ούτε κανένα μεγάλο καλό ή κακό τους είχε συμβή. Έτσι, η Άννα-Μαρία και ο σούζυγός της δεν είχαν ανταλλάξει κανένα γράμμα και δεν είχαν ξαναδωθή ποτέ.

Μόνο, πριν από λίγον καιρό, η νεαρά γυναίκα είχε άπειθυνη ένα γράμμα στη διεύθυνση του Φρανσουά.

«Ο Λούκ, έγραφε μέσα σ' αυτό, τελειώνει έφ'ετος τη Σχολή Πλοίαρχων. Το Μάρτιο θα δώσει εξετάσεις και, αν έπιτύχη, θα φύγει για ένα μακρινό ταξίδι, που θα κρατήσει

έξη μήνες, μαζί με τους άλλους έπιτυχόντας της Σχολής...»

Γιατί και ο Λούκ, σαν τον πατέρα του, είχε εκδηλώσει από μικρός την αγάπη του προς τη θάλασσα.

Η Άννα-Μαρία, καθώς έπροχωρούσε τώρα πλάι στον μεγάλο τοίχο της Σχολής, δεν ήξερε τί ακριβώς έπιθυμούσε. Να έπιτύχη ή να μην έπιτύχη στις εξετάσεις του ο Λούκ... Η μητρική της περηφάνεια θα ίκανοποιείτο αν επέτυχανε... Αλλά θα έκανε το παιδί της...

Έτσι, έπληγε να σταθή πλάι σε μια μεγάλη κολώνα, στα προπύλαια της Σχολής. Κι' άλλοι άνθρωποι ετέκονταν στα προπύλαια: Πατέρες, μητέρες, αδελφές, φίλες...

Η καρδιά της Άννας-Μαρίας έχτυπούσε πολύ δυνατά. Άναμεσα σ' εκείνους που έπιρμέναν, όπως κι' αυτή, διέκρινε μια νέα, χωρίς καπέλλο που ο άνεμος ανεσήκωνε τα μαλλιά της και, πιο πέρα, έναν άνδρα, με γυμνή τη ράχι, που είχε το πρόσωπο στηριγμένο σε ένα από τα παράθυρα του Ισογείου και έκτυπαζε κάτι μέσα στην αίσουσα της Σχολής.

Η Άννα-Μαρία έκανε ένα βήμα προς τα έμπρός. Έπειτα από λίγη ώρα, ο Λούκ θα έτρεχε κοντά της, θγαίνοντας από τη Σχολή.

Έκείνη τη στιγμή, η πόρτα της σχολής ανοίχθηκε με όρμη και ένα κύμα μαθητών έχυθηκε έξω.

Η Άννα-Μαρία θέλησε να φωνάξει «Λούκ...», αλλά καμιά φωνή δεν έδθηκε από το στόμα της.

Ο Λούκ προχωρούσε ανάμεσα στους συντρόφους του, με το κεφάλι ψηλά και το βλέμμα χαρούμενο.

Δεν είχε ιδή τη μητέρα του, μ' όλο που είχε περάσει πλάι της σχεδόν.

Διευθυνόταν προς τη νέα, που η Άννα-Μαρία είχε διακρίνει λίγη ώρα προτ' έρα κοντά στα προπύλαια.

— Έπέτυχες; τον έρώτησε αυτή, μόλις ο Λούκ έπλησι-ασε.

— Ναι!, απήντησε ο νέος. Πάμε...

Και, περνώντας το χέρι του γύρω από τη μέση της, την παρέσυρε μερικά βήματα πιο πέρα.

— Πόσο είμαι περήφανη για σένα! Έλεγε η νέα στον Λούκ. Σε ζηλεύω!

Οι μαθηταί είχαν άπομα-κουνθή τώρα κατά μικρούς όμίλους κι' είχαν χαθή στους σκοτεινούς δρόμους του λιμανιού.

Ένα - ένα, τα φώτα της Σχολής έσβυναν.

Η Άννα-Μαρία δεν είχε καθόλου κινήθ από τη θέση της.

Επείρμενε... Μήπως ήξερε κι' αυτή τί;

Και τότε, ο άνθρωπος με την κυρτή ράχι, που έκτύπος προτ' έρα από το πασάβου της Σχολής, έπροχώρησε προς το μέρος της. Όταν ήρθε κοντά, έβλεπε το μεγάλο χέρι του επάνω στον ώμο της.

— Δεν πρέπει να στενοχωρησαι, είπε. Το παιδί αυτό δεν ανήκει πιά σε σένα... Αφ'ότι το να κάνει τη ζωή του...

Η Άννα-Μαρία έσκιρ-τησε.

Φρανσουά, έκαμε, γέροντας με συγκίνηση το κεφάλι και φιλώντας το χέρι του συζύγου της. Έσύ εδώ;

— Ναι, Άννα-Μαρία... Έλαβα το γράμμα σου και ήρθα να ιδώ... το μικρό...

— Έφυγε... Τον είδες;... είπε η Άννα-Μαρία, κάνοντας μια κίνηση, σαν να ήθελε να παρσύρη τον άνδρα της προς την διεύθυνση που είχαν ακουλουθήσει ο Λούκ με τη νέα.

Αλλά εκείνος την συνεκράτησε.

— Όχι!, είπε. Δεν έχομε το δικαίωμα να ταραξώμε την ευτυχία του... Ας τον αφήσωμε ν' ακολουθήση το δρόμο που θέλει...

Σε λίγο, προσέθεσε μ' ένα τρυφερό χαμόγελο:

— Ήταν τόσο υπερήφανος ο Λούκ! Τώρα θα γνωρίση κι' αυτός τη θάλασσα...

— Ναι, έκαμε η Άννα-Μαρία. Αλλά θα τον χάσω από κοντά μου... όπως έχασα κι' έσένα...

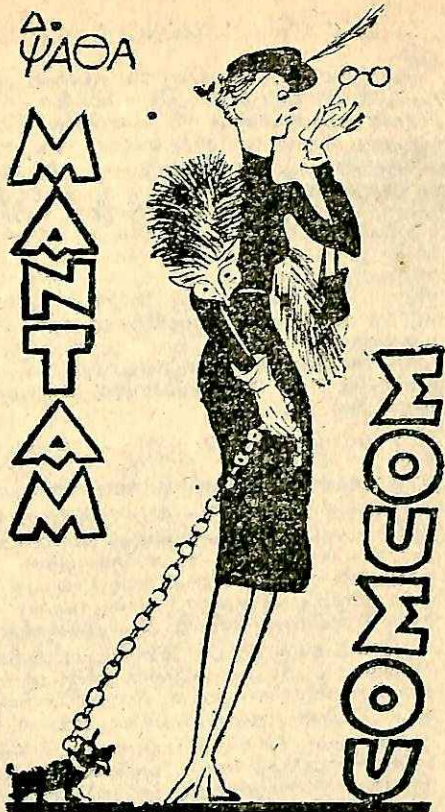
Ο Φρανσουά έχαμογέλασε και πάλι.

— Πρέπει να φύγω από κοντά σου... από κοντά μας... είπε, για να ζήση τη δική του ζωή. Έτσι έκαμα κι' εγώ μια μέρα... πριν από πολλά χρόνια...

Έφυγε ένα πρωί από το πατρικό μου σπίτι. Μόνο που άφησα τους γονείς μου μαζί για να με περιμένουν. Γι' αυτό ακριβώς ήρθα εδώ τώρα.

Θα μείνω μαζί σου πιά, Άννα-Μαρία, για να περιμένωμε κάθε φορά την επιστροφή του Λούκ από τα ταξίδια του...

ΑΛΛΑ ΜΠΑΝΤΕΝ

Η ΠΡΩΤΗ ΝΥΧΤΑ

Ο άξιότιμος κ. Μηνάς με άλλες προϋποθέσεις εξέκρινε σ' αυτή την υπόθεση του γάμου του με την άξιεραστη μαντάμ Σουσοῦ.

Εσκέφθη δηλαδή: Γυναίκα δεν είναι; Θα την διαμορφώσω και θα την διαπλάσω εγώ. Όχι, βέβαια, με άνεπτυγμένην εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τὴν ἰδιορρυθμίαν. Θα τὴν κάνω ἐγώ, νὰ στρώσῃ. Εἶναι μεγαλομανὴς εἰς τὴν διαπασών. Δεν πειράζει. Οἱ περισσότερες γυναῖκες εἶναι μεγαλομανεῖς. Μὲ δυὸ λόγια, τὰ ἐλαττώματά της τὰ ἔχουν ὅλα τὰ θηλυκά. Τὰ λεφτά της ὅμως τὰ ἔχουν πολλὸ λίγες. Χρειάζεται ὑπομονή, ἐπιμονή, σύστημα καὶ ἡ μαντάμ Σουσοῦ στὰ χέρια μου θὰ γίνῃ πρώτης τάξεως σύζυγος.

Μαῦρο φίδι πού τὸν ἔφαγε! Παρὰ τὴν πείραν του στὰ ζητήματα αὐτὰ ὁ κ. Μηνάς εἶχε πέσει παρασάγγαξέξω ὅσον ἀφορᾶτον χαρακτήρα τῆς Σουσοῦς. Τὴν ἐπέτρυνε σὰν ἕνα κοινὸν τύπον γυναίκας. Καὶ ἐκεῖ ἦσαν πού τὴν ἔπαθε πανηγυρικῶς. Ἀπὸ τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου ἄρχισε νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται αὐτό.

Ἡ σκηνὴ ἔγινε ὡς ἐξῆς: Ἐἴχαν μείνῃ μόνοι, μετὰ τὸ μυστήριον, στὴν νυμφικὴ πασαδά, ἡ Σουσοῦ ἔβγαλε τὸ νυφικὸ φουστάνι καὶ ὁ κ. Μηνάς τὸ ἔνδυμα τοῦ γάμου. Ἐπλησίασε, λοιπόν, ὁ κ. Μηνάς με ὕψος σοροποειδὲς καὶ ἀπλωσε τὰ χέρια του νὰ χαϊδεύῃ τὴν νεόνυμφον.

Ἡ Σουσοῦ συνωφρυνώθη:

—Τί συμβαίνει Μηνά;

—Ὁ Μηνάς ἐπέμεινε:

—Τί σὶκ πού εἶσαι σήμερ!..

Ἡ Σουσοῦ ἐσέκρινε τὸ κεφάλι ἀξιοπρεπῶς καὶ τὸν ἐκύτταξε:

—Μερὶ διὰ τὸ κοπιμάν. Μοῦ τὰ εἶπαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι αὐτά, κ. Μηνά. Οὐφ!.. Πήγαινε πάρα-πέρα, ἄφησε τίς σαχλαμάρες!

—Σούζη μου!

—Εἶσαι κρύος!

—Εἰγώ, Σούζη,

—Οὐφ!.. Κάνε μου τὴ χάρι, σὲ περικοπῶ. Δεν ἔχω ὄρεξι γιὰ τρυφερότητες τώρα. Ἐλα, καῦμένε, μὴ καταντᾷς σαχλός! Ὅταν θέλω ἐγώ τρυφερότητες θὰ σὲ φωνάζω.

—Λοιπόν!

—Ἀκούω, Σούζη.

—Πρῶτ-πρῶτ θὰ ἀναχωρήσωμε διὰ τὸ γαμήλιον ταξίδι.

—Εἶσαι κακόκεφ, Σούζη;
—Ἐχω ἡμικρανίας!
—Νὰ σοῦ δώσω μιὰ ἀσπιρίνη;
—Τὴν ἀσπρίνη νὰ τὴν δίνετε στὰ δουλικά σας, κ. Μηνά. Καὶ νὰ μοῦ ὁμιλήτε εἰς τοὺς πληθυντικούς. Καὶ ἐκεῖνα πού ξέρετε περὶ πρώτη νύχτα τοῦ γάμου, δώλτε τα ἀπὸ τὸ μυαλό σας, κύριε Μηνά. Δεν ἔχετε ἐξ ἀπέναντί σας καμμιά τσοκαρία!

Ὁ Μηνάς τὴν ἐκτυτοῦσε ἐμβρόντητος. Αὐτό, ἀσφαλῶς, ἦταν κάτι πού δεν τὸ περίμενε καθόλου.

—Δὲν σὲ ἐνωῶ, Σούζη!

—Πήγαινε!

—Ποῦ;

—Εἰς τὸ δωμάτιό σου, πτωχὲ ἄνθρωπε!

Πρέπει νὰ μάθετε, κύριε Μηνά, πῶς συμπεριφέρονται σὲ μιὰ μεγάλη κυρία τὴν πρώτη νύχτ τοῦ γάμου καὶ νὰ μὴ νομίζετε ὅτι ὅλες οἱ γυναῖκες εἶναι... ἀντε-ἀντε!

Ὅταν μιὰ κυρία καθὼς πρέπει δεν κάνει γούστο τοὺς ἀσπασμούς καὶ τὰ τοιαῦτα, ὁ κύριος πηγαίνει στὴν κάμερά του καὶ ὅταν ἡ κυρία κάνει γούστο, τὸν φωνάζει, ἔλα ἐδῶ Μηνά, περικαλῶ, διασκέδασέ με ὀλίγον! Ἐξ ἄλλου καὶ ἐν πρώτοις, νὰ ἀρσέτε, περικαλῶ, αὐτὸ τὸ ἡλίθιον ὕψος καὶ νὰ συζητήσωμε τὰ ἄλλα.

Ὁ ἀξιότιμος κ. Μηνάς ξεροκατάπιε. Ἐμαζεύτηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Κατέβασε τὸ κεφάλι. Ἦταν ἀδύνατον νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ψυχρολουσίαν. Ἐπίστευε τόσο πολὺ ἔτι ἦταν γόνος ὥστε ἦταν βέβαιος ὅτι καμμιά γυναίκα δεν ἦταν δυνατόν ν' ἀντέξῃ καὶ στὶς πλέον παράνομες διαθέσεις του. Ἐδῶ νομῖμος ἐπὶ γαίανι νὰ ἐξασκήσῃ τὰ καθήκοντά του καὶ ἐπάθαινε πανωλεθρίαν.

—Μηνά!

—Παρακαλῶ!

—Πρὶν ἀπὸ αὐτὲς τίς σαχλαμάρες ἔχομε νὰ κανονίσωμε ἄλλα σπουδαῖα πράγματα. Δεν φαντάζομαι ὅτι θὰ καθήσωμε στὴν Ἀθήνα αὐτὲς τίς ἡμέρες. Μιὰ σὶκ κυρία πρέπει νὰ κάνῃ τὸ γαμήλιον ταξίδι καὶ ὄχι νὰ κάθεται μέσα στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ τὴν κοροϊδεύῃ ὁ καλὸς κόσμος.

—Σωστά.

—Ὅθ φύγωμε.

—Γιὰ πού;

—Ἀνότη!

—Γιατί;

—Ποῦ! πού ἄλλου γελοῖε; Εἰς Παρίσιος φυσικά! Ἐκτὸς ἐὰν ἔχῃς στὸ μυαλό σου νὰ κάνωμε τὸ ταξίδιον τοῦ μέλλουστος Μπύθουλα. Ἐχεις πάει ποτὲ στὸ Παρίσι;

—Όχι, Σούζη.

Ἡ Σουσοῦ ἐξεροκοκκίνισε. Ἐσηκώθηκε, ὕστερα, ἐπᾶνω, καὶ τὸν ἐκύτταξε με ὕψος ἐσχάτης περιφρονησεως:

—Καὶ δεν μοῦ τὸ ἔλεγες τόσον καιρὸ;

Δὲν ἐπῆγες στὸ Παρίσι καὶ ἐτόλμησες νὰ παντρευθῇς ἐμένα, δλᾶς;

—Μὲ συγχωρεῖς, ἀλλά...

—Τί νὰ σὲ συγχωρῶ; Ἐπιτρέπεται, ένας κύριος καθὼς πρέπει, πού παντρεύεται μιὰ κυρία καθὼς πρέπει νὰ μὴν ἔχῃ πάθ στὸ Παρίσι; Ὅριστε μας! Στὸ Λονδὶνον ἐπῆγες;

—Όχι.

—Στὸ Βερολῖνον;

—Όχι.

—Ὅστε δεν ἐξεμύτισες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, κύριε Μηνά! Μπράβο! Μπράβο, κύριος! Μπράβο, ἀριστοκράτης! Μπράβο, εὐγενής! Καὶ τί ξέρεις, λοιπόν; Μόνο τίς σαχλαμάρες πού ἐτοιμάστηκες νὰ κάνῃς πρὸ ὀλίγου; Αὐτὰ πού ξέρουν καὶ οἱ λούστροι;

Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ἡ ἐκτίμησις τῆς Σουσοῦς ἐμειώθη τρομακτικὰ ἐναντι τοῦ κ. Μηνά. Ἐκεῖνος πάλι εἶδε μὲν τὰ ζόρικα, ἀλλὰ ἀφοῦ συνῆλθε καθύστερ ἀπὸ τὴν πρώτη ἐντύπωσιν τῆς ψυχρολουσίας, τὸ ἔβαλε πείσμα νὰ τὴν φέρῃ σιγά-σιγά στὰ νερά του. Πρὸς τὸ παρόν, πάντως, ἐχορεῖαζόταν ὑπομονή.

—Λοιπόν!

—Ἀκούω, Σούζη.

—Πρῶτ-πρῶτ θὰ ἀναχωρήσωμε διὰ τὸ γαμήλιον ταξίδι.

—Σύμφωνοι, Σουσοῦ.
—Θὰ πάμε εἰς Παρίσιος.
—Ἐκτακτα.
—Σοῦ ἀρέσει;
—Μαί, βουί, σερί.

Ἐπείδῃ ὅμως τὸ ταξίδι δεν ἐπρόκειτο νὰ γίῃ πρὸς τέρψιν τῶν νεονύμφων· ἀλλὰ γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου, ἡ Σουσοῦ ἀφοῦ τὸ μαλοσκέφθηκε συνεπλήρωσε τὴν πρότασιν τῆς:

—Δηλαδή...

—Τί, Σουσοῦ;

—Πηγαίνουμε εἰς τὴν Θεσσαλονίκην καὶ θλέπουμε. Ἐὰν μᾶς κάνῃ γούστο τραβοῦμε ἔως τὸ Παρίσι. Ἀλλέως καθήμεθα εἰς τὴν Θεσσαλονίκην καὶ, τέλος πάντων, λέμε ὅτι ἐπεράσαμε τὸν μέλιτα στὸ Παρίσι. Κι' αὐτό, ἀνότη, δεν τὸ κάνω γιὰ μένα, ἀλλὰ γιὰ σένα. Μιὰ φορὰ πού δεν ἔχεις πάει ποτὲς στὸ Παρίσι καὶ δεν ξέρεις τοὺς δρόμους, μήπως τυχὸν καὶ χαθῇς! Καὶ δεν ἡμπορᾶ, φυσικά, νὰ τρέχω νὰ σὲ ζητῶ ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ὁ κ. Μηνάς τὸ κατάπιε καὶ αὐτὸς:

—Ἔστω.

—Καὶ τώρα πήγαινε νὰ κοιμηθῇς.

—Νὰ κοιμηθῶ;

—Ἐὰν σὲ χρειασθῶ θὰ σὲ φωνάξω. Μὴ μὲ ἐνοχλεῖς περισσότερο!..

Ἦταν τέτοιο τὸ ὕψος τῆς Σουσοῦς, ὥστε οὐδεμίαν ἀντίρρησην ἐπιδεχόταν. Ὁ ἀξιότιμος κύριος Μηνάς ἔκανε μεταβολήν, ἔφθασε εἰς τὴν πόρτα, ξαναγύρισε καὶ τὴν ἐκύτταξε, ἔκανε πάλι μεταβολήν, ἀλλὰ καὶ πάλιν ξαναγύρισε καὶ τὴν ἐπλησίασε:

—Δεν μοῦ λές, Σουσοῦ, τί τρόπος εἶναι αὐτός; Τί συμπεριφορά; Πρῶτὴ νύχτα τοῦ γάμου μας συμπεριφέρεσαι ἔτσι;

Ἡ Σουσοῦ τὸν ἐκύτταξε με ἡμίλειστα μάτια καὶ ἀδιόρατον μείδισμα περιφρονησεως:

—Μπά;

—Νομίζω ὅτι μιὰ κυρία εὐγενὴς δεν μπορεί νὰ συμπεριφέρεται ἔτσι στὸν σύζυγόν της. Ὑστερα, πρέπει νὰ σημειώσῃς ὅτι κι' ἐγὼ ἔχω νεῦρα καὶ ἂν περσφερθῶ δεν θὰ τὰ περάσωμε καθόλου καλά.

—Μπά;

—Σὲ προειδοποιῶ.

—Μὲ ἀπειλεῖς;

—Όχι, ἀλλά...

—Κύριε—ἐπῆρε τὸ ἐπισημότερον ὕψος τοῦ κόσμου ἡ Σουσοῦ—ἐὰν δεν σοῦ κάνω στρί! Μεταβολή! Ἐμένα με ἐξήτησαν κᾶν καὶ κᾶν καὶ τώρα ἀκόμη με ζητοῦν. Ἐχω λεπτὰ καὶ δεν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ κανένα. Δεν με ἐπῆρες σύζυγόν σου, ἀξιότιμε κύριε Μηνά. Εἰγὼ σὲ ἐπῆρα σύζυγόν μου. Δεν θέλω νὰ με ἐνοχλῇς. Θὰ κάνῃς ἐκεῖνο πού σοῦ λέω καὶ ἐὰν δεν σοῦ ἀρέσῃ ἡ πόρτα εἶναι ἀνοιχτή.

Καὶ σπεύδοντας, ἀνοῖξε διάπλατα τὴν πόρτα:

—Ὅριστε!

—Μὰ εἶσαι τρελλή, Σουσοῦ;

—Νά! Μάτσο οἱ ἄνδρες! Ἐτσι νὰ κάνω τὸ μικρὸ μου δακτυλὶ καμψύονται χιλιάδες. Ἀντὶ νὰ λές εὐχαριστῶ πού παρνεῖς μὴν ἀριστοκράτης κάνεις καὶ τσιρμόνιες;

—Μά...

—Σιλάνς! Ἡ πήγαινε εἰς τὸ δωμάτιό σου ἢ ἐξῶ ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ὁ κ. Μηνάς τὰ βρῆκε μπαστούνια. Ποτὲ προικοθήρας—τόσον μάλιστα ἐμπειρος καὶ ἡλικιωμένος—δεν ἔπαθε τέτοιο ρεζιλίκι. Ἀπεφάσισε ν' ἀγωνισθῇ ὅμως. Τὸν ἔπιασε τὸ πείσμα καὶ ἀπεσύρθη ἀξιοπρεπῶς στὸ δωμάτιό του με τὴν ἀπόφασιν νὰ ὑποτάξῃ με τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν πονηρίαν, τὴν ἀνυπότακτὴ αὐτὴ γυναίκα. Ἐτσι τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου τὸ ζεῖγος ἐκοιμήθηκε χωριστά. Τὸ πρῶτ δὲ ἡ Σουσοῦ ἐχτύπησε τὴν πόρτα του:

—Πτωχὲ ἄνθρωπε! Κοιμάσαι ἀκόμα;

Ἐτοιμάσαν διὰ τὸ ταξίδι.

Καὶ σὲ λίγο:

—Ἐπεράσαμε μιὰ νύχτα πολὺ σὶκ. Οἱ χωριστὲς κρεβάτοκαμαρες εἶναι πολὺ ἀνδύγκ...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΥΠὸ Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

(Στὸ ἀνοίγμα τῆς αὐλαίας, οἱ δυὸ φιλενάδες περπατοῦν σιγὰ στὸν Βασιλικὸ Κήπο. Ὁ «κύριος τοῦ δρόμου» τίς ἀκολουθεῖ διακριτικὰ, σὲ ἀπόστασιν μερικῶν δευτέρων, προσπαθώντας νὰ φαίνεται ἀδιάφορος.)

Ἡ περιστροφικὴ σκηνὴ γυρίζει ἀνάλογα με τὸ περπάτημα κάθε φορὰ πού ἐκείνες προχωροῦν, κι' ἔτσι δίνεται στὸν θεατὴ τέλειαι ἡ ἐντύπωσις τοῦ περιπάτου.)

ΚΑΙΤΗ: Πές μου, Μαίρη μου, δεν εἶνε ἔμορφος;

ΜΑΙΡΗ: Ἐκτακτος σοῦ λέω! Καὶ τί κομψός!...

ΚΑΙΤΗ: Ἐγὼ λοιπόν... ντρέπομαι νὰ στοτῶ... ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς τὸν ἐρωτεύθηκα! Θὰ μοῦ πῆς ἔτσι, ἀπὸ μακριά, χωρὶς νὰ τοῦχῃς μιλῆσαι, χωρὶς κᾶν νὰ ξέρῃς ποῖος εἶνε;... Φαίνεται ἀπίστευτο! Καὶ ὅμως συμβαίνει.

ΜΑΙΡΗ: Ἄ, νὰ σοῦ πῶ, ἐγὼ δεν τὸ βρῖσκω παράξενο αὐτό. Ὁ ἔρωτες εἶνε ὑπόθεσις ἀκτινοβολίας! Νοιώθεις κατὶ νὰ σὲ τραβάῃ κοντὰ σ' ἕναν ἄνθρωπο καὶ δεν ξέρεις ποτὲ γιατί. Καὶ εἶνε κάτι δυνατὸ καὶ ὀρμητικὸ, πού δεν μπορεῖς κι' ἐσύ νὰ τὸ ἐξηγήσῃς, ἔ;

(Στέκονται)

ΚΑΙΤΗ (μ' ἐνθουσιασμό): Ἀκριβῶς! Νά, τώρα ἐγὼ, κατὶ τέτοιο αἰσθάνομαι μέσα μου!... Εἶμαι σὰν μιὰ μικρὴ καρφίτσα πού τὴν τραβάει ὁ μαγνήτης!

ΜΑΙΡΗ: Ἐδῶ πού τὰ λέμε. Καιτοῦλα μου, μετὰ τὸ δική σου! Ἐσύ, βλέπεις, δεν πρόφτασες νὰ γνωρίσῃς τὸν ἔρωτα. Μόλις ἐνοιώσῃς τὸν αὐτό σου, παντρευτήκες... (Μ' ἐλαφρὸ δισταγμό): Καὶ δεν ἔκανες κανέναν γάμο ἀπολύτως ταιριαστό.

ΚΑΙΤΗ: Ταιριαστό; Μὰ μήπως ὑπάρχει καὶ πῶς ἀταίριαστος; Εἰκοσιδύο χρόνια με περνᾶν ὁ Κώστας! Ἐγὼ διψῶ γιὰ τὴν ζωὴ κι' ἐκεῖνος ἡ δουλεύει ἡ νυστάζει!...

ΜΑΙΡΗ: Αὐτὸ λέω κι' ἐγὼ! Εἶναι φυσικὸ λοιπόν νὰ θέλῃς κι' ἐσύ νὰ ξεσκάσῃς λιγάκι. Βλέπεις, σὲ ζηλεύει κι' ἀφορητὰ! Μήπως σὲ πᾶει καὶ πωθεντὰ;

ΚΑΙΤΗ: Χμ! Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ δὲ με πᾶει. Τὶς τρέμει τίς παρέες! Καὶ τ' ὀμολογῶ ἄλλωστε. Φοβάται, λείε, μὴν ἐξεμολιστῶ! Ἀρα, τὸ βρῖσκει πολὺ φυσικὸ κι' ὁ ἴδιος! (προχωρεῖ).

ΜΑΙΡΗ: Πόσον καιρὸ σὲ παρακολουθεῖ ὁ νεαρός;

ΚΑΙΤΗ: Μὰ θὰ εἶναι... πέντε μῆνες! Ἰσως κι' ἔξη!

ΜΑΙΡΗ: Τί λές; Τόσο πολὺ;... Μωρὲ μπράβο ὑπομονή!! Καὶ δεν τοῦχῃς δῶσει κανένα θάρρος;

ΚΑΙΤΗ: Τίποτε! Περπατῶ πάντα σοβαρὴ κι' ἀδιάφορη χωρὶς ποτὲ νὰ τοῦ δείξω πὼς τὸν προσέχω!

ΜΑΙΡΗ: Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀπίστευτο! Ὅποιοσδήποτε ἄλλος νᾶταν θάχε βαρεθῇ! Ἐξ ἡμῶν... Τί λές καλέ; Ἐγὼ νομίζω πὼς αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶναι ὑπόθεσις δεκαπέντε ἡμερῶν! Καί... δὲ μοῦ λές; Δεν προσπάθησε ποτὲ νὰ σὲ πλησιάσῃ, νὰ σοῦ πῇ μιὰ λέξη;

ΚΑΙΤΗ: Ποτέ! Εἶναι φαίνεται δειλός.

ΜΑΙΡΗ: Μπορεῖ καὶ ὄχι. Οἱ ἄντρες πού ἐρωτεύονται ἀληθινὰ δεν εἶνε ποτὲ θαρραῖλοι. Παθαίνουν τραύμα.

ΚΑΙΤΗ: Ἰσως νᾶναι καὶ αὐτό. Ποιὸς ξέρει; Πάντως ἐγὼ πῆρα μιὰ ἀπόφασιν... (Στέκει).

ΜΑΙΡΗ: Τί ἀπόφασιν;

ΚΑΙΤΗ (ἀφοῦ διστάζει λίγο): Νὰ τοῦ μιλῶσω πρώτῃ!

ΜΑΙΡΗ (σκέπτεται): Νὰ σοῦ πῶ... Τολμηρὸ εἶνε βέβαια... Μὰ δὲ βλέπω καὶ τὸ λόγο γιατί νὰ μὴν τὸ κάνῃς. Στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, ἐσύ εἶσαι ὑπεύθυνη πού δὲ σοῦ μιλῆσει αὐτός ὡς τὰ τώρα! Γιατὶ ἐσύ ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσῃς τὸ θάρρος!

ΚΑΙΤΗ: Βέβαια! Ἐχεις δίκην!

ΜΑΙΡΗ: Φυσικά! Πὼς μπορεί νὰ σὲ πλησιάσῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ νὰ σοῦ μιλῇ, ἀφοῦ ἐσύ κρατᾷς μιὰ στάσι τόσο παγερὴ; Θὰ φοβάται καὶ νὰ μὴν τὸν προσβάλλῃς!

ΚΑΙΤΗ (πού τὰ βρῖσκει ὅλα σωστὰ γιὰ τὴν ἐνίσχυσιν τὴν προμερὴ τῆς σκέψῃ): Ἀσφαλῶς! Ἐτσι εἶνε!... (Ἐσφηνικά): Ὅστε νὰ τοῦ μιλῶσω λοιπόν, ἔ;

ΜΑΙΡΗ: Ὅπωςδήποτε! Ἀφοῦ σ' ἀρέσει, Καιτοῦλα μου, δὲς του το νὰ τὸ καταλάβῃ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα!... Τί περιμένεις; Νά, ἐδῶ στὸν κήπο, τὸ περιβάλλον εἶνε πολὺ κατάλληλο. Τώρα σὲ λίγο ἐγὼ θὰ σ' ὀφθῶ, καὶ ἐσύ θὰ κοντροσταθῇς καὶ μόλις σὲ φτάσῃ, θὰ τοῦ χαμογελάσῃς.

Τ' ἄλλα θαρβοῦνε μόνο τους!... Μόνο πρὸς σέχε, καῦμένε μου, μὴν παρῇ μυρωδιά ὁ Κώστας!

ΚΑΙΤΗ: Ἀστείεύεσαι;... Μόνο ἐσύ τὸ ξέρεις.

ΜΑΙΡΗ: Ἀπὸ μένα δεν ὑπάρχει βέβαια κανένας κίνδυνος. Ἀλλὰ ξέρω ἐγὼ; Μὴ σὰς δὴ κανένα μάτι κι' ἔχεις φασαρίες. Αὐτὸς μπορεί καὶ νὰ σὲ χωρίσῃ κιόλας! Οἱ ἄντρες, βλέπεις, εἶνε ἰδιότροποι! Ἀλλοτε κάνουνε πὼς δεν καταλαβαίνουνε καὶ ἄλλοτε ζητάνε διαζύγιο μετὰ τὸ πρῶτο. Πού νάδρῃς ἄκρη;

ΚΑΙΤΗ (μισοφοβισμένη): Ἄ, ναί, βέβαια. Σ' αὐτὸ ἔχεις δίκην!...

ΜΑΙΡΗ: Τὰ μάτια σου δεκατέσσερα λοιπόν! Νὰ κάνῃς τὸ κέφι σου, ἀλλὰ κρυφά! Πάρε ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα! Γιατὶ μὴν ξεχνᾷς πὼς ὁ Κώστας ζῇ καὶ ὅλη σου τὴν οἰκονέμει!

ΚΑΙΤΗ (μὲ μάτια γεμάτα εὐγνωμοσύνη): Νά, ναί! Σ' εὐχαριστῶ πού με συμβουλεύεις!...

ΜΑΙΡΗ: Λοιπόν, ἐγὼ σ' ἀφίνω. Ὁρβουάρ, χρυσὸ μου, καὶ τ' ἀπόγευμα θὰ σοῦ τηλεφωνῶ νὰ μοῦ πῆς τὰ νέα!...

ΚΑΙΤΗ: Ὁρβουάρ καὶ χίλια μερσί!

ΜΑΙΡΗ (ἐνῶ φεύγει): Ἀστείεύεσαι;

(Ἡ Καίτη κάνει τὸ δῆμα τῆς πρὸς ἀργὸ καὶ στέκει μπροστὰ σὲ κατὶ λουλούδι, κἀνώντας πὼς τὰ κυττάζει. Ὁ «κύριος τοῦ δρόμου» ἀργοπορεῖ καὶ ἐκεῖνος τὸ περπάτημά του, καὶ ἐπὶ τέλους σταματᾷ μπρὸς σὲ ἄλλα λουλούδια λίγο πρὶν τὴ φτάσῃ. Ἡ Καίτη τὸν κυττάζει. Αὐτὸς κάνει τὸν ἀδιάφορο. Φαίνεται σὰν νὰ προσπαθῇ νὰ κρύψῃ τὴν ἀμνηχανία του, ἀνάδοντας τσιγάρο με κινήσεις κινηματογραφικοῦ «ραλεντί».)

Ἡ Καίτη παίρνει ἐσφηνικά τὴν ἀπόφασιν καὶ πᾶει πρὸς τὸ μέρος του.)

ΚΑΙΤΗ: Μὲ

ΕΝ ΕΠΙΦΥΛΑΚΗ

«Έλαβα ένα γράμμα από μιά ανώνυμη φίλη μου, στο οποίο μ' ερωτά τι νομίζω ότι πρέπει να κάνω για να κατακτήσω την πτέρια του αγαπημένου της. «Ιον αγαπώ, μου λέει. Κανένα άλλο αίσθημα πού να μην έχω σχεσι με την αγαπή, δεν φαίνεται στην ψυχή μου. Αν θελω να τον κατακτήσω ολόκληρο και να τον έχω πάντα δικό μου, είναι γιατί τον αγαπώ... Έκείνος μ' αγαπά. Όχι, όμως όσο θέλω να μ' αγαπά. Ισχυρίζαστε λίγον καιρο. Ώστόσο, νοιώθω πως αυτός είναι ο άνορος της ζωής μου.»

Εκείνο που πρώτ' από όλα έχω να σε συμβουλευσω, φίλη μου, είναι: πως, χωρίς να παύσης να του δείχνεις την αγαπή σου, χωρίς να παύσης να είσαι καλή και ευγενική μαζί του, δεν πρέπει ν' αφήσεις αχαλινωγμένα τα αισθήματά σου προς αυτόν. Πότε μην αφήσεις τον εαυτό σου να παρασυρθεί σε έκδηλως τέτοιες, πού δεν θα του αφινουν καμμιαν αμφιβολία για τη μεγάλη αγαπή σου. Να ξέρη πως τον αγαπάς, ποτέ όμως μέχρι ποίου βαθμού. Ποτέ να μην πιστέψης πως δεν έχεις τιποτέ άλλο να του δώσεις από τον εαυτό σου. Πάντα πρέπει να πιστεύης ότι μπορούσες να του δώσεις ακόμη κ' α' τ. Όσο και αν η αγαπή σου γι' αυτόν δεν σ' αφήνει να συγκρατηθείς, εσύ, ωστόσο, πρέπει να καταβάλλεις κάθε προσπάθεια και να χαλινωγής τα αισθήματά σου. Άλλοιως, θα τον χάσης γρήγορα. Αυτή είναι η ταπεινή μου γνώμη. Άλλως τε, όπως μου γράφεις, δεν σ' αγαπά όσο θέλεις. Και αυτός μόνον ο λόγος πρέπει να σ' αναγκάζει να είσαι μετρημένη απέναντί του. Να είσαι υπερήφανη. Ποτέ δεν έχεις να χάσης απ' αυτό.

Μα θα βρεθούν πολλοί πού θα μ' έρωτησουν: Μπορεί κανείς όταν αγαπά να δώσει «αχαλινωγές» στην αγαπή του; Μπορεί και παραμυθία. Τουλάχιστον στις εκδηλώσεις του.

Πιστεύω και εγώ, όπως και τόσοι άλλοι, πως ο έρωτας είναι πρά πάντοτε μία πάλη. Γι' αυτό καθεμιά από μας ή και καθένας, πρέπει να προσπαθούμε στην πάλη αυτή να μη θυαίνουμε ήττημένοι και να μη δίνουμε στον σύντροφό μας τις δυνατότητες να δώ η νικητής και να καθήση επαναπαυμένος επάνω στις δάφνες του. Όταν συμβή αυτό, ο έρωτας πήγε περίπατο. Άλλα σε κάθε πάλη, δεν είναι απαραίτητα να υπάρχει ο νικητής και ο ήττημένος. Μπορεί οι δυο αντιμαχόμενοι να θγούν ισόπαλοι. Άρκει και οι δυο να έχουν προπονηθεί καλά.

Έτσι και στον έρωτα: Χρειάζεται τακτική και κανονική προπόνησις. Δεν πρέπει να το δεχνοίμε ποτέ αυτό.

Μα θα μου πητε: Μπορεί κανείς να είναι διαρκώς έπι σ κ ο π ό ν; Έπι σ κ ο π ό ν δηλ. Άλλά εν έπι σ κ ο π ό ν η, ναι!

Και όπως ο έχθρος μας δεν πρέπει να ξέρη ποτέ λεπτομέρειες σχετικές με τη δράσι μας, άλλο τόσο και ο σύντροφός μας δεν πρέπει να κατέχη όλες τις πληροφορίες του εσωτερικού μας κόσμου...

ΕΥΑ

Χιούμορ

ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΠΗΡΕ

Μεταξύ πορτοφολάδων:

— Γιατί το πήρες αυτό το περιοδικό της μόδας;

— Πρέπει να ξέρουμε κι' εμείς, αδερφέ μου, σε ποιά μέρος φτιάχνουν οι ραφτάδες τις τσέπες...

ΚΟΥΡΑΓΙΟ!...

Ο π ε λ ά τ η ς. — Σήμερα, γιατρέ μου, είμαι καλύτερα. Μονάχα ή καρδιά μου χτυπά κάπως δυνατά.

Ο γ ι α τ ρ ό ς. (αφηρημένος). — Πολύ καλά, πολύ καλά... Θα την κάνουμε να σταματήσει κι' αυτή...

ΟΥΪΛΙΑΜ ΠΑΟΥΕΛ

Κιτά τις αρχές του Ιανουαρίου έγκυκλοφόρησε μία είδησι, την οποία πολλοί δεν θέλησαν να πιστέψουν. Ο ΟυΪλλιαμ Πάουελ πτωχεύθηκε. Το γεγονός αυτό ήταν τόσο απίστευτο, ώστε κανείς δεν έπρόφασε να το υποπτευθεί. Και έτσι, έσκασε σαν βόμβα η είδησις ότι ο «ειδωδής σύζυγος», παρηγορημένος πιά από τον θάνατο της Τζίν Χάρλου, έδωσε το όνομα της κυρίας Πάουελ (δνομα το όποιον έφερε προ έτών η Καρόλ Λομπάρντ), σε μία μικρή και άγνωστη ηθοποιό της Μέτρο, την Ντιάνα Λέβις, η οποία παίζει έναν μικρό ρόλο στο προσεχές φιλμ του Έντυ Κάντορ.

Πάντως, η είδησις αυτή έκαμε τουλάχιστον ένα θύμα, τον νεαρό Μίκυ Ρούντεϊ, τον όποιον καθώς φαίνεται η ομορφιά της Ντιάνας δεν είχε αφήσει διάφορο... Για μιά ακόμη φορά, όμως, η νεότης έπρεπε να υποχωρήσει μπροστά στην ιδιαιτερή χάρι των ασπενίων κροτάφων και της πείρας της ζωής.

Και τώρα ποιάς δεν ένθυμείται τις τελευταίες μεγάλες επιτυχίες του μεγάλου αυτού ηθοποιού: «Άσπύληπη σκιά», «Βαρώνη και καμαριέρης», «Μυστικός κώδις»; Εκτός αυτών όμως μένει και ένα χαριτωμένο φιλμ πού δεν είδαμε ακόμη, μία συνέχεια περίπου της «Άσπύληπτο σκιάς», στην όποιαν ο Πάουελ πρωταγωνιστεί και πάλι με την Μύρνα Λόου. Η ταινία αυτή φέρει τον τίτλον «Αίνιγμα χωρίς λύσι» και δεν θα άργήσει να προβληθή στην Έλλάδα.

Ο ΟυΪλλιαμ Όράτιος Πάουελ δεν είναι ούτε νέος ούτε όμορφος, ούτε γοητευτικός. Είναι απλούστατα ένας έξυπνος και χαριτωμένος άνδρας. Πολλοί νομίζουν ότι είναι μία από τις τελευταίες δόξες του όμιλούντος κινηματογράφου. Η αλήθεια όμως είναι άλλη. Το 1921 ο Πάουελ είχε κιάλας δέκα δόκλχηρα χρόνια μεγάλης θεατρικής πείρας. Βέβαια δεν είχε «εγείλει σπίντες» επάνω στη σκηνή, όπως λένε στο Μπρουνσουαί, είχε όμως καταφέρει να δημιουργήση ένα καλό δνομα στους θεατρικούς κύκλους. Φαντασθήτε δε ότι είχε αρχίσει να παίζει έργα του Σαίξπηρ και είχε καταλήξει στις τρελλές και εύθυμες όπερέτες.

Δυστυχώς, στα χρόνια εκείνα, οι ρόλοι του δεν είχαν τίποτε το συμπληρωτικό, γιατί έπαιζε πάντοτε τον «ραδιογράφο» του έργου και έτσι ο όριθμός των θαυμαστών του ήταν πολύ περιορισμένος.

Μιά μερα, λοιπον, απογοητευμένος από το θέατρο, θέλησε να δοκιμάση την τύχη του και στον κινηματογράφο και έφασάνισθη για πρώτη φορά μαζί με τον Τζών Μπάρρυμορ στο περίφημο φιλμ «Σέρλοκ Χόλμς». Έπειτα, χωρίς καμμιάν εξαιρετική επιτυχία, εξακολούθησε να παίζει στον κινηματογράφο ως την ημέρα πού γύρισε την «Ρόμπλα» μαζί με τον Ρίτσαρντ Μπαρτέλμες και τον Ρόναλντ Κόλμαν. Οι τρεις αυτοί ηθοποιοί από την ημέρα εκείνη έγιναν άχώριστοι τόσο πολύ μάλιστα, ώστε τους έβγαλαν «Οι τρεις Σωματοφύλακες»!

Την εποχή εκείνη ο Μπίλ, όπως όνομάζουν οι φίλοι τον ΟυΪλλιαμ Πάουελ, θέλησε να κάνει έναν γενικό έλεγχο της περασμένης του ζωής. Για τι δεν είχε μείνει εύχαριστημένος ούτε από τον κινηματογράφο, και με τα κέρδη πού είχε πραγματοποιήσει πήρε το πρώτο υπερωκέανειο και ήρθε στην Ευρώπη για να ζήση λίγους μήνες στην Κυανή Άκτ, ανάμεσα στα λουλούδια, στον ήλιο και στις όμορφες γυναίκες.

Ίδου δε τί λέγει ο ίδιος για το ταξίδι του αυτό:

«Εκεί, στην Νίκαια, ένιωσα δλη την ομορφιά της ζωής. Για πρώτη φορά κατάλαβα ότι ήταν όραίο πράγμα να ζή κανείς!... Άρχισα λοιπόν να κάνω ένα σωρό τρέλλες, να μεθώ με σπάνια και έκλεκτα ποτά, προσφέρω δόκλχηρα ανθοπωλεία στις όμορφες φίλες μου και να φεύγω τελευταίος πάντοτε από τα νυκτερινά κέντρα».

Η πλήρης όμως μεταμόρφωσις τοι Μπίλ έγινε άργότερα στο Χόλλυγουντ, όταν υπέγραψε ένα συμβόλαιο με την «Παραμούντ» και έν γνώρισε έναν νεαρό συγγραφέα της μόδας, τον Βάν Ντάιν, πού έγραφε την εποχή εκείνη τα καλύτερα άστυνομικά μυθιστορήματα, από τα όποια έβγαζε διάφορα άστυνομικά σεναρία μεγάλης επιτυχίας. Ο ΟυΪλλιαμ Πάουελ λοιπόν άρχισε να υποδύεται το πρόσωπο του ντετεκτίβ Φίλο Βάνς με εξαιρετικήν επιτυχία, παρ' όλον ότι δεν του άρεσε και τόσο γιατί έβρισκε ότι ήταν κάπως ψεύτικο. Μιά μερα λοιπόν έκάλεσε τον συγγραφέα και του είπε:

—Ο Φίλο Βάνς δεν μου άρέσει!... Είναι μία μαριονέττα!... Πρέπει να τον κάνετε άνθρωπο ζωντανό, με καρδιά, με χιούμορ, με μικρές αισθήματικές περιπέτειες και με ανθρώπινες τρέλλες. Όπως παρουσιάζεται σήμερα δεν είναι τίποτε άλλο, παρ' ένα μυαλό κορδισμένο σαν ρολόι. Με δυο λόγια, μπορείτε να κάνετε τον Φίλο Βάνς σαν...έμένα!

Αντί να θυμώση, ο Βάν Ντάιν έξέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο.

—Σύμφωνοι! του είπε. Βρίσκω πολύ όρθες τις παρατηρήσεις σας. Θα κάνω το Φίλο Βάνς να σας μοιάζει τόσο πολύ, ώστε οι φίλοι σας δεν θα σας φωνάζουν πιά Μπίλ αλλά... Φίλο!... Και ο Βάν Ντάιν έκράτησε το λόγο του.

Μετά από το διαζύγιό του με την Καρόλ Λομπάρντ ο Πάουελ άφωσιόθηκε στην «γόησσα με τα πλατινένια μαλλιά». Η Τζίν Χάρλου και ο Μπίλ ήσαν το πιο ταίριαστο και το πιο ευτυχισμένο ζευγάρι του Χόλλυγουντ. Η ευτυχία αυτή όμως τελείωσε ξαφνικά με τον άπρόοπτο θάνατο της μεγάλης βεντέτας.

Απαρηγόρητος, ο Μπίλ έφυγε τότε από το Χόλλυγουντ και ήρθε στην Ευρώπη για να αλλάξη άτμόσφαιρα.

Αν έμένα εκεί κάτω, θα αυτοκτονούσα από τη λύπη μου!... Εκμυστηρεύθηκε μία μερα σ' έναν φίλο του.

Πως λοιπόν να μη μας κατάπληξε ένας τόσοσ άπότομος και άπρόοπτος γάμος του;

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

Δραματικό ρομάντσο βγαλμένο

από τις βιβλικές παραδόσεις

Υπό

ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΕΝΑ ΡΟΔΟ ΜΕΣΑ ΣΤ' ΑΓΚΑΘΙΑ

Ο άρχικατάσκοπος Νεσάζ, έκείνη την ημέρα, ήταν εξαιρετικά ένκευρισμένος. Η Έσθρη είναι γίνει βασίλισσα, όλα τα πράγματα μετεβλήθησαν, όλες οι φιλοδοξίες εκινήθησαν σύμφωνα με τη νέα κατάσταση των πραγμάτων, και μόνο αυτός, θρικόταν στο ίδιο σημείον, όπως και προ πολλών μηνών.

Ο κατάσκοπος, τον όποιον είχαν αποστείλει να ζητήσει πληροφορίες σχετικές με την κόρη του Μαρδοχαίου, δεν είχε κατορθώσει να του φέρη σοβαρές πληροφορίες. Απ' αυτό ο Νεσάζ έσχημάτισε την πεποίθησι ότι κάποιο μυστήριο κρυβότανε στη ζωή της, αλλά τίποτε περισσότερο. Και άναγκάσθηκε να πη στον έμπιστό του:

— Είναι η τελευταία προθεσμία πού σου δίνω και η τελευταία ευκαιρία πού σου παρουσιάζεται να σώσης το κεφάλι σου: Η Έσθρη συνεδέετο λες με κάποιαν νέα, την Έρσινά. Και ότι αυτή θα ξέρη σχετικάς. Πήγαινε λοιπόν να την θρής. Κάμε της έρωτα, πλήρωσε την, βάλ' την στα βασανιστήρια, εν ανάγκη σκότωσέ την, αλλά φέρε μου τις πληροφορίες πού

Η Έσθρη δεν έβλεπε έκείνη τη στιγμή παρά ότι όλα στριφογύριζαν γύρω της. Είχε την άοριστη συναισθήσι ότι κάτι το άπιστεύτως μεγάλο συνετελέσθη, αλλά δεν είχε σαφή αντίληψιν του κόσμου πού την έτριγύριζε.

Μαζί με τις γελαστές τώρα μορφές των μεγιστάνων έκείνων, οι όποιοι την πρώτη στιγμή την έκνέττασαν με έχθρα και μίσος, διέκρινε το πρόσωπο του Μαρδοχαίου, ο όποιος με τα γεμάτα δάκρυα μάτια του, έδειχνε τη χαρά και τον πόνο του. Και μαζί με τις άναφωνήσεις της προσποιητής χαράς των ραδιούργων πού την τριγύριζαν, άκουγε τον Άσσουθο να της λέγει κάτι, την σημασία του όποιου δεν έκαταλάβαινε.

Είχε κερδίσει την έκλογή και είχε γίνει βασίλισσα. Κατάρθωσε να το καταλάβη αυτό σε λίγο, όταν προστρέξαν οι έννοχοι και οι δούλες, να την άνεδάσουνε στη θέση όπου καθόταν η γυναίκα του κυριάρχου των, ή βασίλισσα της μισής οίκουμένης.

Τα ένθαρρυντικά λόγια του Άσσουθρου και οι περιποιήσεις του, την βοηθούσαν να συνέλθη. Γονάτισε να προσκυνήση τον υπέρφηνο βασιλέα, κι' έκείνος έσκυψε και την άνασήκωσε. Και δείχνοντας την θαυμαστή του προτίμησι στους μεγιστάνες του, τους υπέχρεωσε να κυρταθούνε σε βαθύ προσκύνημα της προγεγραμμένης Έβραίας, η όποια ρώτούσε τον εαυτό της, από ποιά τάχα μυστικά έλάτρηια και πού τον λογικόν ειρμό έτόιμασε ο ούρανός αυτή της την άνοδο.

Οι γιορτές πού έπηκολούθησαν υπέρεβησαν σε λαμπρότητα κάθε προηγούμενες. Ο Άσσουθρος, για να κάνει να φανή καλύτερα ή χαρά και ή αγαπή του, έέμισε με δώρα όλους τους μεγιστάνες του και με παροχές τον λαό, τον όποιο έκάλεσε να παροστή στους γάμους του κυριάρχου των.

Στις πρωτεύουσες της άπέραντης αυτοκρατορίας του — το βασίλειό του είχε τρεις πρωτεύουσες, την Βαβυλώνα, τα Έκβάτανα και τα Σουσα — διέταξε να δοθούν γεύματα, στα όποια μπορούσαν να λάθουν μέρος όλοι του οι υπήκοοι. Και ή χαρά και το γλέντι έκράτησε ήμέρες πολλές σ' όλες τις έπασχίες, όποιι ευημεύη το εύχάριστο άγγεγμα και ή ευτυχία του βασιλέα των.

Η Έσθρη άνέβηκε σ' έναν θρόνο, κατάφορτο από δόξα, αλλά και τόσο επικίνδυνο, έξ αίτίας της αχαλινωτης κακίας έκείνων πού τον τριγύριζαν.

Μιά άθωα προγεγραμμένη αυτή, μόνη στο άπέραντο άντρον των ραδιοργάνων, έπρόκειτο να άντιμετωπίση την καταιγίδα του μίσους έκείνων πού προχωρούσαν στο σκοπό τους, άδιαφορώντας με ποιά μέσα και ποιά έγκλήματά.

μού είναι άπαραίτητες. Διάφορετικά, σου άρκίζομαι πως πριν σε κρεμάσω, θα σε βασανίσω κατά τρόπον άπάνθρωπο.

Ήξερε ότι ο άνθρωπος του ήταν δραστήριος και έξυπνος, και επίσης ότι δεν θα υποχωρούσε μπροστά σε κανένα έγκλημα, προκειμένου να έκτελέση έπιτυχώς την έντολή πού του έδωσε. Η Έρσινά θα μιλούσε, γιατί στα βασανιστήρια του δεν μπορούσε ν' άνθέρη κανείς. Άλλά εν τούτοις ο Νεσάζ δεν μπορούσε να περιμένει.

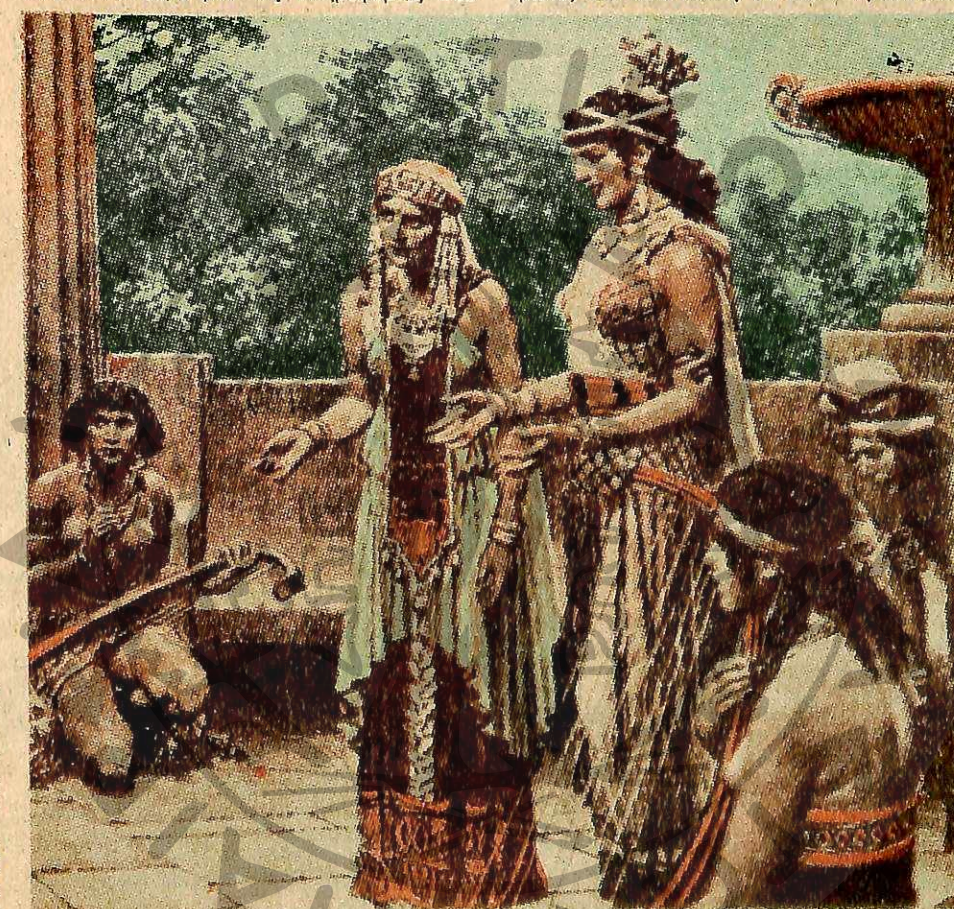
Ήξερε τις μεθόδους των αδικών, και με ποιάν κεραυνόβολο ταχύτητα ένεργούσαν. Ήξερε ότι δεν έσταμάτησαν ούτε στη γη τις ραδιοργάνες των, και έροδόταν ότι από τη μία στιγμή στην άλλη ήταν πιθανόν να άνατρέπονταν όλα, να έλλαν όλα και αυτός να θρικόταν κρεμασμένος στην αλή των κρατητηρίων.

Να είσαι ο άρχικατάσκοπος, μονολογούσε δηματιζοντας νευρικά στο δωμάτιό του και να ξέρης τα λιγώτερα άπ' όλους. Νέρχεται τελευταίος, ενώ έπρεπε να προπορεύσαι.

Τούφταιγαν όλα, έβριζε δλους και άπει λούσε με κρέμασμα τους ανθρώπους του. — Τί θα γίνη λοιπόν; σκεφτόταν άνσκεφαλιώνοντας τα γεγονότα. Η Άστίν θα κερδίση ή η Έσθρη; Έως τώρα κατάσται κερδισμένη ή δεύτερη, αλλά τί σημαίνει; Το ζήτημα είναι να ίδουμε ποιάς θα γελάση τελευταίος...

Εσπλώθηκε στο ντιβάνι του.

Η σύγκρουσις άρχισε, συνέχισε. Δυο γυναίκες είναι το κίνητρον, γύρω από το όποιο στριφογύριζαν οι φιλοδοξίες. Δυο βουνα πρόκειται να συγκρουθούν και οι όραιες αυτές θα βρεθούν στο μεταξύ τους. Ποιά θα συντριβή πρώτη και ποιά δεύτερη, κανένας δεν ξέρει, άλλ' όλοι έίμαστε βέβαιοι, ότι δεν θα γλυτώση καμμία τους. Ποιάν όγαπάει ο Άσσουθρος; Όλοι νομίζουν την Έσθρη. Έγώ στοιχηματίζω με το κεφάλι μου, ότι τον βασανίζει ή Άστίν. Ένας έρωτας, σαν έκείνον πού είχε μαζί της, δεν σβύνει για μία στιγμή, έπειδή έτσι το θέλησε ο Μερουκάν. Την αγαπάει, βασανίζεται άπ' αυτόν του τον έρωτα, και όσα κάνει, τα κάνει προσπάθων

Ανυπόμονη να μάθω περί τίνος έπρόκειτο, η Έσθρη διεμήνυσε στον Άμν ότι θα τον έπείριμε έκείνο το βράδυ...

τας να γελάσει τον κόσμο, την καρδιά του και την 'Αυτί. Την αγαπάει, την αγαπάει... και η 'Εσθέρ δεν τάχει καλού καλά. 'Ο Μερουκάν, ασφαλώς, δεν θα της το χάρισε και ο 'Αμάν, δεν είναι κουτός, ώστε να ταχθεί δριστηκά με το μέρος της. 'Εκανε έναν μορφοσμο δαγκώνοντας τα χείλη του.

— 'Ο 'Αμάν. 'Αλλο μυστήριο αυτός. 'Ενώ έλεγε ότι την ήθελε για τον κοίτωνα του, έδοκίμασε έν τοιούτο μεγάλη χαρά για την έκλογή της. Γιατί ταχα; 'Ελπίζει ότι θα την κάνει ερωμένη του τώρα που έγινε βασίλισσα; 'Εκτός αν συνεδέετο μαζί της από πρώτα... 'Η... ή αν της βαστάει κάποιο μυστικό, πράγμα το οποίο είναι και το πιθανώτερο. Μυστικό... ποιά όμως;

— 'Υστερ' από μια νέα απειλή έναντιον του κατασκόπου του, ο οποίος δεν είχε κατορθώσει να τον διαρωτίσει σχετικώς με εκείνο το ζήτημα, ο Νεσάζ εξεκολούθησε τον μονόλογό του και τα σχέδιά του.

— 'Από όσα είχε κατορθώσει να μάθει, έδωξε το συμπέρασμα ότι ο Μερουκάν είχε επιδοθή δραστηριώς στην κατάκτηση της ευνουσίας και του κορμιού της 'Αυτί, γιατί ήλπιζε ότι έτσι θα κατακτούσε και τον θρόνο.

— 'Ο 'Αμάν προσπαθούσε να κάνει το ίδιο με την 'Εσθέρ. Και οι δυο βασίλισσες, ή προηγούμενη και ή τωρινή, άπειλούντο από τους έχθρους εκείνων που ήταν με το μέρος τους, αλλά πολύ περισσότερο από τους υποστηρικτάς των.

— Και ο Μερουκάν και ο 'Αμάν, όταν δεν θα τις χρειαζόνταν πιά, θα τις χτυπήσουν πρώτοι, επειδή δεν συνηθίζουν να έχουν μάρτυρες των σχεδίων και των έγκλημάτων τους. Και νομίζω πως η 'Αυτί απειλείται περισσότερο από τον Μερουκάν, όπως η 'Εσθέρ από τον 'Αμάν, τους άσπόνδους των φίλους. Ναί, όλα καλά, αλλά τί ρόλο παίζω εγώ σ' αυτό το παιχνίδι, το οποίο θα αποφασίσει σύντομα για την μορφή του βασιλείου και για τα κεφάλια μας; Τί πρέπει να κάνω εγώ;

Με κλεισμένα τα μάτια έμεινε σε μια θαυμάσια όνειροπόληση ώρα πολλή.

— 'Ο 'Αμάν θα μεταχειρισθή την 'Εσθέρ, εκδιδάζοντάς την. 'Ο Μερουκάν θα κάνει το ίδιο με την 'Αυτί. 'Εγώ πρέπει να εκμεταλλευθώ και τις δυο, και να τις ξεκάνω με τη σειρά και τις δυο. Πρέπει επίσης να λειψώνω και οι άλλοι. Μ' αυτούς είμαι φίλος. Πρέπει να γίνω φίλος και των δυο γυναικών, και αυτό για μένα είναι εύκολο. 'Όταν άποκτήσω την έμπιστοσύνη τους, όταν ή κάθε μια μου άνοιξη την καρδιά της...

Το χαμόγελο που ανέθηκε στα ίσχνη χείλη του, έκανε τη μορφή του τόσο άποτρόπαιη, ώστε θα έπαγανε το αίμα των δυο ωραίων εκείνων γυναικών, αν τον έβλεπαν.

— 'Εμεινε παραδομένος στα σχέδιά του και καταστράνωντας τις λεπτομερείες των ώρα πολλή. 'Όταν σηκώθηκε φαινόταν ένθουσιασμένος.

Είχε νυχτώσει από αρκετή ώρα και ή νύχτα είχε κάποτε σύμμαχος και πολύτιμος βοηθός σε κείνους που οι σκέψεις των έχουν το σκοτάδι της.

Βγήκε και προχώρησε προς την άλλη πτέρυγα του κτιρίου, όπου τα διαμερίσματα των γυναικών και της βασίλισσας και έφθασε έως εκεί ακολουθώντας τους μικρούς διαδρόμους των υπηρεσιών, στους οποίους φυλάγανε με διάφορες προφάσεις, εκτελώντας διάφορες υπηρεσίες, οι άνθρωποι του.

Και βρισκόταν αντικρύ στην πόρτα που έφερνε στα ιδιαίτερα διαμερίσματα της 'Εσθέρ, όταν αντιλήφθη υιά σκιά να προχωρή προς τα εκεί. Στάθηκε πίσω από το κενόν που σχημάτιζε μια ανθοστήλη με τον μαρμαρίνιο στύλο που υποβάσταζε την όροφή και παρακολουθώντας την μυστηριώδη σκιά, την είδε να γλυστράει γρήγορα και με προσοχή προς το μέρος του.

— 'Ο 'Αμάν! έψιθύρισε έκπληκτος, όταν τον άνεγνώρισε. Και έρχεται διαστει-

κός να μπη στα διαμερίσματα της βασίλισσας.

— 'Ο αulάρχης πράγματι έφθασε μπροστά σε μια πόρτα και κτύπησε τρεις φορές. 'Επειτα ψιθύρισε κάποια λέξη που δεν ακούσθηκε και ξανακτύπησε, αλλά δυο φορές τώρα. 'Αμέσως η πόρτα άνοιξε και έκλεισε γρήγορα μόλις μπήκε.

— Το όποιον σημαίνει ότι ή 'Εσθέρ τον έπεριμένε! έψιθύρισε ο Νεσάζ, που είχε παρακολουθήσει άθέατος την σύντομη αυτή σκηνή.

Για λίγες στιγμές έμεινε έχοντας καρφωμένα τα δλέμματα του στην πόρτα και ή σκοτεινιάδα τους έδειχνε την άπαισιότητα των διαλογισμών του. Τέλος άπομακρύνθηκε λίγο, στάθηκε δίπλα σ' έναν υπηρέτη που γυάλιζε μια ναυπηλία και που όλοι ήξεραν ότι ήταν κοφθαλμός και κάνοντας ότι κυττούσε άλλοι, είπε κάτι. 'Ο κοφθαλμός, χωρίς να δείξει ότι άντελήφθη τίποτα, άπομακρύνθηκε άδιάφορος και ο άρχικατάσκοπος έπροχώρησε γρήγορα και έφθασε μπροστά σε μια πόρτα, που δεν άπείχε πολύ απ' εκείνη, ή οποία είχε άνοιξει για να μπη ο 'Αμάν.

— Έδωσε το χέρι στη μέση του και βεβαιώθηκε ότι το στίλετο του βρισκόταν πάντοτε κρυμμένο στη θέσι του. Χτύπησε τότε την πόρτα συνθηματικά και όταν άνοιξε, μπήκε γρήγορα και έκλεισε.

— 'Ο άνθρωπος που βρισκόταν μπροστά του, όταν τον άνεγνώρισε, κυρώθηκε με φόβο και σεβασμό περιμένοντας διαταγές. Και εκείνος του είπε:

— 'Η βασίλισσα κινδυνεύει και πρέπει να είμαι κοντά της για να την σώσω. 'Ενας άνθρωπος, λίγες στιγμές πριν, μπήκε στο διαμέρισμά της και αυτή τη στιγμή είναι δυνατόν να άπειλή τη ζωή της. Κατάλαβε;

— 'Ο ευνούχος ήταν υποχρεωμένος να τα καταλαβαίνει όλα, αφού αυτό ήταν ή διαταγή του προμερού άφέντη του. Και έκουνισε καταφακτικά το κεφάλι.

— Χωρίς να τ' αντιλήφθη κανείς και χωρίς να μάθει ποτέ κανείς, ότι και αν συμβεί, κατάλαβε; 'Ο, τι κι' αν συμβεί!

— 'Ο ευνούχος έρρίγησε, αλλά δεν άρθωσε λέξη.

— Σε λίγο θάρρη θα ξανακτυπήση την πόρτα σου ο Γέρις με τους άνδράποους μου. Θα περιμένουν διαταγές μου εδώ.

— 'Εμπρός τώρα προχώρησε και όδήγησε με στο δωμάτιο των μύρων. 'Απ' εκεί θα μπόρώ να θλέπω και ν' άκούω, χωρίς να με βλέπτη κανείς και νάμπω στο δωμάτιό της, σε στιγμή που δεν με περιμένει... 'Εμπρός λοιπόν, τί στέκεις; Προχώρησε!

— 'Ο ευνούχος προπορεύθηκε και όδήγησε τον άρχικατάσκοπο στο δωμάτιο των μύρων, όπου τον έμπασε από μια μυστική πόρτα, την είσοδό της οποίας δεν έμαθε ποτέ κανείς από τις γυναίκες εκείνες που έκάθοναν στο θρόνο των Σούσων.

— Όλοι, μέσα σ' εκείνα τα άνάκτορα, κατασκοπεύονταν και υποβλέπονταν. Οι βασίλεις που έφοδάν για τη ζωή τους και για την πίστι των ευνουσιμένων τους, είχαν διατάξει να παρακολουθώνται κι' αυτές. Στο δωμάτιο εκείνο έμπαινε ή βασίλισσα μετά το λουτρό, για να την άλειψουν μύρα, και σ' αυτό έφερνε μια μυστική πόρτα, γνωστή μανικά στους ευνούχους που την κατασκοπεύαν.

— 'Όταν ο Νεσάζ θρέθηκε μέσα σ' αυτό, έβριζε τον συνοδό του και προχώρισε προς την πόρτα που έφερνε στον κοίτωνα και σε άλλα δωμάτια της 'Εσθέρ.

— 'Εκείνη την στιγμήν, κατά την οποίαν έπρόκειτο να έπιχειρήση το σατανικώτερο έγκλημα, ο άπαισιος άρχικατάσκοπος δεν έδειχνε ούτε την παραμικρότερη ταραχή.

— 'Η 'Εσθέρ, από την ήμέρα που την έφεραν στα άνάκτορα, ζούσε μέσα σ' ένα όνειρο, που άλλοτε ήταν τυραννικό και άλλοτε τόσο έκθαμβωτικό, ώστε της έμοιάζε τις αισθήσεις της και της στοματούσε το νοι.

— Μη πιστεύοντας πως ήταν δυνατόν να προτιμηθή ή άσημη αυτή, από έναν βασιλιά που είχε ίδη και έβλεπε ακόμα τόσα

άλλα κορίτσια, παρηγορήθηκε στη σκέψη ότι θα έγύριζε σύντομα κοντά στον άγαπημένο θείο της, να γλυκύνει και πάλι τις ώρες της μοναξιάς και του φόβου του και να άπαλλαγί και αυτή από το ξένο αυτό περιβάλλον που την έτρόμαζε.

— Προτιμήθηκε από τον 'Ασσούηρο και άνέθηκε στο θρόνο του. 'Η μιση οικουμένη της ήταν υποταγμένη. Πανίσχυροι μεγιστάνες έτρεξαν από όλες τις επαρχίες να την προσκυνήσουν, δαρύτητα δώρα σωριασθήκανε στα πόδια της, και τα κολακευτικώτερα λόγια θωπεύσανε τις άκοές της. 'Ο λαός έδέχθηκε με έκφρασεις άνυπόκριτης χαράς την έκλογή του αιδέντου των και ο 'Ασσούηρος, ευγενικός πάντοτε και τρυφερός, την έβεβαίωσε για την άγάπη του και την έπιθυμία που είχε να την κάνει πανευτυχή.

— Την έμορφιά όμως αυτού του όνειρου, εξακολουθούσε να θαμπώνει ή άναμνησις του καλού Μαρδοχαίου, στον όποιον ο εύρανης είχε άναθέσει την τύχη της, όταν τής έπηρε τον δημιουργό της ζωής της.

— Μόνος εκεί κάτω, στο μικρό τους σπιτάκι, στερημένος της χαράς να την βλέπει, θα προσευχόταν για την εύτυχία της, αλλά και θα έκλαιγε όμως, επειδή την έχασε.

— 'Αλλά και κάτι τι άλλο ακόμη την έστενοχωρούσε: 'Ο 'Ασσούηρος είχε διατάξει να όρισθούν στην υπηρεσία της σκλάβες πολλές και γι' άκολουθές της τα καλύτερα κορίτσια του βασιλείου του. Την περιτριγυρίζανε λοιπόν πλήθος γυναικών, και την έπεριποιούντο όλες, αλλά ένιωθε όμως πως καμιά απ' αυτές δεν ήταν φίλη της. Κάτω από τα χαμόγελά τους, πραγματικώς, κρύβανε τις μυστικές σκέψεις τους και από τα χάρδια την έπιθυμία τους να σπαράξουν εκείνη, που τους έφτασε κατά τοιούτο μόνον, ότι ήταν πιο τυχερή απ' αυτές.

— Φερνότανε δε σε όλους ή 'Εσθέρ, όχσάν βασίλισσα και κυρίαρχος, αλλά σαν μια φίλη, με άγάπη προς όλους και σεβασμό προς εκείνους που κατείχαν σοβαρή θέσι και είχαν μεγάλη ήλικία και γι' αυτό έδέχθηκε χωρίς διαταγή την παράκλησι του άρχηγού της αulικής φουράς, του 'Αμάν, να την έπισκεφθή στο διαμέρισμά της.

— 'Ο έμπιστός του, που και κατάρθωσε να την ίδη, τής έξήγησε ότι έπρόκειτο να της μιλήση για μια πολύ σπουδαία και άπολύτως μυστική ύπόθεσι που άφορούσε το πρόσωπό της μονάχα και παρεκάλεσε να τον δεχθή ιδιαιτέρως και χωρίς ν' άποκαλύψη σε κανέναν το πράγμα.

— 'Η 'Εσθέρ άνησύχησε, αλλά και δεν έσκέφθηκε πόσο επικίνδυνον ήταν να δεχθή στα ιδιαίτερα διαμερίσματά της έναν άνδρα, χωρίς αυτό να το ξέρη ο 'Ασσούηρος, αλλά ούτε και άλλος κανείς.

— Τί τάχα έπρόκειτο να της πη και ήταν τόσο μυστικό και τόσο σοβαρό; 'Η 'Εσθέρ που δεν ήξερε ότι την κατασκοπεύαν όλοι εκείνοι που έφαινονταν έτοιμοι να πεθάνουν προς χάριν της, άνυπόμονη να μάθει περί τίνος έπρόκειτο, διεμήνυσε στον 'Αμάν ότι θα τον περίμενε εκείνο το βράδυ και ο άπεσταλμένος του, άφοι... έκάνονισε με τον φρουρό της πύλης που ήταν έμπιστός τους, τα συνθήματα που θα μεταχειρίζονταν ο αulάρχης, έφυγε να του άναγγείλη την άπάντησι της άνυπόπτης βασίλισσας.

— Και όπως είδαμε, το ίδιο βράδυ ο 'Αμάν, χωρίς να αντιλήφθη τον άρχικατάσκοπο που ήταν συμμαζεμένος πίσω από την ανθοστήλη, πίνε στα γυναικεία διαμερίσματα και μπήκε νομίζοντας πως δεν τον είχε ίδη κανείς.

— 'Η 'Εσθέρ τον έπεριμένα μοναχή της στο δωμάτιο εκείνο, όπου δέχονταν τις γυναικές των μεγιστάνων, που πηγαίνουν να της υποβάδουν τα σέδη τους και τις έκλήσεις της άγάτης και της άφοσιώσεως των.

— 'Ο αulάρχης έγονάτισε μπροστά της, άλλ' ή 'Εσθέρ τον παρεκάλεσε να σηκωθεί.

— Εύχαριστώ την άνταξία σύντροφε

ΤΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

— 'Ο καθηγητής Βάλντορφ, διάσημος ένθολόγος και γλωσσολόγος, μέλος δώδεκα 'Ακαδημιών, επέστρεφε από το τελευταίο του ταξίδι στα ένδοτερα της 'Αφρικής, κι' έπληναι προς το Κέιπ-τάουν, όπου θα έπαιρνε το πρώτο πλοίο για την Εύρώπη. Και είχε μαζί του έναν όλοκληρο θησαυρό από σημειώσεις και διάφορα ντοκουμέντα για την ιστορία των διαλέκτων Μπαντού.

— Ταξιδεύοντας με την άποστολή, τής οποίας ήταν επί κεφαλής, είχε φθάσει στη χώρα των Ματαμπέλι, όταν άκουσε μια φίλη νομάδων να τραγουδά ένα παράξενο τραγούδι, τελείως καινούργιο γι' αυτόν και έντελώς άκατανόητο. 'Ηταν ένα τραγούδι γλυκό και νοσταλγικό, αλλά τα λόγια του δεν έμοιαζαν καθόλου με καμιαν από τις γλώσσες και τις διαλέκτους που έγνώριζε ο σοφός καθηγητής.

— Με μεγάλη δυσκολία, ο καθηγητής κατάρθωσε να γράψη το ρεφραίν του περιήμου εκείνου τραγουδιού, που οι νέγροι το τραγουδούσαν συνεχώς μ' έναν παράξενο και ύποβλητικό ρυθμό. Κι' έλεγε το ρεφραίν:

— «Μάνα, μάνα — τζίγκα γκό — δγκα νάντα—ούλα λό! — μπουμ λάι, μπουμ λάι, μπουμ!»

— 'Εκλειστικη στη σκηνή του, εξέφυλλισε όλα του τα βιβλία, έοιτμε το μυσλό του, αλλά δεν μπόρεσε να λύση το αίνιγμα.

— Μόλις έξημέρωσε, έτρεξε άμέσως στην κατασκήνωσι των νομάδων και παρεκάλεσε τον άρχηγό τους να του πη από ποιά χώρα και από ποιά φυλή είχαν πάρει το παράξενο εκείνο τραγούδι. Και οι νέγροι άπάντησαν ότι το έμαθαν από μια φυλή που ζούσε στο έσωτερικό του Κογκό.

— 'Ο διάσημος ένθολόγος επέστρεψε τότε κοντά στους βοηθούς του και τους έξώρισε έν όνόματι της έπιστήμης να τον ακολουθήσουν στη νέα αυτή εξέρευνησι. Κουρασμένοι, αλλά γεμάτοι θαρρος και πίστι, τα μέλη της άποστολής, ακολουθούμενα από τους νέγρους φορείς, ξαναπήραν το δρόμο προς τον 'Ισημερινό.

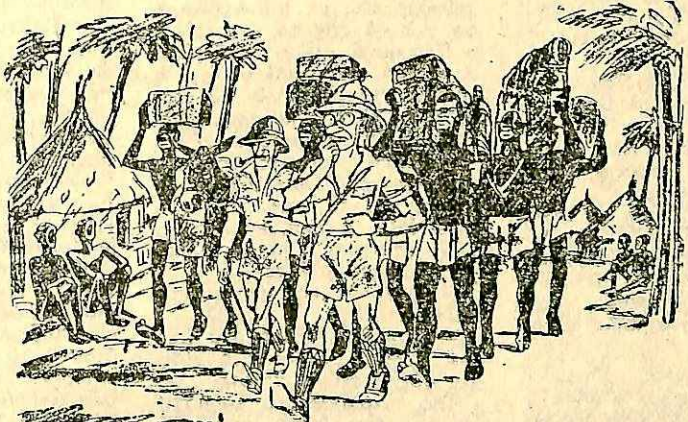
— 'Όσο προχωρούσαν τόσο συχνότερα άκουαν το μυστηριώδες εκείνο τραγούδι, και ο διαπρεπής γλωσσολόγος εξακολουθούσε να κάνει συλλογισμούς και να δγάζη συμπεράσματα για την προέλευσι του, ρωτώντας όλους τους ίθαγενείς που συναντούσε στο δρόμο του και συζητώντας με τους βοηθούς του κατά τις ώρες της άναπαύσεως.

Α. ΦΑΡΛΥ

— 'Η φυλή την οποίαν έπρεπε να βρή για να μάθη αυτό που ήθελε, έζωσε σιμά στους καταρράκτες του Στάνλεϋ. 'Εφθασε λοιπόν εκεί έπειτα από ένα περιπετειώδες ταξίδι που έκράτησε κάμους μήνες. Και βρήκε μια φυλή νέγρων που του έκαναν πρώτης τάξεως ύποδοχί.

— 'Ακούστε, σας παρακαλώ, είπε ο άρχηγός της άποστολής στον άρχηγό των νέγρων, όλη ή 'Αφρική τραγουδάει ένα δικό σας τραγούδι. Ένα παράξενο τραγούδι, που για μένα όμως άποτελεί ένα μυστήριο. 'Εχετε την καλωσύνη να μάς το μεταφράσετε; Γιατί' αν και γνωρίζω όλες τις γλώσσες των νέγρων, μου είναι άδύνατον να το καταλάβω.

— 'Ω!, έκαμε ο άρχηγός της φυ-

λής, κάνοντας έπίδειξι των κάτασπρών δοντιών του, έστ' μιλήσεις για «Μπισούλα», κύριος;

— Ναί, άκριβώς, άπάντησε ο καθηγητής, ενώ κύμα χαράς και αγαλλιάσεως του έπλημμύριζε την καρδιά.

— Περιμένής, κύριος. — 'Ο άρχηγός της φυλής έμπήκε τρέχοντας στην καλύβα του, και ύστερα από λίγο επέστρεψε κρατώντας θριαμβευτικά ένα τσαλακωμένο χαρτί που τώδωσε στον έξερευνητή.

— 'Ο καθηγητής Βάλντορφ έπηρε το χαρτί, κι' ενώ τα χείρα του έτρεμαν από τη συγκίνησι, έδιάβασε κατάπληκτος τα έξης, που ήταν γραμμένα σε άπταιστον άγγλικήν: «Τραγούδι των νέγρων, από την ταινία «Η άγνώστος 'Αφρική», στίχοι και μουσική 'Εντουαρντ Γκάρικ, του διάσημου κινηματογραφικού σίκου Γουόρντ — Φίλμ και Σία του Χόλλυγουντ».

— Ποιός... ποιός... σας έδωσε αυτό το χαρτί; έτραυλισε ο καθηγητής Βάλντορφ.

— 'Επέρασε δώδεκα φεγγάρια, άπάντησε ο άρχηγός της φυλής, που ήρθε κομπανία από φίλμ και έμαθε έμάς αυτό τραγούδι. 'Εμείς τραγουδίσωμε μαζί αυτό τραγούδι, μα κανείς δεν ήξερε τί σημαίνει λόγια.

ΜΙΑ ΣΟΒΑΡΑ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΙ ΘΑ ΣΥΝΕΒΑΙΝΕ

ΑΝ...;

ΔΕΝ ΕΠΛΕΕ Ο ΠΑΓΟΣ

— 'Απίστευτο, και όμως αληθινό. 'Απ' όλα όσα έλέχθησαν για την ύλη και την κίνησι επάνω στη γη και που αν δεν συνέβαιναν, όπως συμβαίνουν, θα πεθαίναμε όλοι, αυτό είναι το πιο άπίστευτο.

— Το νερό είναι ή πιο κοινότυπη ούσια επάνω στη γη κι' αν τυχόν ήταν όπας κάθε άλλη ρευστή ούσια που γνωρίζομε, τώρα δεν θαίνασε εδώ για να λείμε αυτά. Γιατί το νερό, όσο κοινή κι' αν φαίνεται, τόσο άξιοπρόσεχτη και εξαίρετική ύλη είναι.

— 'Αν δηλαδή το νερό ήταν όπας το περισσότερο άλλα ρευστά, ο πάγος, για να πάρουμε ένα πρόχειρο παράδειγμα, δεν θα έπλεε.

— Πολύ καλά, θα πήτε, και μ' αυτό τί Ναί, αλλά για σκεφθήτε το καλύτερο ένα λεπτό: 'Αν ο πάγος ήταν δαρύτερος του νερού, θα βυθίζονταν στον πυθμένα του ώκεανού και θαίμενε εκεί. Δεν θαίναμε ή, στο κάτω-κάτω, θαίναμε άσημάντα, γιατί το νερό είναι ένας από τους πιο κακούς άγωγούς της θερμότητας που υπάρχουν στον κόσμο. Οι άκτίες του ήλιου δεν θα μπορούσαν να τον θάσουν.

— Οι χειμώνες θα διαδέχονταν ο ένας τον άλλον κι' ο πάγος στον βυθό της θάλασσας θα γινόταν όλο και πιο πυκνός. 'Υστερα από μερικά χρόνια το Αιγαίο, ή Μεσόγειος, όλες οι θάλασσες, θα έγινόνταν στεριές, έκτός από μια μικρή έκταση, δηλαδή έν συγκρίσει, μια σταγόνα, λόγω του καλοκαιρινού ήλιου.

— 'Από την άλλη μεριά, όμως, κάθε μεγάλη ή μικρή λίμνη, κάθε ποτάμι ή ρυάκι, κάθε μικροπηγή ακόμα θα μετατρέπονταν σε στερεό πάγο. έκτός ίσως στον 'Ισημερινό.

— 'Όλος ο κόσμος θα φλογιζόταν και το κρύο θαταν δριμύτατο παντού. Κανένας δεν θα μπόρούσε να ζήση, έκτός στην διακεκαυμένη ζώνη.

— Γι' αυτό, λοιπόν, τόσο πούρηxεται το καλοκαίρι με τις ζέστες του, κάθε φορά που, θέλοντας να παγώσετε περισσότερο τη λεμονιάδα, το ούζο ή και το τσάι σας άκόμα, θα πνίγεται ένα κομμάτι πλάνη μέσα σ' αυτά, μη θυμάστε και μη νευριάζετε που θα βλέπετε ν' άνεβούν στην έπιφάνεισι του ποτηριού, κάθε φορά που θα το σπρώχνετε με το δάκτυλό σας, αλλά να εύχεσθαιτε τον Θεό που δεν μένει στον πάτο.

ΣΟΝΑΟ.

— 'Από τότε που έμενες στο φτωχικό σπίτι, στην συνοικία των «Ψαυτών» πολλές φορές σε συνήτησε στο δρόμο και σ' έκαμάωσα, πολλές φορές έβαίνασα την λυγρή κορμοστασία και την άσύγκριτη όμορφιά σου. 'Η καρδιά μου, πολλές φορές έσπρώξε τα δάχτυλά μου προς τα εκεί και εύχαριστώ το Θεό ότι μ' άξίωσε να προσφέρω στην όμορφη κόρη της μυστικής μου άγάπης τις υπηρεσίες μου...

— 'Ο αυτοκράτωρ και κύριός μου μου έκαμε γνωστόν τον ένθουσιασμόν σου για μένα.

— 'Αλλά δεν μιλώ τώρα γι' αυτά, βασίλισσα μου. Το ένδιαφέρον και ή προσοχία μου για σένα είναι πολύ πιο παλαιότερη και πολύ πιο ζωνρότερη. 'Ενωώ εκείνο που έδεξαι, όταν έγινε γνωστόν ότι είσαι 'Ιουδαία...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια

— Μήνες πολλούς... έψιθύρισε μὴν έν νοώντας εκείνη.

Ένας δηλукός ΣΕΡΛΟΚΧΟΛΜΣ

Το ύγρo έκείνο θράδυ του 'Απριλίου η Πάμ Θόμσον επήγαινε διαστικά πρὸς τὸ σπίτι της. Τὸ ἀδιάρχοχό της δὲν ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν ραγδαία θροχή.

Ἐξασφα, ἄκουσε πίσω της μίαν ἀνδρική φωνὴ νὰ τὴς λέη εὐγενικά, ἀλλὰ ἀποφασιστικά:

— Συγγνώμην, μπορῶ νὰ σὰς πῶ κάτι;

Ἡ νέα ἐδίστασε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ μετὰ σταμάτησε. Ἐνας ἀνδρας ψηλὸς καὶ ἀδύνατος στεκόταν ἀπέναντί της, ντυμένος μ' ἕνα τριμμένο παλτό, ἀλλὰ πολὺ στενότερο ἀπὸ τὸ σῶμά του πού τὸν ἐδείχνε ἀρκετὰ γελοῖον. Τὰ δύο ὠραία γκριζὰ μάτια του τὴν ἐκύτταζαν μὲ κάποια ταρχή.

— Τί συμβαίνει; ἐρώτησε ἀπτόμα ἡ Πάμ.

— Πεινῶ, ἀπήντησε ὁ ἄγνωστος. Ἐχῶ νὰ φάω ἀπὸ δύο μέρες. Ἐσκέφθηκα ὅτι θὰ μπορούσατε νὰ με βοηθήσετε...

— Στὸ Λονδίνο δὲν πεθαίνει κανεὶς τὴς πείνας, ἀπήντησε εὐγενικά ἡ νέα. Ἐκτός, ἂν δὲν τὸν ἀφήσῃ ἡ ὑπερηφάνειά του νὰ ζητήσῃ βοήθεια... πράγμα πού δὲν φαίνεται νὰ συμβαίνει σ' ἐσάς. Ὑπάρχουν πολλὰ μέρη, ὅπου μπορεῖτε νὰ φάτε ὡρεῖν.

— Εὐχαριστῶ πολὺ. Ἄν τὰ ξέρατε καλά αὐτὰ τὰ μέρη, θὰ συυπεραίνατε ἀσφαλῶς, ὅπως ἐγώ, ὅτι εἶνε προτιμότερο νὰ πεινᾷ κανεὶς ἰδιαίτέρως καὶ ἐλευθερᾷ... Καλὴ νύχτα σὰς.

Ἡ νέα ἔξασφάρεσε τὸ καπέλλο του μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο καὶ ἐπερίμενε ν' ἀπομακρυνθῇ ἡ κυρία. Ἐκεῖνη ὁμως ἔμενε ἀκίνητη μέσα στὴ δροχὴ. Τὸ χαμόγελό του τὴν εἶχε ταράξει.

— Ἄν εἴσθε πολὺ ὑπερήφανος γιὰ νὰ φάτε στὰ λαϊκά συσσίτια, δὲν εἶπε, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ζητᾶτε χρήματα ἀπὸ γυναῖκες.

Ἡ νέα ἀνέστη ἀπὸ τὸν ἐπίσημο καὶ ἀντίθετο γιὰ τὰ λόγια της καὶ προσέθεσε:

— Μήπως θὰ συβῇτε, ἄλλως τε, μ' ἕνα φαγητό; Δὲν μπορεῖτε νὰ ζητᾶτε διαρκῶς ἀπὸ ἐλεημοσύνη.

— Τὸ ξέρω. Φάχνω νὰ βρῶ δουλειά. Πιστεύω ὁμως ὅτι θὰ εἶμαι τυχερώτερος μὲ τὸ στομάχι γεμάτο.

— Δὲν θὰ βοηθῇ ποτὲ δουλειὰ ντυμένος ἔτσι... Μπορῶ νὰ σὰς δώσω τὴν διεύθυνσι μιᾶς φιλικῆς ὁργανώσεως... Εἶνε πολλὴ καλ' ἔργο, παρὰ νὰ ζητιανεύετε στοὺς δρόμους.

— Σὰς εὐχαριστῶ, διέκοψε ὁ νέος μὲ τόνο ἀπογοητεύσεως. Δὲν θέλω νὰ σὰς κρατήσω περισσότερο...

Ἦταν σὰν νὰ τὴς ἔλεγε νὰ φύγῃ. Ἡ Πάμ βρισκόταν σὲ ἀνημπούνη.

— Ἐγὼ μούσκεμα εἶπε. Ἐλάτε σὲ κείνο ἐκεῖ τὸ μπάρ γιὰ νὰ φάτε κάτι καὶ νὰ προσπαθήσῃ κι' ἐγὼ νὰ στεγνώσω...

Ἑρωτική περιπέτεια ὑπὸ ΣΟΜΕΡΣΕΤ ΜΩΜ

σω λίγο... Πάμε γρήγορα! —Ναί, γρήγορα, πρὶν ν' ἀλλάξετε ἰδέα.

— Ὅταν ἀποφασίζω κάτι, δὲν ἀλλάζω ἰδέα τὴν τελευταία στιγμή, ἐδήλωσε ἡ Πάμ, ψυχρά.

Στὸ μπάρ ἐκύτταξε προσεκτικώτερα τὸν ἄγνωστο καὶ εἶδε ὅτι εἶχε χέρια μακρὰ καὶ περιποιημένα καὶ ὅτι τὸ πρόσωπό του ἦταν συμπαθητικὸ ὅταν χαμογελοῦσε... Τὸ χαμόγελό του τὴν εἶχε κάμει νὰ φερθῇ ἔτσι αὐθόρμητα ἀντίθετα πρὸς τὴς κοινωνικὲς ἀρχές της.

Ὅταν ὁ νέος ἐτελείωσε τὸ φαγητό του, εἶπε μὲ ἱκανοποίησι:

— Εὐχαριστῶ. Δὲν μπορῶ νὰ φάω οὔτε μπουκιά πιά. Μπορῶ νὰ καπνίσω;

Ἡ Πάμ τοῦ εἶπνε τὴ σιγαροθήκη της. Ἐπειτὰ προσπάθησε νὰ τὸν κάμῃ νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸν αὐτό του. Βλέποντας ὁμως ὅτι ἀπέφευγε, ἄρχισε νὰ συζητᾷ γιὰ ἄλλα θέματα.

Στὴς 8 ἐκύτταξε τὸ ρολοὶ της καὶ σηκώθηκε ἀπτόμα.

— Ἔξερτε ὅτι φλυαρήσαμε μιὰ ὥρα; εἶπε. Πρέπει τώρα νὰ φύγω.

Ἡ νέα τὴν ἐδοήθησε νὰ φορέσῃ τὸ ἀδιάρχοχό της.

— Πότε θὰ σὰς ξαναἰδῶ; τὴν ρώτησε.

Ἐκείνη τὸν ἐκύτταξε. Στὴν ζωηρότητα τὴς συζητήσεως εἶχε ξεχάσει τὴς ἐξαιρετικὲς μάλλον συνθήκες τὴς συναντήσεώς των...

Ἀπτόμα ἔβγαλε ἕνα χαρτονόμισμα καὶ τοῦ τὸ προσέφερε, λέγοντας:

— Σὰς τὸ δίνω ὡς δάνειο. Ἄν δὲν με θεωρῇτε φίλη σας, μοῦ τὸ ἐπιστρέψετε μὲ τόκο.

— Καλὰ, τὸ παίρνω, ὑπὸ τὸν ὅρον ὁμως νὰ ξανασυναντηθῶμε ἐδῶ σὲ μιὰν ἐβδομάδα γιὰ νὰ σὰς τὸ ἐπιστρέψω.

Πράγματι, μιὰν ἐβδομάδα ἀργότερα, ἦσαν καὶ οἱ δύο ἀκριβῶς στὸ ραντεβού. Ὁ νέος φορούσε τὸ ἴδιο κοστούμι, ἀλλὰ καινούργια παπούτσια.

— Ὅστε βρήκατε δουλειά; τὸν ρώτησε ἡ Πάμ εὐθυμὰ δινώντας του τὸ χέρι.

— Ναί, ἀπήντησε ἐκείνος, ἀφοῦ ἐδίστασε λίγο. Ἀλλὰ, πῶς τὸ καταλάβατε;

— Ἀπὸ τὰ καινούργια παπούτσια σας.

— Μιτράδο, θηλυκὴ μου Σέρλοκ Χόλμς, ἐφώνασε ὁ νέος πῶς τὰς ξεφεύγει τίποτε.

Τὴς ἐπέστρεψε τὰ χρήματα πού τοῦ εἶχε δώσει, χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ. Δὲν θέλησε ὁμως νὰ ἀπαντήσῃ στὴς ἐρωτήσεις της σχετικὰς μὲ τὴν ἐργασία πού εἶχε δοθῇ.

Πῆγαν κατόπιν σ' ἕναν κινηματογράφο. Χωρίστηκαν τὰ μεσάνυχτα, ἀφοῦ εἶδειπνσαν πρῶτα ἐλαφρὰ κι' ἐσυμφώνησαν νὰ ξανασυναντηθοῦν σὲ μιὰν ἐβδομάδα.

Στὴν τρίτη συνάντησί τους, ἡ ἐμφάνισις τοῦ νέου εἶχε καλύτερῶσαι αἰσθητὰ. Φορούσε ἕνα κοστούμι ἀρκετὰ μεταχειρισμένο, ἀλλὰ σὰν κομμένο στὸ σῶμα του. Ἐπέμεινε νὰ πληρώσῃ αὐτὸς τὸν λογαριασμό τοῦ μπάρ καὶ ἡ Πάμ ἀναγκάστηκε νὰ δεχθῇ.

Τὴν τετάρτη φορὰ πού ξαναβρέθηκαν στὸ ἴδιο μέρος, ἡ Πάμ κατάλαβε ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τοῦ Χάρρυ (ὁ νέος δὲν τὴς εἶχε φανερώσει παρὰ τὸ μικρὸ του ὄνομα) ὅτι συνέβαινε κάτι ἐξαιρετικὸ. Ἐν τούτοις, δὲν τὸν ρώτησε. Τὸν ἀφήσε νὰ μιλήσῃ πρῶτος.

— Πρέπει νὰ μᾶθετε κάτι, εἶπε ἐπὶ τέλους ὁ νέος. Ἄλλοι ὡς δὲν θὰ μπορούσα πιά νὰ σὰς βλέπω. Θὰ ἤθελα νὰ σὰς γράψω, ἀλλὰ δὲν ἤξερα τὴν διεύθυνσί σας οὔτε τὸ ἐπιθετικὸ σας.

— Πιστεύω τὸ εἶνε καλύτερα νὰ φάμε... ἐπρόφερε ἡ Πάμ μὲ ἀμνηχανία ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη σιωπή.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ φαγητοῦ προσπάθησε ν' ἀνοίξῃ μιὰν ἀδιάφορη συζήτησι μὲ τὸν Χάρρυ. Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ἦταν πολὺ μιμητικὸς. Τὴν ἐκύτταξε συνεχῶς, φαίνονταν σὰν ἀπογοημένος καὶ δὲν ἐπρόσεχε στὰ λόγια της.

Ἐξασφα, τὴν διέκοψε:

— Πῶς δὲν εἶχα ἀντιληφθῇ ποτὲ ὅτι ἡ ζωὴ μου ἦταν ἀνόητη καὶ ἀδειανὴ πρὶν σὰς γνωρίσω; τὴς εἶπε ἀναστενάζοντας βαθεῖα.

Καὶ συνέισε, ὑπτάζοντάς τὴν λίγο φοβισμένα:

— Ἀκούστέ με... Θὰ σὰς διηγηθῶ μιὰ ἱστορία. Μιὰ φορὰ, ἦταν ἕνας νέος ὁ ὁποῖος εἶχε περισσότερα χρήματα ἀπὸ ὅσα τοῦ ἐκρεῖάζονταν καὶ πολλοὺς ἡλιθίους φίλους. Ἐνα θράδυ, πού ἐπῆγαν στὸ σπίτι του κερικοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους αὐτοῦς, ἄρχισαν νὰ τὸν κοροϊδεύουν γιὰ μερικὲς ἰδέες του, λέγοντάς του ὅτι εἶχε ἕναν γελοῖο ἄλτρουισμό καὶ μίαν ὑπερβολικὴ ἐμπιστοσύνη στὴν ἀνθρώπινη γενναιοδωρία. Κάποιος ἀπὸ ὅλους τοῦ εἶπε ὅτι ἐπίστευε στὴν ἐμφυτὴ καλὴσύνη τῶν ἀνθρώπων, γιὰτὶ ἦταν πλούσιος. Ἄν ὁμως ἐδοκίμαζε νὰ γυρίσῃ στοὺς δρόμους, χωρὶς πεντάσα στὴν τσέπη του, ἡ φιλανθρωπία τοῦ κόσμου δὲν θὰ τοῦ ἐπέτρεπε οὔτε νὰ χορτάσῃ. Ἐκεῖνος τὸ ἀμφισβήτησε καὶ ἀπήντησε ὅτι, μέσα σὲ μιὰν ὥρα θὰ τοῦ προσέφερε ἀσφαλῶς κάποιος νὰ φάῃ.

Ἐσταινιμάτισε λοιπὸν μὲ τοὺς ἀνοήτους αὐτοὺς φίλους πού τὸν εἰρωνεύονταν. Θὰ πῆγαινε σ' ἕναν κεντρικὸ δρόμο τὴν ὥρα πού ὁ κόσμος πεύγει ἀπὸ τὴς δουλειές του. Ἄν σὲ μιὰ ὥρα δὲν ἔβρισκε κάποιον, ἔδωκε ἡ γυναίκα, πού νὰ τοῦ δώσῃ τὰ μέσα νὰ χορτάσῃ, θὰ ἔκανε τὸ στοίχημα.

Ὁ νέος σταμάτησε κι' ἐκύτταξε νευρικά τὴν Πάμ. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπό της νέας ἔμενε αἰνιγματικόν.

— Θέλω νὰ μάθω ἂν εἴσθε

πολὺ θυμωμένη μαζί μου, τὴς εἶπε. Δὲν μπορούσα πιά νὰ ἀποτραπῇθω ἀφοῦ εἶχα στοίχηματίζει... Ἐνας ἀπὸ τοὺς ὁρους μας ἦταν ὅτι οἱ φίλοι μου ἐδικαιούντο νὰ διαλέξουν τὸ κοστούμι πού θὰ φορούσα... Κι' αὐτὰ τὰ κτήνη μ' ἐνύστασαν ἔτσι γελοῖα!... Ἡ ὥρα εἶχε πιά σχεδὸν περάσει, ὅταν ἐφθάσατε ἐσεῖς. Ἦμουν ἀπογοητευμένος, ἀηδισμένος ἀπὸ τὸν αὐτό μου καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Εἶδα τὸ πρόσωπό σας, τόσο διαφορετικὸ ἀπὸ τὴς κουρασμένες, δυσχερῆτες νες ἡ σκυθρωπὲς φυσιογνωμίες ὅλων τῶν διαδόντων.

Ἐγὼ ἕνα μόνον ἐλαφρυντικόν. Ἄν δὲν τὸ δεχθῇτε σημαίνει ὅτι εἶμαι ἄτυχος. Εἴσθε τὸ καλύτερο, τὸ εὐγενέστερο καὶ ὠραιότερο πλάσμα πού ἐγνώρισα... Τὸ ἐνοίωσα ἀμέσως. Καὶ ὁ φόβος μου μήπως σὰς χάσω ἦταν τόσο μεγάλος ὥστε ἀνέβδλλα διαρκῶς νὰ σὰς φανερώσω τὴν ἀλήθειαν!

— Δὲν εἴσθε καλὸς ἡθοποιός, κύριε Φάρρελ, εἶπε ἐπὶ τέλους ἡ Πάμ χαμογελώντας.

— Πῶς ξέρετε τὸ ὄνομά μου; ρώτησε ἐκπληκτος ὁ Χάρρυ.

— Εἶμαι ντέκτεκτὶβ τὴς Σκώτλαντ Γυάρντ, ἐξήγησε ἀπλὰ ἡ νέα.

Ἐγέλασε μὲ τὴν σαστισμένη ἔκφρασι τοῦ προσώπου τοῦ καὶ προσέθεσε:

— Ἦταν ἐνα στάδιο πού μοῦ ἄρρεσε, παρ' ὅλες τὴς ἀντιρροήσεις τῶν δικῶν μου.

— Μὰ πῶς...; — Πῶς, καταλάβα τὴν κωμῆσι σας; Στὴν ἀρχὴ, εἶνε ἀλήθεια, ὅτι γελοῖσθηκα. Ἐπειτα ὁμως ἐπρόσεξα ὅτι δὲν ἐτρώγατε ἀπληστα, ὅπως ἕνας ἀνθρώπος πού πεθαίνει τὴς πείνας...

Ἐπείρησε κατὰς ἡμῶν νὰ ἀνακαλύψω τὴν ἀλήθεια, σὰς παρακολούθησα καὶ ἔμαθα ποῖος εἴσθε.

— Ἀδύνατον! Δὲν σὰς εἶδα ποτὲ μου.

— Τὸ ἐλπίζω. Ἐξέρω, εὐτυχῶς, καλὰ τὸ ἐπάγγελμά μου.

Τὸ γκαρσόνι ἐκύτταξε τὸ ρολοὶ του καὶ τὸ ζεύγος καὶ ἐξερόδησε διακριτικά. Ἡ Πάμ πῆρε τὴν τσάντα της καὶ ἄρχισε νὰ πονδράριζεται.

— Ὅστε, λοιπὸν, ἐσεῖς μὲ κοροϊδεύσατε, εἶπε ὁ Χάρρυ πικρά. Θὰ γελᾶσατε πολὺ εἰς βάρος μου.

Ἡ νέα χαμογέλασε στὴν εἰκόνα της, πού ἀντανάκλατο στὸ καθρεφτάκι της.

— Ἀφήστε τὸ πονδράρισμα!, ἐπρόφερε ὁ Χάρρυ θυμωμένος ξαφνικά. Θέλω νὰ μάθω, δεσποινίσι, γιὰτὶ μὲ ἀφήσατε νὰ παίξω ρόλο ἡλιθίου. Δὲν μπορούσατε νὰ μοῦ πῆτε ἔξ ἀρχῆς ὅτι τὰ εἶχατε ἀνακαλύψῃ ὅλα; Γιατὶ δὲν μιλήσατε;

Ἡ Πάμ ἄφησε τὴν τσάντα της, πῆρε ἕνα περσόνι κι' ἄρχισε νὰ χαράξῃ διάφορα σχέδια στὸ τραπέζι μὲνδῆλο.

— Δὲν πιστεύετε, εἶπε σκεπτικῶς, ὅτι μπορεῖ νὰ τὰ ἔκανα νὰ γὰρ τὸν ἴδιο λόγο πού ἀνάγκασε κι' ἐσάς νὰ σωπάσετε;

— Θέλω νὰ μάθω ἂν εἴσθε

ΑΣΥΛΛΟΓΙΣΤΗ ΚΛΑΡΑ

Ἡ Κλάρα δὲν εἶνε μιὰ συνήθισμένη ἄμαρταν.

Ἄν δὲν στανέζει κατὰ ἀπὸ τὸ βάρος τὴς μοῖρας της. Δὲν τὴν τυραννεῖ μὲ τὴν ἀναιμυσί του τὸ παρελθὸν τὴς ἀγνοήτης καὶ τὴς τιμιότητος.

Ἡ Κλάρα εἶνε χαρούμενη, ἀμεριμνη καὶ θὰ τολμούσα νὰ πῶ εὐτυχισμένη.

Ἐχει τὴν ἀρτία μὲρφωσι κορμιστοῦ καλῆς οἰκογενείας. Τὴς ἄρρεσι νὰ διαδῶν καὶ τρελλὰ νεται γιὰ μουσικῇ. Ἐξέρει νὰ διηγῇται, νὰ συζητᾷ καὶ νὰ φιλοσοφῇ χαριτωμένα.

— Σήμερα, μοῦ λέει, διαλέγω ἐγὼ τοὺς φίλους μου. Καὶ αὐτὸ μοῦ δίνει τὴν θεσιότητα ὅτι βρισκομαι στὴν περίοδο τῶν θριάμβων μου.

— Κι' ὅταν περάσουν αὐτοὶ οἱ θριάμβοι; ρωτᾷ. Ὅταν θὰ ἴδῃς γύρω σου τὸν κύκλο τῶν θαυμαστῶν ν' ἀραιώνῃ καὶ νὰ μὴνῃς σιγά-σιγά μόνη;

— Δὲν θέλω νὰ τὴν σκεφθῶ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ. Μὰ πάλι, ὅταν ἔρθῃ, μοῦ φαίνεται πῶς θὰ βρῶ τρόπο νὰ τὴν ἀντιμετωπίσω.

Τὴν πλημμυρίζει ἡ αἰσιοδοξία τὴς εὐτυχισμένης ἑταίρας. Σήμερα ἔχει πλούσιο φίλο, αὐτοκίνητο, πολυτελὲς διαμέρισμα, κοσμήματα, τουαλέτες. Τὸ αὔριο τὸ μοιραῖο αὔριο κάθε παραστρατημένης, δὲν τὸ σκέπτεται. Νομίζει πῶς δὲν θὰ ἔλθῃ ποτὲ. Μὰ κι' ὅταν θάρρῃ, ποῖος ξέρει; Μπορεῖ νὰ ἔχῃ τὸ κουράγιο νὰ τὸ ἀντιμετωπίσῃ μὲ τὸ μεριδίαμ στὰ χεῖλη. Εἶνε ὑπάρξεις αἰσιοδοξίας καὶ ἐπὶ πόλεια χαρούμενες ἕως τὸ χεῖλος τοῦ τᾶφου. Προβαίνουν στὸ διάδημα τὴς αὐτοκτονίας μὲ τὸ νου προσηλωμένο σ' ἕνα κομμάτι εὐθυμης μουσικῆς.

Ἦσως νὰ εἶνε ἀπ' αὐτὲς τὴς ὑπάρξεις ἡ Κλάρα. Ναί, μοῦ δίνει τὴν ἐντύπωσι πῶς εἶνε ἀπ' αὐτὲς...

— Δὲν θὰ ἦταν, τὴν ρωτᾷ, καλύτερη μιὰ ζωὴ, ὅχι δέβαια ἐντονὴ καὶ περιπετειώδης, μὰ γαλήνια καὶ ἐξασφαλισμένη στὸ πλεῦρό ἑνὸς καλοῦ καὶ ἀξιοπρεποῦς συζύγου;

— Τὴν ἐγνώρισα κι' αὐτὴ τὴ ζωὴ, μοῦ λέει. Τὴν ἔζησα πέντε ὁλόκληρα χρόνια. Παρ' ὅλ' ἔγω νὰ μαρᾶθω καὶ νὰ πεθᾶνω ἀπὸ πληξί.

— Δὲν θὰ ἦταν, τὴν ρωτᾷ, καλύτερη μιὰ ζωὴ, ὅχι δέβαια ἐντονὴ καὶ περιπετειώδης, μὰ γαλήνια καὶ ἐξασφαλισμένη στὸ πλεῦρό ἑνὸς καλοῦ καὶ ἀξιοπρεποῦς συζύγου;

— Τὴν ἐγνώρισα κι' αὐτὴ τὴ ζωὴ, μοῦ λέει. Τὴν ἔζησα πέντε ὁλόκληρα χρόνια. Παρ' ὅλ' ἔγω νὰ μαρᾶθω καὶ νὰ πεθᾶνω ἀπὸ πληξί.

— Δὲν θὰ ἦταν, τὴν ρωτᾷ, καλύτερη μιὰ ζωὴ, ὅχι δέβαια ἐντονὴ καὶ περιπετειώδης, μὰ γαλήνια καὶ ἐξασφαλισμένη στὸ πλεῦρό ἑνὸς καλοῦ καὶ ἀξιοπρεποῦς συζύγου;

— Τὴν ἐγνώρισα κι' αὐτὴ τὴ ζωὴ, μοῦ λέει. Τὴν ἔζησα πέντε ὁλόκληρα χρόνια. Παρ' ὅλ' ἔγω νὰ μαρᾶθω καὶ νὰ πεθᾶνω ἀπὸ πληξί.

— Δὲν θὰ ἦταν, τὴν ρωτᾷ, καλύτερη μιὰ ζωὴ, ὅχι δέβαια ἐντονὴ καὶ περιπετειώδης, μὰ γαλήνια καὶ ἐξασφαλισμένη στὸ πλεῦρό ἑνὸς καλοῦ καὶ ἀξιοπρεποῦς συζύγου;

— Τὴν ἐγνώρισα κι' αὐτὴ τὴ ζωὴ, μοῦ λέει. Τὴν ἔζησα πέντε ὁλόκληρα χρόνια. Παρ' ὅλ' ἔγω νὰ μαρᾶθω καὶ νὰ πεθᾶνω ἀπὸ πληξί.

— Δὲν θὰ ἦταν, τὴν ρωτᾷ, καλύτερη μιὰ ζωὴ, ὅχι δέβαια ἐντονὴ καὶ περιπετειώδης, μὰ γαλήνια καὶ ἐξασφαλισμένη στὸ πλεῦρό ἑνὸς καλοῦ καὶ ἀξιοπρεποῦς συζύγου;

— Τὴν ἐγνώρισα κι' αὐτὴ τὴ ζωὴ, μοῦ λέει. Τὴν ἔζησα πέντε ὁλόκληρα χρόνια. Παρ' ὅλ' ἔγω νὰ μαρᾶθω καὶ νὰ πεθᾶνω ἀπὸ πληξί.

— Δὲν θὰ ἦταν, τὴν ρωτᾷ, καλύτερη μιὰ ζωὴ, ὅχι δέβαια ἐντονὴ καὶ περιπετειώδης, μὰ γαλήνια καὶ ἐξασφαλισμένη στὸ πλεῦρό ἑνὸς καλοῦ καὶ ἀξιοπρεποῦς συζύγου;

— Τὴν ἐγνώρισα κι' αὐτὴ τὴ ζωὴ, μοῦ λέει. Τὴν ἔζησα πέντε ὁλόκληρα χρόνια. Παρ' ὅλ' ἔγω νὰ μαρᾶθω καὶ νὰ πεθᾶνω ἀπὸ πληξί.

— Δὲν θὰ ἦταν, τὴν ρωτᾷ, καλύτερη μιὰ ζωὴ, ὅχι δέβαια ἐντονὴ καὶ περιπετειώδης, μὰ γαλήνια καὶ ἐξασφαλισμένη στὸ πλεῦρό ἑνὸς καλοῦ καὶ ἀξιοπρεποῦς συζύγου;

— Τὴν ἐγνώρισα κι' αὐτὴ τὴ ζωὴ, μοῦ λέει. Τὴν ἔζησα πέντε ὁλόκληρα χρόνια. Παρ' ὅλ' ἔγω νὰ μαρᾶθω καὶ νὰ πεθᾶνω ἀπὸ πληξί.

— Δὲν θὰ ἦταν, τὴν ρωτᾷ, καλύτερη μιὰ ζωὴ, ὅχι δέβαια ἐντονὴ καὶ περιπετειώδης, μὰ γαλήνια καὶ ἐξασφαλισμένη στὸ πλεῦρό ἑνὸς καλοῦ καὶ ἀξιοπρεποῦς συζύγου;

— Τὴν ἐγνώρισα κι' αὐτὴ τὴ ζωὴ, μοῦ λέει. Τὴν ἔζησα πέντε ὁλόκληρα χρόνια. Παρ' ὅλ' ἔγω νὰ μαρᾶθω καὶ νὰ πεθᾶνω ἀπὸ πληξί.

— Δὲν θὰ ἦταν, τὴν ρωτᾷ, καλύτερη μιὰ ζωὴ, ὅχι δέβαια ἐντονὴ καὶ περιπετειώδης, μὰ γαλήνια καὶ ἐξασφαλισμένη στὸ πλεῦρό ἑνὸς καλοῦ καὶ ἀξιοπρεποῦς συζύγου;

— Τὴν ἐγνώρισα κι' αὐτὴ τὴ ζωὴ, μοῦ λέει. Τὴν ἔζησα πέντε ὁλόκληρα χρόνια. Παρ' ὅλ' ἔγω νὰ μαρᾶθω καὶ νὰ πεθᾶνω ἀπὸ πληξί.

συνοικεῖσιν, ὅτι αὐθόρμητο, χαρούμενο καὶ ὄνειροπόλο εἶχα στὴν ψυχὴ μου. Μοῦ ἐμάρανε τὰ ὠραία μου παρθενακά ὄνειρα. Μὲ ἀποζημίωσε ὁμως, θὰ μοῦ πῆς, μὲ τὴν πολυτελεία καὶ τὴν ἀνείσι μιᾶς πλουσίας ζωῆς.

Ναί, δὲ λέω: Ζούσα σὰν γυναικα μαχαραγιά. Ὅ,τι ἐκλεκτό, πολυτελὲς καὶ φινὸ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ ἀθηναϊκὴ ζωὴ, ἦταν στὴ διάθεσί μου. Μ' ἔρραβαν οἱ ἀκριβότεροι οἴκοι. Μὲ ἀνέφερε στὴς πρώτες του γραμμὲς τὸ καρνὲ τὴς κοσμικογράφου.

Στὰ πολυτελέστερα σαλόνια ἐδείξα τὴν χάρι τὴς σιλουέττας μου. Στὴς ἀριστοκρατικώτερες πλάξ ἐλίκνισα τὴ γοητεία τοῦ κορμιού μου.

Τίποτε δὲν μοῦ ἔλειπε. Καὶ στὸ πλεῦρό μου εἶχα ἕναν σύζυγο. πάντοτε πρόθυμο νὰ μοῦ κατεβάσῃ καὶ τὸ φεγγάρι, ἂν αὐτὸ τὸ ζητούσα. Μὰ τί νὰ τὸ ἔκανα; Τὸ φεγγάρι εἶνε ὠραῖο, μόνον ὅταν κατὰ ἀπὸ τὸ μὲλιχρὸ του φῶς ἀναζητᾷ κανεὶς τὰ χεῖλη πού ἀγαπᾷ...

Ἦμουν πνιγμένη στὰ πλούτη. Μὰ ἡ καρδιά μου ἦταν ἀδειανή. Κι' ἐρχόταν στιγμή, πού ἡ ρομαντικὴ διάθεσις μὲ ἐπνίγε καὶ ἡ ψυχὴ μου ζητοῦσε μὲ ἀγωνία, τὸν ἀγαπημένο της. Μαζί του θὰ ἦμουν εὐτυχισμένη καὶ μέσα σ' ἕνα καλύδι...

δεν με την δοχήστρα του άπο πόλι σε πόλι. Κι έτσι το είδυ-
λιό μας ένώνρισε τη γοητεία της
περιγηγέως. Έψιθούσαμε λό-
για αγάπης κάτω από την αι-
νιγματική σιωπή της αϊγυπτια-
κής Σφίγγας. Έγνώρισαμε τα
μεγάλα έρωτικά ρίγη κάτω ά-
πό τόν άστροπλούμιστο θόλο
των μεθυστικών νυχτών του
Σουδάν. Ένώσαμε τα χείλη την
άρα που ό μουεζίνη της Βη-
ρυττού έκάλει τα πλήθη των
πιστών του Μωάμεθ σε προ-
σευχή. Έχάσαμε τη σημασία
του χρόνου άγκαλιασμένοι
μπροστά σε κάποιο άνάκτορο
της Σταμπούλ, όπου άρωμα
μαραμένων ρόδων και ευωδία
ηλεκτρου φέρνει στη μνήμη έγ-
καταλειμμένα χαρέμια...

—Και πώς τέλειωσε, ρωτώ
την Κλάρα, αυτό το ρομαντι-
κότατο είδυλλιο;

ΟΠΩΣ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΝ ΟΛΑ...

Όπως πρέπει να τελειώνουν
όλα τα ώραία πράγματα
στη ζωή, μου άπήντησε.
Απρόοπτα και άπότομα. Είχα
άπό την άρχή σκοπό, να μην
άφήσω τόν έρωτά μου να γνω-
ρίση την άδιφορία, να μην τόν
άφήσω να μαραθί και να πε-
θάνη μέσα σε γκρίνιες και
ψυχρότητες. Όταν θα καταλά-
βαινα την παραμικρή άλλαγή
στον άγαπημένο μου, θα έδινα
στην περιπέτεια μας ένα γρή-
γορο και όριστικό τέλος.

Αυτή την άλλαγή, ένόμισα
πώς την διέκρινα, όταν είμα-
στε στην Κωνσταντινούπολι.
Ο μουσικός μου δεν ήταν ό-
πως πρώτα θερμός και διαχυ-
τικός. Είχε κουρασθή. Κατά-
λαβα ότι το είδυλλίο μας είχε
φθάσει στην προτελευταία του
πράξη. Ήταν καιρός να πέση
μία ώρα άρχήτερα ή αύλαια.

Απεφάσισα να φύγω άπό
κοντά του. Πού θα έπηγαινα;
Εσκόπευα να ξαναγυρίσω
στην Αθήνα. Είχα λίγα χρή-
ματα και πολλά κοσμήματα
για ν' άντιμετωπίσω τις πρώ-
τες μου άνάγκες. Η ζωή δεν
με έτρόμαζε.

Ένα άπόγευμα, λοιπόν, ά-
ποχαιρέτησα τόν άγαπημένο
μου. Έκείνος έκλεισε και δια-
μετρύρδαν, ότι έξακολουθούσε
να μ' αγαπά. «Ολ' αυτά δεν
μ' έκαμαν ν' αλλάξω γνώμη.
Κατά βάθος με είχε βαρεθή
και άς μην ήθελε να τό όμολο-
γήση ούτε στον έαυτό του. Έ-
γώ όμως τό είχα νοιώσει. Τό
ένστικτο της γυναίκας δεν γε-
λιέται.

Μιά μέρα, του είπα, όλα
μοιραία θα τελειώσουν. Γιατί
ν' άφήσω τα πράγματα να
τραβήξουν ως τό σημείο, που
θ' άρχίσουν να γινώμαστε μι-
σιστοί ό ένας στον άλλον; Κα-
λύτερα να τελειώσουν όλα τώ-
ρα, ώστε να διατηρήσω με
καλή άνάμνησι άπό την περι-
πέτεια μας.

—Κλάρα, μου άπήντησε, εί-
σαι μία σπουδαία γυναίκα.
Άς γίνη όπως θέλεις. Μα θα
σε θυμάμαι πάντα με πονεμέ-
νη νοσταλγία.

Έμπήκα στο βαπόρι, που
θα μ' έφερε στην Αθήνα. Ό
άγαπημένος μου στην προκυ-
μαία κινούσε τό μαντήλι του

Τα δύο ΔΕΜΑΤΑ

Σύγχρονο δραματι-
κό διηγηματάκι υπό

Φ. ΜΠΑΓΙΑΣ

Είχαν μαζεuth πολλές κι έ-
καναν ούρα για να μπουν στο
μικρό γραφείο και να στείλουν
τα δέματα στους στρατιώτες
του μετώπου. Κρατούσαν στα
χέρια τους τα καλοτυλιγμένα
δέματα με την διεύθυνσι κα-

τα δέματα. Ό άρμόδιος υπάλ-
ληλος τα παρελάμβανε και ή
πομπή άποχωρούσε γρήγορα έ-
πειτα άπό έναν χαιρετισμό κι
ένα μειδίαμα.

Μέσα σ' αυτό τό πλήθος,
δυό γυναίκες άκολουθούσαν ή
μία την άλλη. Η μία, λεπτοκα-
μωμένη, μικροαστή, ήταν φτω-
χοντυμένη. Η άλλη, πιο νέα,
πιο πλούσια και πιο καλοντυ-
μένη. Είχαν ανταλλάξει μερι-
κές λέξεις σ' ένα σκαλοπάτι,
όπου έσκόνησαν και οι δυό.
Μαζί έφθασαν στο τραπέζι, έ-
βαλαν επάνω σ' αυτό τα δέμα-
τά τους που είχαν την ίδια δι-
εύθυνσι: «Πιέρ Ζαντιέ, λοχία
πυροβολικού, 10η πυροβολα-
ρχία».

Μέσα στη σιωπή, μία φο-
τεινή και γεμάτη άνησυχία έκ-
πληξης έλαμψε στα μάτια τους.
Μαζί κατέβηκαν τα σκαλοπά-
τια. Η πιο νέα ρώτησε:

—Ναί, έκαμε ή κ. Ζαντιέ.
Τώρα που δεν έχω πιά τίποτε.
Η Σουζάννα έξήταζε τη νέο
γυναίκα. Αυτή ήταν λοιπόν ή
σύζυγος του Πιέρ! Την είχε
πανταστή μία φιλάρεσκη δακτυ-
λογράφο, με ξανθά μαλλιά και
ήχηρό γέλιο... Την έρώτησε ά-
κόμα:

—Έχετε πολύν καιρό που
είσθε στα δικαστήρια για τό
διαζύγιο;

—Δεν μου είχε μιλήσει ποτέ
γι' αυτό τό ζήτημα.

Η δεσποινίς Μορέλ έσκιρτη-
σε. «Όστε ό Πιέρ δεν ήταν έλευ-
θεός... Τής είχε πη ψέματα...
Ένα αυτόκινητο, περνώντας πο-
λύ κοντά στο πεζοδρόμιο, έπέ-
ρασε πλάι άπό την κ. Ζαντιέ,
που ήταν άπορροφημένη.

—Έλάτε, τής είπε ή νέα γυ-
ναίκα. Δεν μπορούμε να μένω-
με στο δρόμο.

Πήγαν κι' εκάθησαν σ' ένα
άπόμεσο κέντρον. Η σύζυγος
αναστέναξε.

—Νοιώθω τόση ταραχή! Αυ-
τό τό θέμα είναι τό πρώτο που
τού στέλνετε;

—Όχι, τό τρίτο.

—Τό τρίτο! Είχα ξηλώσει
μιά ούμπα για να του πλέξω
μιά φανέλλα... Αλλά μ' έκείνο
που άπόμεινε λέω να κάνω ένα
φορεματάκι του μικρού...

—Ποιανού μικρού;

—Α! Δεν σάς είπε τίποτε;
Έχομε ένα μικρό αγοράκι μό-
λις δυό χρονών... Τό μαρό μας.

Δάκρυα έτρεξαν άπό τα μά-
τια της.

—Τί τά θέλετε, δεσποινίς,
τόν άγαπώ ώστόσο. Κι' αν ό
Θεός θελήσει κι' έοθη ζωντανός
άπ' τόν πόλεμο, θα του δώσω
την έλευθερία του, για να γίνη
επίτυχισμένος...

—Έξακολουθείτε να εργάζε-
σθε στο δικηγορικό γραφείο;
την έρώτησε ή δεσποινίς Μο-
ρέλ.

—Όχι. Έοργάζουαι τώρα
σε σπίτι. Πρέπει, βλέπετε, να
ζήσωμε.

Η Σουζάννα κατάλαβε τό
καθήκον της. Πήρε μια πέννα
κι' έγραψε με ήρεμο χέρι:

«Αγαπητέ μου Πιέρ,

Μόλις έμαθα πως έχετε μιν
αξιολάτρευτη γυναίκα κι' ένα
χαριτωμένο μικρό. Πρέπει αυ-
τούς να σκέπτεσαι μόνο. Η οί-
κονομία σου είναι ένα κομμάτι
της πατρίδος κι' εσύ όφείλεις
να την αγαπάς και να την προ-
στατεύεις. Ό καθένας τό κα-
θήκον του. Αντίο.

Σουζάννα

—Αρχισε να κλαίη με λυ-
γμούς όταν έτεινε τό γράμμα
στη γυναίκα. Έδωσαν τα χέ-
ρια συνκινημένες.

—Πρόκει να με είδοποιήτε
όταν τού στέλνετε δέμα. Και
γδ' σάς στέλνω ό τι χοιιάζεται.
Τώρα πρέπει να τας βρώ μία
ξένη κι' να φιλάω τό μαρό.

—Είσθε τόσο καλή; είπε
συγκινημένη ή κυρία Ζαντιέ.

—Όχι, έπαύλεις ή Σου-
ζάννα. Αλλά είναι ό πόλεμος...
Κι' όμως τόν άναπνούσα...

Τό ρήμα ήταν τώρα στο πα-
ρελόν.

Φ. ΜΠΑΓΙΑΣ

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΕ

ΕΙΣΤΕ ΒΕΒΑΙΑ ΓΙΑ Ο,ΤΙ ΚΑΝΕΤΕ;

Τσιτ ή τις άδυναμίες σας και
τότε ή εύτυχία σας θα έχη κά-
μει φτερά.

Ο μέλλον σύζυγός σας σάς
μιλάει συχνά για τις δουλειές
του και για τα σχέδιά του; Α-
σφαλώς θα είσαστε εύχαριστη-
μένη τότε, γιατί θα βρίσκατε
στα λόγια του αυτά μιάν εκδή-
λωση έμπιστοσύνης. Και όμως
θα πρέπει να δυσπιστήτε. Οι

άνδρες που λένε τα πάντα στη
γυναίκα τους είναι συνήθως μέ-
τριοι τύποι και κάνουν πολύ λί-
γα πράγματα στη ζωή. Έκεί-
νοι που μιλούν με ύπνοσούμενα
και που μόλις άνασηκώσουν μία
πτυχή άπό τόν πραγματικό έ-
αυτό τους — όσο κι' αν αυτό
σας φαίνεται παράξενο και σάς
στενοχωρεί — είναι προτιμότε-
ροι. Τό βέβαιον πάντως είναι
ότι οι άνδρες που δίνουν καθη-
μερινώς άναφορά στη γυναίκα
τους για τό τί έκαμαν ή τί πρό-
κειται να κάμουν είναι αξιολύπη-
τοι.

Ο μέλλον σύζυγός σας σάς
έζήτησε πρώτος να σάς παρο-
σιάση στους γονείς του; Έάν
όχι, έχετε να κάμετε με ένα άν-

θρωπο ιδιόρρυθμο, ανεξάρτητο
στις άντιλήψεις και τις άποφά-
σεις του και που δύσκολα ύπο-
τάσσεται στις κοινωνικές και
οικογενειακές απαιτήσεις. Αυτό
δείχνει κάποτε έναν δυνατό χα-
ρακτήρα. Αλλά όχι πάντοτε.
Και είναι καλό να προσέχετε.

Ο μέλλον σύζυγός σας σάς
μιλάει μήπως διαρκώς για τόν
εαυτό του και στενοχωρείται,
άπό τό άλλο μέρος, όταν τού
κάνετε λόγο για τη δική σας
ζωή; Η συνεννόησί σας στο
μέλλον θα είναι προβληματική.

Οι φίλοι του σάς έμίλησαν
με αγάπη γι' αυτόν; Η σάς έ-
καμαν μερικούς ύπαινιγμούς
που, μελονότι έλέγχθησαν για ά-
στεία, θα έπρεπε να σάς κινή-
σουν την προσοχή;

ΑΓΑΠΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ;

Όταν έσταθήκατε γεράτη
θεμισμο έμπρός σε ένα φό-
ρεμα ή μία ώραία γούνα, τί
σάς είπε ό άνθρωπος με τόν ό-
ποιον πρόκειται να συνδέσετε
τη ζωή σας; «Δεν έφανταζόμουν
ότι σου άρέσουν τόσο πολύ τα

λουσα!» Η: «Όταν έχωμε άρ-
κετά χρήματα, θα φροντίσω να
σου πάρω αυτή τη γούνα»;
Στην πρώτη περίπτωση, είναι
ένας άνθρωπος μεψήμιορος, έ-
γώστης και κατά βάθος όχι
πολύ καλός. Στη δεύτερη, δεί-
χνει τουναντίον ότι είναι σε θέσι
να άντιληφθή τις έπιθυμίες σας
και ότι έχει τη διάθεσι να
φροντίση να τις ικανοποιήση.

Όταν συνέβη να σταματή-
σετε έμπρός σ' ένα χαριτωμένο
παιδάκι, ενόιασσε να σάς
σφιγγη κάπως, πιο δυνατά
χέρι; Η έπιθυμία να άποκτήσε-
τε οικογένεια είναι με άλλα λό-
για, έξ' ίσου έντονη σ' αυτόν.
Όσο και σ' έσάς.

Ποιές είναι, τέλος, οι παρατη-
ρήσεις σας σχετικά με τα χρη-
ματικά ζητήματα; Ο μέλλον
σύζυγός σας σάς μιλάει με εί-
λικρίνεια γι' αυτά; Η άποφεύ-
γει να τό κάμη έντελώς;

ΕΧΕΤΕ ΚΟΙΝΑ ΓΟΥΣΤΑ;

Και τώρα, άς έλθωμε στον
εαυτό σας:

Ποία ήταν ή έντύπωσις που
έδοκίμασσε, όταν βρεθήκατε
έμπρός στους γονείς και τα
άλλα μέλη της οικογενείας τού
μέλλοντος συζύγου σας;

Όταν σάς παρουσιάσε στη
μητέρα του, αισθανθήκατε άπό
την πρώτη στιγμή και έντελώς
αυθόρμητα την έπιθυμία να ρι-
χθήτε στην άγκαλιά της; Η
την έκυτάξατε με δυσπιστία,
σαν να θέλατε να μελετήσετε
την έντύπωσι που της έκάνατε;
Από την πρώτη αυτή συνάντη-
σι έξαρτάται συνήθιστα ή
άμομονία ή δυσάμονία των με-
τέπειτα σχέσών σας με την οί-
κονομία τού συζύγου σας.

Όταν βρεθήκατε μέσα στο
σπίτι του, είχατε την έντύπωσι
ότι τό περιβάλλον σας ήταν
γνωστό ή μήπως ότι σάς ήταν
έντελώς ξένο;

Λέτε συχνά στον μέλλοντα
σύζυγό σας: «Εάν εγώ είχα
τα προσόντα σου, θα είχα κά-
μει πολλά πράγματα ως τώ-
ρα». Προσέξετε! Διότι ύπάρ-
χει κίνδυνος να μην ικανοποιη-
θήτε ποτέ άπό τόν σύζυγό
σας!

Όταν διαλέγετε ένα ρεστώ-
ράν, έναν κινηματογράφο, έ-
ναν περίπατο, διατηρώμετε
μιά κοινότητα άντιλήψεων με
τόν άνθρωπο μαζί με τόν ό-
ποιον πρόκειται να συνδέσετε
τη ζωή σας;

Λυγίσατε διότι δεν σάς κά-
νει όσα όψα θα έπιθυμούσα-
τε; Και κάτι ακόμη χειρότερο:
Μήπως προσπαθείτε με τρόπο
να τού κάμετε γνωστές όρι-
σμένες προτιμήσεις σας, με
την έλπίδα ότι θα στεφθή άμ-
(ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΣΤΗ ΣΕΛ. 42)

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

»Δύο πυροβολισμοί έρρίχθηκαν ταυτοχρόνως. Ο κ. Ζακελαίν δεν έπαθε τίποτε. Αλλά η μία από τις σφαίρες εύρηκε τον Σαβερνύ στο στήθος.

»Αυτά είνε τα γεγονότα, των οποίων πιστοποιούμε την απόλυτη ακρίβεια.

»Το πρακτικό αυτό υπεγράφη από όλους τους παρασπώντες στη μονομαχία, καθώς επίσης και από τους κ-κ. Ζακελαίν και ντε Πονταλές, συνετάχθη δε εις διπλούν. Η φύλαξις του άνετέθη στον στρατηγό ντε Σαβερνύ.

Οι μάρτυρες, ο Ζακελαίν, ο Πονταλές και ο στρατηγός υπέγραψαν αυτό το πρακτικό.

Ο Σαβερνύ, όπως είχε ειπή στον Πονταλές, έδωκε το ένα από τα δύο πρακτικά στον Μπριάρ και το άλλο το έκράτησε για να το εμπιστευθώ στο γυίο του.

Ο Γεώργιος εταράχθηκε πολύ, όταν διάβασε τη φράσι που ο πατέρας του είχε χαραξεί επάνω στο φάκελλο:

«Νά καθή την ημέρα του γάμου κτλ.»

— Τι περιέχει αυτός ο φάκελλος; έρωτης τον πατέρα του.

— Την εύτυχία σου, παιδί μου.

— Αλλά, γιατί αυτό το μυστικό, πατέρα; Δεν μπορείς λοιπόν να μου το εμπιστευθής από τώρα;

Το πρόσωπο του στρατηγού έπληρε μιá έκφρασι σοβαρής και σκυθρωπής.

— Αν ήθελα να σου άποκαλύψω τί περιέχει αυτός ο φάκελλος, είπε, δεν θα έπαιρνα όλες αυτές τις προφυλάξεις. Μη με έρωτάς λοιπόν... Έπιθυμώ μόνο να σε βασθής αυτή την έπιθυμία μου και να μην άνοίξης ποτέ αυτό το φάκελλο.

— Αλλά, αν δεν νυμφευθώ τη Μαργαρίτα; έκαμε ο Γεώργιος.

— Θα την νυμφευθής, παιδί μου! Ο Πονταλές μου έδωκε το λόγο του.

— Πρέπει δλα να τα προβέψωμε, πατέρα. Παρ' όλη τη λύπη που μου φέρνει αυτή η σκέψις, έχω όλο το θάρρος για να άντιμετωπίσω και αυτό άκόμη το ένδεχόμενo.

— Αν η Μαργαρίτα δεν μ' άγαπά, δεν θα την κάμω σύζυγό μου. Γι' αυτό σέ έρωτώ, πατέρα: αν δεν γίνω σύζυγός της, άν νυμφευθώ με άλλον, τί πρέπει να κάμω;

— Γεώργιε, είπε ο στρατηγός, μην έπιπής στην έρώτησί σου. Η Μαργαρίτα θα γίνη σύζυγός σου!

Η νύχτα που έπηκολούθησε την ύπαγραφή του πρακτικού έξησθένεσε έντελώς τις δυνάμεις του τραυματίου.

Κατά τα χαράματα, ο στρατηγός ντε Σαβερνύ έψυχορραγούσε και το μεσημέρι τ' ίδιας ημέρας είχε πεθάνει.

Η ΑΡΧΗ ΕΝΟΣ ΤΡΥΦΕΡΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ

Ο Πονταλές έμενε το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου του στο Παρίσι, όπου είχε ένα ιδιόκτητο πολυτελέστατο μέγαρο, στην όδo Κουρσέλ. Αλλά, το καλοκαίρι, έπήγαινε να περάσει δυο ή τρεις εβδομάδες κοντά στην οικογένειά του, που, από τις άρχές Ιουνίου, έρχόταν να έγκατασταθώ στην ώραία έπαυλι, που ο βιομήχανος είχε στη Μαλμαίζον.

Στην έπαυλι αυτή παρέμενε όλο το χρόνο μία άδελφή του Πονταλές, που άπέφευγε τους χρόνους.

την κοσμική ζωή του Παρισιού, έπειδή η ύγεία της είχε σοβαρά κλονισθώ κατά τον τελευταίο καιρό. Την διαχείρισι, έξ άλλου, της έπαύλεως και των γειτονικών κτημάτων είχε ένας άνθρωπος της έμπιστοσύνης του Πονταλές, όνομαζόμενος Λαρός.

Η κυρία ντε Πονταλές άγαπούσε πολύ τη ζωή της έξοχής και γι' αυτό έπήγαινε πάντοτε με μεγάλη χαρά στην έπαυλι της Μαλμαίζον.

Και η Μαργαρίτα άγαπούσε επίσης την έπαυλι αυτή, αλλά για λόγους τους οποίους η μητέρα της δεν είχε υποπτευθώ καθόλου, κατά την εποχή που συνέδρασαν τα γεγονότα που άφηγούμεθα.

Η άγάπη της για την έπαυλι της Μαλμαίζον είχε την άφορή τη σέ μια γλυκεία και τρυφερή άνάμνησι, που άπασχολούσε πάντοτε τη νεανική της καρδιά.

Γιατί εκεί είχε γνωρίσει τον Ιουλιανό Ρεμοντέ.

Ο Ιουλιανός ήταν γυιός του δασοφύλακος του δάσους Ρουσού, που άπλωνόταν γύρω από την έπαυλι της Μαλμαίζον. Το μικρό σπιτάκι του δασοφύλακος βρισκόταν στην άκρη του πάρκου που περιέβαλλε την έπαυλι.

Τα δύο παιδιά — γιατί η Μαργαρίτα ήταν τότε μόλις δέκα χρόνων και ο Ιουλιανός κατά τρία ή τέσσερα χρόνια μεγαλύτερός της — συνηνώντο έτσι πολύ συχνά, κατά τη θερμή διαμονή της οικογενείας Πονταλές στην έπαυλι της Μαλμαίζον και σέ λίγο είχαν γίνει άχώριστοι στά παιγνίδια τους.

Κανείς δεν έβλεπε τίποτε το παράξενο σ' αυτό και, όταν η Μαργαρίτα έλειπε από το σπίτι, όλοι ήξεραν ότι έπαιζε με το μικρό Ρεμοντέ.

Η φίλια των δυο παιδιών έμεγάλωνε από τον ένα χρόνο στον άλλο και στο μυαλό τους, κάθε φορά που έπλησιαζε το καλοκαίρι, έπρόβαλλε πάντοτε η ίδια σκέψις: ότι σέ λίγο θα έβλέπονταν και θα έσουνέχισαν τα παιγνίδια τους.

Όταν όμως ο Ιουλιανός έφθασε σέ ηλικία δέκα όκτώ χρόνων, έσπευσε να καταταχθώ στο στρατό, όπως ήταν πάντοτε η έπιθυμία του.

Έτσι, επί πολλά χρόνια, η νέα δεν ξαναείδε τον παιδικό φίλο της.

Αντί όμως να τον λησμονήσ, η άνάμνησίς του έγινόταν τουναντίον όλοένα και περισσότερο ζωηρή μέσα στο μυαλό της.

Η Μαργαρίτα έμαθε άργότερα ότι ο Ιουλιανός είχε διακριθώ στη Σεβαστούπολι, στο πλευρό του γυιού ένός έπιστηθίου φίλου του πατέρα της, του στρατηγού ντε Σαβερνύ, ότι είχε προβιδασθώ σέ άξιωματικό και ότι είχε πάρει το στρατιωτικό παράσημο.

Και, όταν το έπόμενο καλοκαίρι τον ξαναείδε στη Μαλμαίζον, με το ώραίο παρτίσμα και τα λάμποντα μάτια του ένωισσε μέσα στην καρδιά της ένα άισθημα που ποτέ άλλοτε δεν είχε δοκιμάσει ως εκείνη τη στιγμή.

Γιατί η Μαργαρίτα άγαπούσε τον Ιουλιανό χωρίς να το άντιλαμβάνεται. Και ο νεαρός άξιωματικός είχε τρανσθώ επίσης βλέποντας την ώραία αυτή νέα, με την όμοια τον συνέδεαν τόσες παιδικές άναμνήσεις.

Η Μαργρίτα ήταν η ζωντανή εικόνα της Θηρεσίας. Είχε μέτριο άνάστημα, άρμονικά χαρακτηριστικά, όλόξανθα μαλλιά και ώραία γαλάνα μάτια, που έλαμπαν με μιá άνέκφραστη γλυκύτητα.

Από την ημέρα εκείνη, οι δύο νέοι συναντήθηκαν πολλές φορές.

Αλλά τώρα δεν έβλέποντο πιά με την άπλόητητα και την άφέλεια των παιδικών τους χρόνων.

Και οι δύο ένοιωθαν μιá άνεξήγητη στε-

νοχωρία να τους κυριεύη και, κάθε φορά που συνηνώνοντο, εκάτεβαν τα μάτια, από φόβο μήπως προδώσουν το μυστικό τους.

Ο Ιουλιανός έσκεπτόταν: —Με άγαπά άραγε... Αλλά, όχι, αυτό δεν είνε δυνατόν!... Θα ήταν τρέλλα να το πιστεύσω... Είνε τόσο πλουσία και έχω τόσο φτώχός... Όχι! Δεν μπορεί να συμβαίνη αυτό!...

Και όμως ήταν άλήθεια αυτά.

Η Μαργαρίτα δεν άισθανόταν καμμία άνάγκη να όμολογήσ τον έρωτά της προς τον Ιουλιανό.

Αλλά μήπως η άγάπη της δεν έξεδηλώνετο στη λάμπη που έφώτιζε το βλέμμα της και στην έκφρασι που έπαιρνε το πρόσωπό της, μόλις άντίκρυζε το νεαρό άξιωματικό;

Όταν την έπλησίαζε, εκείνη έτρεμε.

Ένα δειλό χαμόγελο άνέβαινε στή χείλη και των δυο, αλλά δεν εύρισκαν τίποτε για να πούν ο ένας στον άλλο.

Έστεκαν άκίνητοι, σιωπηλοί, άγωνιώντες. Αλλά ήταν τόσο εύτυχισμένοι τις στιγμές αυτές!

Έπροσπαθούσαν τότε να παρατείνουν όσο μπορούσαν περισσότερο τις συναντήσεις τους και, όταν έχωρίζοντο, ένοιωθαν μιá άνέκφραστη λύπη να άπλώνεται στην ψυχή τους.

Κάθε φορά που έχωρίζοντο μ' αυτό τον τρόπο, ένόμιζαν πώς ο χωρισμός αυτός θα ήταν παντοτεινός.

Αλλά, την άλλη ημέρα, έβλέποντο και πάλι.

Και ένοιωθαν τότε τις ίδιες συγκινήσεις και την ίδια δειλία, όπως και την προηγούμενη ημέρα.

Όταν η Μαργαρίτα έτελείωσε τα μαθήματά της στο παρθενάγωγείο, έπέρασε και άλι το καλοκαίρι στη Μαλμαίζον, μαζί με τη μητέρα και τη θεία της.

Πόσες φορές, καθώς έβλεπε να προσεγγίζη το καλοκαίρι, δεν έκαμε στον έαυτό της την έρώτησι: «Τί να γίνεται τάχα ο Ιουλιανός; Θα πάρη άδεια έφέτος; Θα έλθη στη Μαλμαίζον;»

Όταν έφθασε εκεί, η νέα έτρεξε στο δάσος και εύρισε όλες τις γωνίες του, ξαναζωντανεύοντας τις άναμνήσεις που βρισκόταν μέσα στην καρδιά της.

Όλη της η ζωή ήταν κλεισμένη μέσα στο δάσος αυτό. Εκεί είχε περάσει τις πιο εύτυχισμένες στιγμές της ζωής της.

Και, κάτω από τα μεγάλα αυτά δένδρα, ήλπιζε να συναντήσ και πάλι τον Ιουλιανό.

Έτσι, ήλθε κοντά στη μικρή πηγή, με τα διαυγή και κρυστάλλινα νερά.

Το μέρος αυτό έκλεινε την πιο άγαπημένη από τις άναμνήσεις της. Γι' αυτό και η καρδιά της Μαργαρίτας άρχισε να κτυπά δυνατά, μόλις έφθασε εκεί.

Μιá μέρα, η νέα είχε πάρει νερό από την πηγή μέσα στις παλάμες των χεριών της και έδινε στο δίψασμένο Ιουλιανό να πιή. Εκείνος ρούφηζε τότε και τις τελευταίες σταγόνες από το νερό αυτό και έπειτα, πιάνοντας τα λεπτά δάκτυλα της Μαργαρίτας, τα έφερε στή χείλη του και άργισε να τα φυλάη με παρσφορά.

Η νέα είχε, πολύ ταραχθώ από το ξαφνικό αυτό ξέσπασμα του Ιουλιανού, αλλά δεν βρήκε την δύναμι να τραθήξ η χέρια της.

Είπε μόνο:

— Ό! Ιουλιανέ!... Τί κάνεις...

Αλλά η φωνή της έσθωσε μέσα στο λάρυγγά της. Δεν μπόρεσε να πη τίποτε άλλο.

Ο Ιουλιανός είχε συνέλθει τώρα από την έξαψί του και έσπεκε ντροπισσμένος για την παρσφορά του.

Έγονάτισε άμέσως έμπρός στη νέα και είπε:

— Συγχώρεσέ με, Μαργαρίτα! ... Δεν ήξερα τί έκανα...

Αλλά η φίλη του έχωμογελούσε.

Τον είχε συγχωρήσει.

Όλες αυτές οι άναμνήσεις άνέβαιναν στο μυαλό της Μαργαρίτας, καθώς έπρο-

χωρούσε μέσα στο δάσος.

Κι' όμως, δεν εύρισκε πιά τη χαρά που δοκίμαζε πριν.

Το δάσος της έφαινόταν τώρα θλιβερό και μελαγχολικό. Εκείνος που το έγέμιζε με την παρουσία του και το έκανε να πάλλεται από ζωή, δεν ήταν κοντά της.

Το μικρό σπιτάκι του πατέρα του Ιουλιανού ήταν εκεί κοντά.

Από το μέρος που βρισκόταν, η Μαργαρίτα διέκρινε τη στέγη του, άνάμεσα από τα κλαδιά και τα φυλλώματα των δένδρων.

Δυο ή τρεις φορές ως τώρα, η νέα είχε πάει εκεί, για να προφυλαχθώ από την βροχή ή την καταιγίδα, που είχε ξεσπάσει μέσα στο δάσος.

Ο Ρεμοντέ την έδεχόταν τότε με έγκαρδιότητα, αλλά και με πολύ σεβασμό.

Η Μαργαρίτα εύγωριζε λοιπόν και το σπιτί και τον δασοφύλακα.

—Νά πάω ως εκεί; έσκεπτόταν. Ίσως, είπε, θα μπορούσα να μάθω άν ο Ιουλιανός θα πάρη άδεια έφέτος...

Για μερικές στιγμές, έδίστασε.

Ξαναβρόχε όμως σέ λίγο το θάρρος της και διευθύνη προς το σπιτί του δασοφύλακος.

Αλλά, όταν έπλησίασε, άντίκρυσε ένα θέαμα, που την έκαμε να κλονισθώ και να πιασθώ από ένα δένδρο, γιό να μην πέσ η.

Πολύς κόσμος ήταν μαζεμένος έξω από το σπιτί.

Και, μέσα από το έσωτερικό του, έφθασε ο ήχος μιás νεκρικής ψαλμωδίας.

Η καρδιά της Μαργαρίτας άρχισε να κτυπά τόσο δυνατά, που της έφαινότο ότι θα έδινε από το στήθος της.

Ποιός είχε πεθάνει λοιπόν;

Η νέα ήξερε ότι ο γέρω Ρεμοντέ ήταν από χρόνια χήρος και ότι δεν είχε κανένα παιδί έκτός από τον Ιουλιανό.

Μήπως λοιπόν είχε πεθάνει ο δασοφύλας;

Η μήπως ο Ιουλιανός είχε άσθενήσει στο σύνταγμα και είχε γυρίσει για να πεθάνη κοντά στον πατέρα του;

Η Μαργαρίτα ένοιωσε τά γονατά της να λυγίζουν σ' αυτή τη σκέψι...

Εκείνη τη στιγμή, η νεκρική πομπή έδγηκε από το σπιτί.

Η Μαργαρίτα έκύτταζε με τα μάτια άνοιγμένα διάπλατα...

Τέσσερες δασοφύλακες ντυμένοι με τις στολές τους, έκρατούσαν το φέρετρο.

Η νέα ήταν τόσο πολύ ταραγμένη, ώστε δεν μπορούσε να διακρίνη τα πρόσωπα εκείνων που άκολουθούσαν.

Αλλά, ξαφνικά, διέκρινε ένα στρατιωτικό, που έπροχωρούσε πίσω από το φέρετρο.

Είχε το κεφάλι σκυμμένο και έκρατούσε το πλήκριο στή χείρα του...

Ήταν ο Ιουλιανός...

Η κηδεία έπέρασε έμπρός από τη Μαργαρίτα, που είχε γονάτισε τώρα και έκανε το σημείο του σταυρού.

Για μιá στιγμή, τα μάτια της συνηνήσαν το βλέμμα του Ιουλιανού.

Έκαμαν τότε και οι δύο μιá κίνησι, σαν να ήθελαν να ριχθούν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου.

Αλλά συνεκρατήθησαν και τα μάτια τους έπλημμύρησαν από δάκρυα.

Η Μαργαρίτα έμεινε στη θέση αυτή επί άρκετή ώρα, χωρίς να βρίσκη τη δύναμι να κινήθ.

Τέλος, όταν η πομπή έξαφανίσθηκε στη γωνία του δάσους, έσηκώθηκε άργα και έπήρε το δρόμο που έφερνε προς τη Μαλμαίζον.

Η σκέψις ότι θα μπορούσε τώρα πολύ δυσκολώτερα από πριν να συναντήσ τον Ιουλιανό έκανε τη θλίψι της πιο μεγάλη.

Όταν εύρίσε στην έπαυλι, εκλείσθηκε μέσα στο δωμάτιό της και έξέσπασε σέ λυγμούς.

Έσυλλογιζόταν τώρα τη λύπη του Ιουλιανού και τον έφανταζόταν μόνον πιά στον κόσμο, γιατί ήξερε ότι ο νεαρός ά-

ξιωματικός δεν είχε κανένα άλλον, έκτός από τον πατέρα του.

—Θεέ μου! έκαμε ξαφνικά η Μαργαρίτα. Μπορώ λοιπόν να τον άφήσω μόνο σ' αυτή την κατάστασι;

Όχι! Αυτό δέβαια δεν μπορούσε να γίνη.

Η τρυφερή καρδιά της Μαργαρίτας συνεκινήθη στη σκέψι ότι ο φίλος της θα υπέφερε για τον άφηνίδιο θάνατο του πατέρα του.

Και όταν ήλθε το άπόγευμα, έδγηκε κρυφά από το πατρικό σπιτί και έτρεξε και πάλι στο δάσος.

Σέ λίγο, ήταν έμπρός στο σπιτί του δασοφύλακος.

Η πόρτα ήταν κλειστή και κανένας θόρυβος δεν έρχόταν από μέσα.

Μιá άπίστευτη λύπη την κατέλαβε τότε.

Ο Ιουλιανός είχε φύγει λοιπόν; Δεν θα τον έβλεπε ούτε για μιá στιγμή έστω;

Αλλά, θέλοντας να δεβαιωθώ, έφερε το χέρι της επάνω στο ξύλο της πόρτας και έκτύπησε σιγά.

Άκουσε τότε ένα θόρυβο θημάτων στο έσωτερικό και η πόρτα άνοιξε έπειτα από ένα λεπτό.

Στο άνοιγμα έπρόβαλε ο Ιουλιανός. Το πρόσωπό του ήταν κατακίτρινο και τα χαρακτηριστικά του άλλωιωμένα.

Αλλά ένα χαμόγελο μισάνοιξε τα χεί-

λη του, καθώς άντίκρυσε τη Μαργαρίτα.

—Ό! έκαμε. Τί καλή που είσαι!

—Αλλά πώς θα μπορούσα να σ' άφήσω μόνο στη λύπη σου; είπε η Μαργαρίτα.

Ο Ιουλιανός την έπληρε από το χέρι και την έφερε στο έσωτερικό του σπιτιού, όπου την έβαλε να καθήσ πλάι του.

Η Μαργαρίτα ποτέ δεν θα μπορούσε να ξεχάσ η αυτή την ημέρα.

Ο ήλιος έγενερε προς τη δύσι του και οι τελευταίες άκτινες του, περνώντας άνάμεσα από τα φυλλώματα των δένδρων, έρριχναν ένα πέπλο μυστηρίου επάνω στο δάσος που τους περιέβαλλε.

Μέσα στο δωμάτιο, υπήρχε άκόμη μιá όσμη από λιβάνι, που έκανε την άτμόσφαιρα κάπως έπίσημη και όδηγούσε τους δυο φίλους σέ σοβαρές σκέψεις.

Και τότε, μέσα στο πένθιμο σχεδόν αύτο το περιβάλλον, οι πρώτες λέξεις άγάπης άνέθηκαν στή χείλη τους.

Ός εκείνη τη στιγμή, η άγάπη τους ήταν σιωπηλή. Την ήσθάνοντο, αλλά δεν είχαν μιλήσει ποτέ ο ένας στον άλλο γι' αυτή.

Ίσως γιατί το θεωρούσαν περιττό.

Τώρα όμως ο θάνατος του δασοφύλακος είχε μεταβάλει τα πράγματα.

Ο Ιουλιανός, που δεν είχε κτηματική περιουσία, δεν θα είχε κανένα λόγο πιά να γυρίζη στη Μαλμαίζον.

Η ζωή θα τους έχωριζε όριστικά και ίσως για πάντα.

Εκτός άν...

Η σκέψις αυτή άνέθηκε ταυτόχρονως και στους δυο.

Αφού ήσανότων, γιατί δεν θα έπρεπε να ένώσουν για πάντα τη ζωή τους;

Ποιός θα μπορούσε να τους έμποδίσ η σ' αυτό;

Γιατί, τη στιγμή εκείνη, δεν έβλεπαν καθόλου τα έμπόδια που τους έχωρίζαν. Η θέσις και ο πλούτος του Πονκαλές άπό το ένα μέρος και η με τόση δυσκολία άποκρυπτομένη πεινία του Ιουλιανού άπό το άλλο, ήταν δυο πράγματα έμπρός στή όποια δεν έσταματούσαν καθόλου.

Αλλάστε, ο Ιουλιανός είχε το χάρισμα της νεότητος. Ήταν άξιωματικός και ούτε αυτός, ούτε η Μαργαρίτα άμφέσβησαν καθόλου ότι, μιá μέρα, θα διακρίνετο και θα κατελάμβανε μιá έξαιρετική θέσι στο στρατό και την κοινωνία.

Γι' αυτό, δεν έδυσκολεύθηκαν καθόλου να κάμουν σχέδια για το μέλλον.

Ο Ιουλιανός θα εύγυριζε έπειτα από λίγες ημέρες στο σύνταγμα του.

Κατά το διάστημα αυτό, η Μαργαρίτα εύρισκε διάφορα προσήματα, για να παρμένη όλη σχεδόν την ημέρα κοντά στον άγαπημένο της.

Τέλος, ένα βράδυ, του είπε:

—Ιουλιανέ, είνε άδύνατο να ζήσωμε πιά ο ένας χωρίς τον άλλον. Γι' αυτό νομίζω ότι πρέπει να μιλήσης με τη μητέρα μου...

—Αν άργήσωμε, θα είνε κακό. Κατόν, θα με ζητήσης από τον πατέρα μου...

Ο Ιουλιανός εταράχθηκε στή λόγια αυτά.

Η Μαργαρίτα είχε δίκιο. Δεν έπρεπε πιά να διστάσουν περισσότερο...

Και όμως ο νεαρός ύπολαρχός έφοδόνταν.

Γιατί ένοιωθε τώρα πόσο μεγάλη ήταν η άπόστασις που τον έχωριζε από την άγαπημένη του. Και ήξερε άκόμη ότι η ζωή του, καθώς και η ζωή της Μαργαρίτας, θα έξηρτώντο από την άπάντησι που οι γονείς της νέας θα έδιναν στο διάδημά του αυτό.

Στην αίτησί του είχε τα πάντα έναστίον του και ένα μόνον ύπερ αύτου: την άγάπη της Μαργαρίτας. Αλλά η άγάπη αυτή θα ήταν άρκετή για να κατακινήσ η έμπόδια της θέσεως και του πλούτου;

Η Μαργαρίτα ένοιωθε τους δισταγμούς του νέου.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ

(ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΣΤΗ ΣΕΛ. 42)

ΝΟΤΑΡΑΣ & ΣΟΦΙΑ ΡΕΝΤΗ

— Θάρσώ να σε ζητήσω από τους δικούς σου, Σοφία. Δεν βαστώ. Δεν μπορώ να υποφέρω περισσότερο... Παλεύω κάθε μέρα με τον θάνατο... με τους εχθρούς, και με τον καύμο της καρδιάς μου. Δεν αντέχω πιά να παλέψω...

— Γιαννάκη, θάναι μία τρελλή άπειροσκέψια αυτό, είτε με τρόπο ή Σοφία στο παλληκάρι που της μιλούσε. Ο πατέρας μου έχει τόσες προτάσεις για μένα. Και όλοι οι δοξασιμένοι καπεταναίοι της επαρχίας μας είναι επίδοξοι μνηστήρες μου. Ο αναγκαστή να μη δεχθώ την πρότασή σου. Αυτό θα σε προσβάλει και τότε θα κηρυχθώ ανάμεσα στις οικογένειές μας ο πόλεμος...

— Ο Γιαννάκης Νοταράς, ο ανδρείος όπλαρχηγός της Κορινθίας, έμεινε σκεπτικός. Τη συνέλαβε λόγια της Σοφίας, της ώραςίας κόρης του Θεοχαράκη Ρέντη, προκρίτου της Κορινθίας, τον έρριξαν σε μία θαλασσοδρομία.

— Μα τότε τι πρέπει να κάνω; ρώτησε ύστερα από λίγο.

— Να περιμένεις, Γιαννάκη...

— Να περιμένω ακόμη, ακόμη;... Κι' αν στο μεταξύ ο πατέρας σου κάνει την έκλογή του;

— Δεν θα τον άφήσω εγώ!

— Και αν περθώ; Αν τον αναγκάσει ο παπός της Κορινθίας Χουσεϊν Κιαμλ να σου δώσει κάποιον Όθωμανό;

— Η Σοφία έκλεισε τα μάτια της με φρίκη!

— Μη λές βλαστήμιες, Γιαννάκη. Η Σοφία Ρέντη δεν πρόκειται ποτέ να πουληθεί στους τυράννους. Μα ούτε και ο πατέρας της θα κάμη ποτέ μία τέτοια προδοσία...

Επηρεάστηκε μία μακρά σιωπή μεταξύ τους. Κατόπιν το ρωμαλέο παλληκάρι τινάζοντας πίσω τα πλούσια ώρια μαλλιά του που εστράβιζαν το περριφανό κεφάλι του, ρώτησε δειλά:

— Και ποιος είναι αυτός που σε ζητούν ως τώρα, Σοφία;

— Η σεμνή κόρη με την πολυτραγουδημένη ομορφιά χαμήλωσε συνεισταλμένη τα μάτια.

— Είναι αρκετοί, ψιθύρισε με φωνή που έτρεψε. Μα εγώ, Γιαννάκη, θέλω μόνο ένα...

— Και ο πατέρας σου; Γιατί φοβάσαι μη δεν με βελήσ;

— Μοι το ξεκαθάρισε αυτό από καιρό... Ο άνδρας που θα πάρης, μου είπε, πρέπει να είναι ο πιο ανδρείος, ώραςιος, πλού-

24

σιος και μεγάλος σε βαθμό της επαρχίας μας. Μα αν εσύ έχης, Γιαννάκη, την ομορφιά, και την ανδρεία, σου λείπουν τα πλούτη και οι βαθμοί...

Τα μάτια του Νοταρά άστραψαν από μία παράξενη φλόγα που τα έφώτισε απότομα. Πλησίασε την ώραία άρχοντοπούλα, πήρε τα λευκά τρυφερά χέρια της μέσα στα δικά του και με φωνή θρονώδη, γεμάτη αυτοπεποίθηση, της είπε:

— Αν μου λείπουν τώρα, Σοφία, δεν θα μου λείπουν όμως πάντα...

ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΑΝΔΡΑΓΑΘΙΑΣ

Η επανάστασις στο μεταξύ ολόένα και ρούτωνε. Και ο γενναίος όπλαρχηγός της Κορινθίας, αναγκασμένος να πολεμήσει σκληρά με τους πανίσχυρους εχθρούς της πατρίδος του, πήρε πάλι τα βουνά, εγκαταλείποντας την καλή του μόνη και άπροστάτευτη...

Όσοτόσο, μέσα στην ψυχή του είχε φουνώσει μία τρελλή επιθυμία: να διαπρέψη γρήγορα, να ανδραγαθήσει, για να πάρη τους τιμητικούς βαθμούς της στρατιωτικής ιεραρχίας που θα του άνοιγαν διάπλατα τις πόρτες του σπιτιού της Σοφίας.

Όσον αφορά για τα πλούτη... Γι' αυτά δεν μπορούσε να είναι βέβαιος. Γιατί ούτε την λεηλασία έωρούσε τίμιο πράγμα, ούτε την άσπαγή... Και αυτή ακριβώς η τελευταία έγνωση του θόλωνε το μυαλό και τον έκανε σκεπτικό και μελαγχολικό.

Ετσι είχαν τα πράγματα, όταν, ένα βράδυ, ο Γιαννάκης πήρε ένα διαστικό μήνυμα από τους επαναστάτες. Είχαν πολιτορκήσει τους Τούρκους στην Ακροκόρινθο και ζητούσαν την βοήθειά του.

Ο Γιαννάκης πετάχθηκε όρθος από τη χαρά του.

Πρέπει να φανώ αντάξιος της Σοφίας, ψιθύρισε ευτυχισμένος που του δινόταν τόσο γρήγορα η ευκαιρία να δράσει, να έλθω - ίσως - ίσως να ανδραγαθήσω.

Ο φλογερός έρωσ που του πυρπολούσε τα στήθια, μεταβλήθηκε την ίδια στιγμή σε μίαν άσυγκράτητη πολεμική μανία. Συγκέντρωσε άμεσα τα παλληκάρια του ισχυρού έθελοντικού σώματος του. Και χωρίς χρονοτριβή, έτράβηξε άκαθεκτος για την Ακροκόρινθο.

Με άσυγκράτητον ένθουσιασμό, ρίχθηκε επάνω στους πολιορκούμενους εχθρούς. Και παρέσυρε μαζί του όλους τους πολιορκηκτές που έδισαζαν έως τότε να επιτεθούν... Μία σκληρή και πεισματώδης μάχη έλαβε χώραν. Ο Νοταράς αγωνίσθηκε σαν λιοντάρι μαζί με τα παλληκάρια του. Και ανάγκασε τους κατακτητές να παραδοθούν...

Ήταν μόλις δεκαοκτώ χρόνων όταν επέτελεσε αυτόν τον άθλο. Και για τη λαμπρά αυτή νίκη του, πήρε τον βαθμό του αντιστρατήγου...

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΗΣ ΛΥΣΙΣ

Δεν έπεριμένε περισσότερο ο γενναίος νικητής. Ο παράφορος έρωσ του δεν τον συγκρατούσε πιά. Ήταν βέβαιος ότι ο Θεοχαράκης Ρέντης, ο πατέρας της καλής του, δεν θα του έφερε καμμιάν αντίρρηση. Ήταν ένας τιμημένος πιά αντιστρατήγος, ένας άρχοντας, που μπορούσε να παντρευτεί μίαν άρχοντοπούλα...

Με τα νικηφόρα στρατεύματα ήρθε και στρατοπέδευσε έξω από την Κόρινθο. Ύστερα φόρεσε τα καλά του, την χρυσόποικιλτή άρματωσιά του και λαμποκοπώντας από λεβεντιά και νειάτα, παρουσιάσθηκε στον μέλλοντα πεθερό του και του ζήτησε το χέρι της Σοφίας...

Τι ευτυχία για τους δυο έρωτευμένους νέους! Ο Θεοχαράκης Ρέντης δεν έφερε καμμιάν αντίρρηση!

Τιμή μου μεγάλη θα το θεωρήσω να κάμω παιδί μου τον νικητή της Ακροκορινθού, τον αντιστρατήγό μας, του είπε όλος χαρά.

Αμέσως ώρισθηκαν και οι άρραβώνες. Και ο Γιαννάκης με την Σοφία ρίχτη-

καν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου, έλεύθεροι να αγαπηθούν, να μιλήσουν, να ανοίξουν τις καρδιές τους και έκλαψαν σαν μικρά παιδιά εκείνη την ημέρα...

ΕΝΑΣ ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΤΡΩΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ολόκληρη η Κόρινθος έλαβε μέρος στους άρραβώνες του Γιαννάκη Νοταρά και της Σοφίας. Γλέντια και τραγούδια άνηχούσαν επί μέρες. Και τα στρατεύματα του αντιστρατήγου έσήκωσαν τον κάσμο στο πόδι με τους χαρμόσυνους πυροβολισμούς τους και τον θορυβώδη πανηγυρισμό τους.

Ευτυχισμένοι οι δυο νέοι, ώμολογούσαν μακριά από τον κόσμο, σε μία γωνιά του περιβολιού, την αλβίνα πίστι τους.

— Τότες και το έκαμες, Γιαννάκη, έλεγε δακρυσμένη η πεντάμορφη στον καλό της. Μα που την βρήκες τόσο όρμη και τόσο θάρρος, να τα δόλως με τόσες χιλιάδες;...

— Μοι τάδωσε η αγάπη σου, Σοφία... Μα αν η ευτυχία μου είναι διπλή σήμερα, είναι γιατί ο πατέρας σου έκτίμησε επάνω από τα πλούτη που δεν ήμουν σε θέση να έχω, την τιμή του στρατιώτη...

Φωνές τρομαγμένες, πυροβολισμοί και αναταραχή διέκοψαν τα λόγια του.

— Ο Νοταράς, ο Νοταράς με τ' άσκέρι του πλάκωσε! φώναξαν αλαφιασμένες οι γυναίκες...

— Ποιος Νοταράς; ρώτησε ανήσυχος η Σοφία ο Γιαννάκης.

Μα την ίδια στιγμή ο σαλπικτής του έσήμανε συναγερμό...

— Ο Νοταράς ο Παναγιωτάκης, ο συγγενής σου! του έξηγγε διαστικά η Σοφία. Είχε ζητήσει και αυτός το χέρι μου από τον πατέρα. Μα του το άρνήθηκε. Και τώρα που έμαθε τους άρραβώνες, ήρθε φαίνεται, ζητώντας έκδοξή σου!

Μέσα σε λίγα λεπτά, η ήρεμη Κόρινθος πήρε την όψη πεδίου μάχης. Μία αίματος αδελφικού αίματος ακολούθησε... Το πευκόφυτο Σοφικό πυρπολήθηκε... Η Καστανιά, η Λεύκα και άλλα χωριά της Κορινθίας έρημωσαν.

Γα παλληκάρια των δυο παρατάξεων, μη ξέροντας ακριβώς τί συνέβαινε και νομίζοντας ότι έπρόκειτο περί προδοσίας, ρίχθηκαν με μανία σ' έναν άπαιστο εμφύλιο πόλεμο, έναν νεώτερο Τρωικό πόλεμο...

Όταν, ύστερα από ώρες, τελείωσε η μάχη, δυο χιλιάδες νεκροί και τραυματίες έστρωναν με τα κουφάρια τους το έλληνικό έδαφος...

ΚΛΑΜΑ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

Καταντροπισμένος για το άτιμωτικό αυτό κατόντημα, ο Γιαννάκης έφυγε με τα παλληκάρια του από την Κόρινθο και τράβηξε για τα λημέρια του.

Φεύγοντας, ζήτησε από τη Σοφία μίαν εξήγησι...

— Γιατί δεν μου είχατε πη, παραπονέθηκε, πως ένδιαφερόταν για σένα και ο Παναγιωτάκης;

— Δεν βρήκαμε την ανάγκη να στο πω, αφού ο πατέρας προτίμησε εσένα...

— Μα σ' αγαπούσε λοιπόν τόσο πολύ ο Παναγιωτάκης για να επιχειρήσει μία τέτοια έκστρατεια;

— Ναί, Γιαννάκη. Μα δε θέλησα να σου το πω... Αφού εγώ δεν ένοιωθα τίποτα γι' αυτόν...

— Και το αίμα τώσων παλληκάρων που άδικασκωτάθηκαν τίνος κρίμα θάνα;

— Η Σοφία έκρυψε το πρόσωπο μέσα στα χέρια της και αναλύθηκε σ' ένα ύστερικό κλάμα. Αναγνώριζε ότι για χάρη της είχε γίνει ένας ολόκληρος πόλεμος και τώρα θα κλάιγαν τα άδικασκωτάμενα παλληκάρια τους, καταριώντας την, τόσες και τόσες μανάδες...

ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ

Ο Παναγιωτάκης, νικημένος από τον άγώνα του, άπισθοχώρησε... Μετανοιώνμένος

κι' αυτός για την άδικη ανθρωποθυσία, έγύρισε πίσω στα κλέφτικα ταμπούρια του. Και έκλαψε πικρά για το άναδρο παραστράτημα στο όποιο τον ώδηγησε ο φλογερός έρωσ του για την ώραία Σοφία...

Και η Σοφία, κλεισμένη στο σεράι του πατέρα της, μόνη και έρημη, χωρίς παρηγοριά και συμπόνια, παραδόθηκε στην άπελπισμένη απόγνωσή της, μη ξέροντας πώς να εξιλεωθή για το μεγάλο κακό που προκάλεσε άθελά της η μοιραία ομορφιά της...

Εθέριεψε στο μεταξύ η Έπανάστασις. Ο Ίμπραήμ άρχισε να κατεβαίνει άκάθεκτος προς τα κάτω. Και η Κυβέρνησις έντρομη, διάταξε τους δυο Νοταράδες να σπεύσουν στην Άττική να τον άναχατίσουν.

Οι δυο αντίζηλοι, ύπακούοντας στη φωνή της πατρίδας των, παραμέρισαν τα πάθη τους και ξεκίνησαν για εκεί όπου τους καλούσε το καθήκον...

Μα ο Γιαννάκης, πολεμώντας λυσσαλέα στο Νέο Φάληρο, παρά το πλευρόν του Καραϊσκάκη, περικυκλώθηκε από τους έπιδρομείς. Δυο άγριοι στρατιώτες τον κατέσφαξαν και τον έρριξαν σ' ένα πηγάδι...

Την είδον τον τραγικό θάνατο του την μετέδωσε ο Παναγιωτάκης στη Σοφία. Μα αυτή δεν βέλησε να πιστέψη κανέναν. Φαντάσθηκε μία νέα πλεκτάνη. Και περίμενε, περίμενε επί πολύ την έπιστροφή του...

Μάταιη άναμνη για την δαρυπνεθούσα Σοφία. Γιατί μαζί με τον έρωτά της είχε ταφή για πάντα και ο αγαπημένος της...

MIX. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

★ Η γερμανική μόδα χρησιμοποιεί άι-αρκώς νέες ύλες. Άποψι έπέδειξε φουστάνια από δέρμα ψαριού, λανσάρει ήδη γυναικεία γοβάκια από γυαλί. Το τακούνι είναι από το ίδιο γυαλί, αλλά σκληρότερο. Τα νέα παπούτσια όχι μόνο δεν σπάζουν, αλλά διαφημίζονται και ως εξαιρετικά στερεά.

★ Σύμφωνα με μία τελευταία έκθεσι του Έπιμελητηρίου της Νέας Υόρκης, στο Χόλλυγουντ έξοδοιούνται κάθε χρόνο ένα έκατομμύριο δολάρια για καλλυντικά! Συνολικά αγοράζονται στο Χόλλυγουντ 3000 κιλά πούδρας, 50 χιλιάδες δοχεία καλλυντικής κρέμας, 4000 κουτιά μαύρης μπογιιάς για τα φρύδια και 6 λεφαρίδες και 13 χιλιάδες κραγιόνια για τα χείλη. Όσον αφορά τα καλλυντικά των γορσών της άθνης, αυτά κατασκευάζονται ειδικώς γι' αυτές και τους άποστέλονται ως δώρα από τα εργοστάσια και τα ίνστιτούτα καλλονής, υπό τον όρον να τα διαφημίζουν οι γόρσες.

★ Στην πόλι του Μεξικού έσημειώθηκε πρό ήμερών η πιο πρωτότυπη αυτοκτονία που μπορεί κανείς να φαντασθή. Κάποιος άντοκτόνησε βουλώνοντας το στόμα του μ' ένα μάτσο... χαρτονομίσματα. Έτσι έπαθε άσφυξία και πέθανε.

★ 740.000 ξένων προσφύγων υπάρχουν σήμερα στη Γαλλία. Ο αριθμός αυτός άναλύεται ως έξης: 110.000 Ρώσοι και Άρμένιοι πρόσφυγες, 60.000 Γερμανοί φυγάδες, 400.000 Ίσπανοί, 20.000 Τσέχοι και 150.000 Πολωνοί. Πρός συντήρησιν και θενός έξ αυτών των προσφύγων, άπαιτούνται κατά μέσον όρον 6 έως 7 φράγκα ήμερησίως. Για μόνα τους Ίσπανους πρόσφυγας η Γαλλία εξώδευσε έως τώρα ύπερ το ένα δισεκατομμύριον φράγκα.

★ Σ' ένα πρόσθετο του Βερολίνου έγκαινιάσθη η μεγαλύτη κουζίνα του κόσμου. Η κουζίνα αυτή μπορεί να μαγειρεύει φαγητό για 30 χιλιάδες πρόσωπα και προορίζεται για τις μεγάλες συγκεντρώσεις του Έθνικσοσιαλιστικού κόμματος.

ΟΙ ΆΝΘΡΩΠΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

ΔΕΛΤΙΑ ΤΡΟΦΗΣ... ΣΚΥΛΩΝ

Τα δελτία τροφίμων που χορηγούνται στους κατοίκους όλων των έμπολέμων κρατών, στη Γερμανία έπεξετάθησαν και στους σκύλους. Φυσικά δεν πρόκειται για όλους τους σκύλους, αλλά για κείνους που προσφέρουν σημαντικές υπηρεσίες στους ανθρώπους. Έτσι, έξεδόθησαν δελτία τροφίμων για τους σκύλους που χρησιμοποιούνται για την φρούρησι σπιτιών ή κτημάτων και στους χρησιμοποιούμενους για την καθόδηγησι τυφλών.

ΤΙ ΣΤΟΙΧΙΖΟΥΝ...

Κατά τους ύπολογισμούς άγγλικής έφημερίδας, κάθε στρατιώτης του άγγλικού στρατού στοιχίζει έτησίως στον δημόσιο προϋπολογισμό έξακόσιες λίρες, δηλαδή περί τις τριακόσιες πενήντα χιλιάδες δραχμές. Οι άνδρες της έδεροπρίας στοιχίζουν περί τις 2.500 λίρες έτησίως έκαστος και οι του ναυτικού έξακόσιες πενήντα λίρες.

ΟΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ...

Κάθε φορά που οι ύπηρετούντες στην γραμμή Μαζίνω στρατιώτες, γράφοντας στις οικογένειές τους, αναφέρουν τεχνικές λεπτομέρειες των όχυρωμάτων, οι λογοκρίται καταστρέφουν ταγράμμάτα τους. Για να μην άφίσουν όμως στην άβεβαιότητα τις οικογένειές τους, οι λογοκρίται τους γράφουν: «Έξιότιμος κυρία: Ο σύζυγός—ή ο γιός σας— έχει άριστα στην ύγεια του. Έπειδή όμως έχει την κακή συνήθεια πάντοτε να σάς αναφέρει λεπτομέρειες των όχυρωματικών έργων, δεν μπορούμε να σάς στείλωμε το γράμμα τους.

ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ

Πρό ήμερών η κυρία Μαίρη Γκράντ, σύζυγος ενός Άγγλου ύποπλοιάρχου μικρού πολεμικού πλοίου, έπηρε την ίδια μέρα δυο γράμματα, που της προέβησαν τη μεγαλύτη συγκίνησι της ζωής της. Το ένα άπ' αυτά, προερχόμενο άπ' το Άγγλικό Ναυαρχείο, έδοποιούσε ότι ο σύζυγός της είχε φανευθή συνεπεί άνατινάξεως του σκάφους του από νάρκη στην Βόρειο θάλασσα.

Το άλλο όμως, που προερχόταν από την Γερμανία και ήταν γραμμένο με το χέρι του αγαπημένου της συζύγου, την είδοποιούσε ότι, αφού περισυνελέγη από ένα γεωμενικό άλιευτικό, βρισκόταν σως και άδολαής στο Φρεντρισχάφεν. Έτσι η κ. Γκράντ δεν έπρόλαβε να κλάψη τον άνδρα της ως νεκρό, γιατί εκείνος είχε φροντίσει εγκαίρως να της αναγγείλη τη σωτηρία του. Προφανώς ο κ. Γκράντ θα είναι νειόπαντρός...

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΝΙΚΗ...

Σ' ένα κοινό γεύμα Γάλλων και Άγγλων άεροπόρων στο Δυτικό Μέτωπο, ο ύπουργός της Άεροπορίας της Γαλλίας παρετήρησε κάτι περίεργο: Το πρώτο στη σειρά των κουμπιών της στολής των Γάλλων άεροπόρων ήταν ένα κουμπι της στολής των Άγγλων άεροπόρων. Αντίστροφα, ως πρώτο στη σειρά των κουμπιών των οι Άγγλοι άεροπόροι είχαν ένα κουμπι της στολής των Γάλλων συναδέλφων των. Ζητώντας έξη

γήσεις ο Γάλλος ύπουργός έπληροφόρηθη ότι οι Γάλλοι και οι Άγγλοι άεροπόροι έχουν όρκισθή να τηρήσουν τη μικρή αυτή λεπτομέρεια μέχρι της νίκης των. Μετά την νίκη, θα συγκεντρωθούν και θα ανταλλάξουν τα κουμπιά τους!

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΔΕΝΔΡΟΦΥΤΕΙΑ

Κάθε Άυστραλός στρατιώτης που βρίσκεται σήμερα στην Παλαιστίνη, θα φυτέψη ένα δένδρο εις άνάμνησιν της εκεί διαμονής του. Τα δένδρα θα φυτευθούν κοντά στα στρατόπεδα των Άυστραλών στρατιωτών. Έτσι θ' άναδάσθη η Παλαιστίνη που είχε άποψιλωθή δια μέσον των αίωνων.

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Το σύνθημα των οικονομίων έδόθηκε σ' όλο τον κόσμο, ιδίως στις γυναίκες, που, καθώς διευθύνουν το μαγειρείο, έχουν μεγαλύτερο στάδιο. Στη Γαλλία, η «Όμοσπονδία της οικιακής άγας» ανέλαβε από τίνος την προπαγάνδα υπέρ των οικονομίων, μέσα στα σπείδια όλων των κοινωνικών τάξεων, μοιτίζοντας φυλλάδια με διαφωτιστικές πληροφορίες. Άναδημοσιεύουμε μερικές.

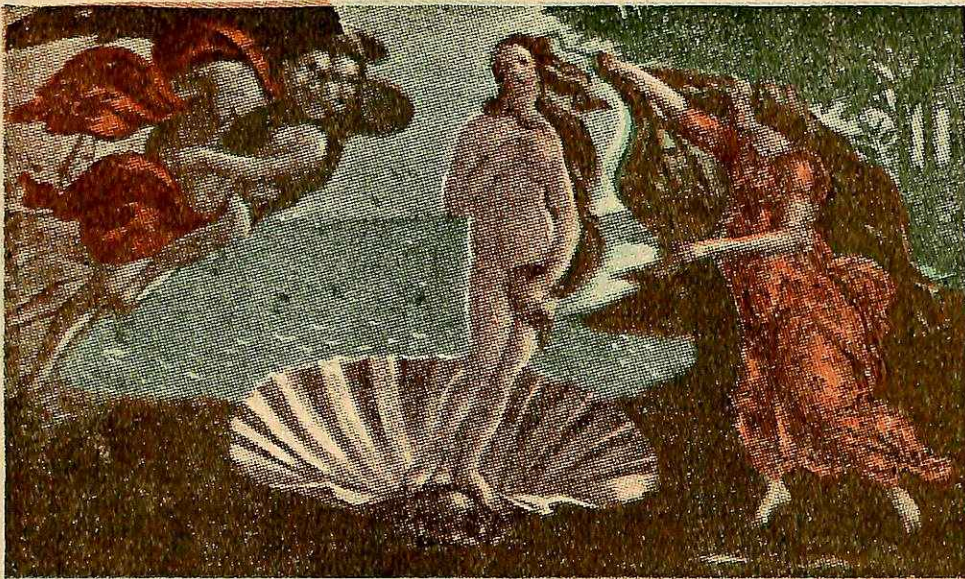
«Τέσσερις μπουκιές φωμιού, οικονομίες καθημερινώς από τριάντα έκατομμύρια Γάλλους, άποτελούν ποσό—τητα, που θα μπορούσε να θρέψη όλους τους Γάλλους επί ένα δωδεκάήμερο.— «Εάν, αντί να καθαρίζετε τις πατάτες προτού τις βράσετε, τις ξεφλουδίζετε μετά, θα έπροσπαμοποιείτε μία οικονομία 15 έως 20 έκατομμυρίων κανταριών από πατάτες». Σχετικώς με το ζήτημα της θερμάνσεως, τονίζεται έν συνεχεία, ότι δεν πρέπει τίποτε να πετιέται από τα πράγματα που μπορούν να καούν: «Φαούδες, κοτσάνια χόρτων και καρπών και γενικά όλες οι φυτικές προελεύσεως άύσιες, άπό τη στιγμή που θ' άπαλλαγούν από το νερό που περιλαμβάνουν, μπορούν να χρησιμοποιηθούν. Όλα χρειάζονται».

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Η αύξησις της τιμής των πρώτων ύλων, έχει και αντίκτυπο και επί των άγγλικών μυθιστορημάτων. Η «Ένας εκδοτών της Άγγλίας και της Ίρλανδίας» άπεφάσισε ν' αύξηση την τιμή των ρομάντων. Τα διβλία των Άγγλων μυθιστοριογράφων από 7 σελλήνια και 6 πέννες που έπωλούντο ως τώρα, θα πωλούνται από έξης 8 σελλήνια και 8 πέννες. Τα δικαιώματα όμως των συγγραφέων παραμένουν τα ίδια.

ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑ ΚΑΙ ΜΟΔΑ

Η λογοκρισία των έφημερίδων που άσκειται άσθηροτάτη στην Γαλλία από της έκρήξεως του πολέμου, έδωσε άφορμή σε νέες επινόησεις της «γυναικείας μόδας». Έμφανίσθηκαν, π. χ., και αυτές στο Παρίσι τα πρώτα γυναικεία καπέλλα, τα όποια αντί άλλης διακοσμήσεως φέρουν μιά... ψαλίδα συμβολίζουσαν την «Κυρία Άναστασία» (όπως άποκαλούν την λογοκρισία οι γαλλικές έφημερίδες).

Ο άνθρωπος πεθαίνει και ξαναγεννιέται κάθε 7 χρόνια!

ΤΙ ΠΑΡΑΔΕΧΕΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ. — ΟΙ ΕΠΤΑ ΗΛΙΚΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. — Ο ΠΑΛΗΟΣ ΑΡΥΛΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΔΥΟΜΕΝΗΣ ΑΡΟΔΙΤΗΣ. — Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ. — Η ΣΤΙΓΜΗ ΤΟΥ ΠΡΑΚΤΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΡΑΣΕΩΣ.

Ποιος είπε πως η ζωή μας είναι ένα ενιαίο σύνολο, που αρχίζει από το λίκνο του βρέφους για να καταλήξει στο φέρετρό του νεκρού;

Όλα αυτά ανήκουν πια στο παρελθόν. Η σημερινή επιστήμη παραδέχεται αυθιώς πως ο άνθρωπος πεθαίνει κάθε επτά χρόνια, για να ξαναγεννηθεί και πάλι έπειτα. Όλα τα παλιά κύτταρα μαθαίνονται αυτή την εποχή, για να αντικατασταθούν άμεσως από άλλα, που είναι περισσότερο εύρωστα και πιο πολύ «ζωντανά».

Αυτό γίνεται ως τα πενήντα περίπου. Έπειτα από την ηλικία αυτή αρχίζει η φθορά. Καμμία καινούργια δύναμη δεν μπαίνει μέσα στον οργανισμό. Ο άνθρωπος πρέπει να ζήσει την υπόλοιπη ζωή του με τα αποθέματα που έχει συγκεντρώσει ως εκείνη τη στιγμή.

Η εξέλιξη αυτή είναι του φυσιολογικού ανθρώπου. Ένας ασθениκός οργανισμός αρχίζει να φθείρεται από πιο νωρίς. Ο θάνατος πάλι, που έπεται σε νεαρή ηλικία, οφείλεται στο γεγονός ότι τα παλιά κύτταρα πεθαίνουν μια ώριμη στιγμή, χωρίς να αντικατασταθούν από άλλα.

ΠΕΛΩΡΙΑ ΜΝΗΜΗ

Όλα ως παρακολούθησες τα στάδια αυτής της εξέλιξης.

Ο παλιός μύθος παριστά την Αφροδίτη — μητέρα όλης της ζωής — να αναδύεται μέσα από τον άφρο ένος θαλασσίου κύματος και η εικόνα αυτή παραμένει επιστημονικά σωστή, αφού το ανθρώπινο έμβρυον αναπτύσσεται μέσα σε μια αμνιοσακίδα, πλημμυρισμένη από νερό.

Αυτή η πρώτη κατάστασις παρατηρείται κατά τα πρώτα επτά χρόνια της ζωής, κατά τα οποία το παιδί είναι χωρίς καμμία κακία και υφίσταται την επίδραση του περιβάλλοντος, μέσα στο οποίο ζει.

Γι' αυτό, οι επιδράσεις αυτές έχουν μια κεφαλαιώδη σημασία. Γιατί αποτελούν ένα είδος σφραγίδας, που θα παραμείνει καθ' όλη την διάρκεια της κατοπινής ζωής του παιδιού.

τα και ζουν περισσότερο με την φαντασία. Τρομάζουν έμπρός στην πραγματικότητα και όμως θέλουν να ζήσουν και να έλθουν σε επαφή μ' αυτή.

Για το νέο, η εικόνα της γυναίκας συγχίζεται με το ιδεώδες της ωραιότητας και τον οδηγεί προς τις τέχνες ή προς την ιδέα της δράσεως. Στην ηλικία αυτή, δεν υπάρχει άνθρωπος που να μην ώνειρεύθηκε να λάμψει μέσα στον κόσμο.

Η περίοδος αυτή είναι εκείνη κατά την οποία γίνονται οι περισσότεροι «τρελλοί» γάμοι. Άλλα συγχρόνως εκείνοι που είναι συνήθως ελάχιστα εύτυχισμένοι. Γιατί, όταν άργότερα έλθει η εποχή του λογικού, οι γάμοι αυτοί διαλύονται συνήθως.

ΤΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Στην ηλικία των 21 ετών, η πολεμική επιδράσις εμφανίζεται και πάλι.

Οι άνδρες εκτελούν τη στρατιωτική τους θητεία, ενώ οι γυναίκες επιδίδονται στα σπόρ, που θα διατηρήσουν τη γραμμή του σώματός των στο μέλλον.

Η διαίτης της ηλικίας των επτά χρόνων εμφανίζεται και πάλι, μαζί με την κάποια άσυνειδησία που χαρακτηρίζει αυτή την εποχή.

Στα είκοσι οκτώ χρόνια, τα όνειρα και οι ρομαντισμοί ανήκουν πια στο παρελθόν. Το πρακτικόν πνεύμα υπερισχύει. Είναι η εποχή που ο νεαρός Ιάτρος ή ο νεαρός δικηγόρος έρχονται σε επαφή με την πελατεία τους, ή εποχή που ο μυθιστοριογράφος γράφει το πρώτο έργο, που μπορεί να προκαλέσει το ενδιαφέρον του κοινού. Η εποχή που ο έφευρτής, άπαισιμμένος από τις μάταιες αναζητήσεις, αρχίζει να σκέπτεται για την εξέυρεσι μιας σταθερής και μόνιμης εργασίας.

Είναι επίσης η εποχή του ασυνείδητου «λογικού γάμου», που, τις πιο πολλές φορές, αποδεικνύεται εύτυχης.

Η περίοδος από το 28ου μέχρι του πενήντα είναι η περίοδος της δράσεως. Είναι συγχρόνως η εποχή που αναζητείται κανείς την άνεσι και που έχει την αξίωσι να απολαύσει τους καρπούς των κόπων του.

Κατά την περίοδο αυτή οι άνθρωποι γίνονται ύπομονητικοί, πιο σταθεροί στις προσπαθείς τους και προ πάντος αίσιοδοξοι. Τα πάθη κατασιγάσονται. Αρχίζουμε πια να σκεπτόμεθα και να αντιμετωπίζουμε τα πάντα με σοβαρότητα και ψυχραιμία.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΑΦΟ...

Μετά το 50ό αρχίζει η επικίνδυνος κομψή.

Η δράσις του ανθρώπου περιορίζεται. Η μύτη χονδραίνει και το πηγούνι πέφτει αξιοθρήνητα προς τα κάτω. Τα δόντια πέφτουν κι' αυτά επίσης και οι ασθενείες αρχίζουν να τριγυρίζουν γύρω μας.

Είναι η εποχή που ο άνθρωπος γυρίζει το βλέμμα του προς τον τάφο. Άλλα και συγχρόνως εκείνη κατά την οποία πολλοί άνθρωποι ολοκληρώνουν τη ζωή τους, γράφοντας τα καλλίτερα έργα τους ή αναπτύσσοντας τη μεγαλύτερη και έπιωφέλεστη δράσι τους...

ΠΝΕΥΜΑ

ΑΠΟ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Ενώ η κυρία μπαίνοντας στην κουζίνα, βλέπει έναν πυροσβέστη να καθεται μπρός στο στραμένο τραπέζι.

Η ύπ η ρ έ τ ρ ι α. — Δεν τον γνωρίζω, κυρία. Λέγει πως έρχεται όταν ήταν εδώ η προκατόχος μου υπηρέτρια και δεν μπορεί να χάσει τη συνήθειά.

ΑΝ ΠΕΤΟΥΣΑΝ ΟΙ ΑΓΕΛΑΔΕΣ...

Δυό φίλοι στην έξοχή:

— Αυτά τα πουλιά δεν προσέχουν καθόλου. Ριχνουν... το λίπασμά τους επάνω μας.

— Να είσαι ευχαριστημένος, που δεν πετούν και... οι αγελάδες!

ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΤΟΝ ΚΑΜΩ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ

Δραματικό διήγημα του

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Γράφω σε σάς, κύριε, αν και η έπιστολή μου δεν έπρεπε να απευθύνεται σ' εσάς. Ήμουν, όπως έβλεπετε, ο μνηστήρ της κόρης σας. Άλλα η Βαλεντίνη δεν θα με καταλάβει, όταν της πω όσα πρόκειται να πω σ' εσάς με αυτή την έπιστολή μου. Με σάς όμως το πράγμα διαφέρει. Θα με καταλάβετε και ίσως θελήσετε να με δικαιολογήσετε...

Όποσδήποτε, σάς έμπιστεύομαι αυτή την έκμυστήρευσί μου.

Χθές ήρθαμε στο Μοντελλιέ μαζί με τον πατέρα μου. Έχω γεννηθεί εδώ και έζησα σ' αυτή την πόλι τα πρώτα επτά ή οκτώ χρόνια της ζωής μου. Πρέπει να σάς πω άμεσως ότι δεν κατώρθωσα να δρώ κατά την άφθιση μου, καμμιάν από τις άναμνήσεις που με συνέδεαν με την παιδική μου ηλικία. Δεν άνεγνώρισα άκόμη ούτε το σπίτι όπου έμέναμε. Και όμως εδώ ο πατέρας μου έσκότωσε τη μητέρα μου, μπροστά στα μάτια μου, όταν ήμουν επτά ή οκτώ χρόνων — δεν θυμάμαι άκριβώς.

Ότι παρέμεινε στη μνήμη μου από τη θλιβερή αυτή ιστορία είναι το έξης: Έγώ έπαιζα η έδιάβαζα σ' ένα δωμάτιο — κι' αυτό δεν το θυμάμαι άκριβώς. Στο γειτονικό δωμάτιο ο πατέρας μου και η μητέρα μου φιλονεικούσαν. (Δεν ήταν ή πότ τη φορά που γινόταν αυτό). Ξαφνικά, είδα τη μητέρα μου να τρέχει μέσα στο δωμάτιο, όπου έπαιζα η έδιάβαζα, όπως σάς είπα. Ο πατέρας μου έσκότωσαν πίσω της, κρατώντας ένα περιστρόφο στο χέρι. «Α! Παληογυναίκα!» έκαμε πλησιάζοντας. Και έπυροβόλησε. Είδα το αίμα της να τρέχει πλάι μου και να βάφει κόκκινο το πάτωμα...

Τι συνέβη κατόπιν, δεν το έμαθα ποτέ άκριβώς. Θα μπορούσα να το μάθω, όταν έμεγαλώσα, ξεφυλλίζοντας τις έρημειδες της εποχής εκείνης. Άλλα δεν το έκαμα. Νομίζω ότι με καταλαβαίνετε, κύριε...

Υποθέτω όμως δυό πράγματα. Το ένα είναι ότι η μητέρα μου έπέθανε, γιατί δεν την ξαναείδα ποτέ πια, ούτε άκουσα να μιλούν γι' αυτήν. Το άλλο είναι ότι ο πατέρας μου έπρεπε να άθωώθηκε από το δικαστήριο, γιατί δεν έλειψε ποτέ από κοντά μου. Συνεπέρνα γι' αυτό ότι το έγκλημά του ήταν από εκείνα που συγχωρεί ή κοινωνία. Νομίζω ότι με κα-

ταλαβαίνετε και πάλι, κύριε.

Σας είπα ότι ο πατέρας μου δεν έφυγε καθόλου από κοντά μου. Τις έπόμενες ήμέρες, ήταν μέσα στο σπίτι. Έφαγε, έκοιμήθηκε, έδιάβαζε την έφημερίδα του, όπως πάντα... Τα βράδια, συνήθως, με έβαζε να διαβάζω τα μαθήματά μου. Το ίδιο γινόταν και τώρα. Με μια μικρή διαφορά όμως: Ότι έκατέβαζε το άμπαζούρ της λάμπας, έτσι που τα πρόσωπά μας να μένουν μέσα στη σκιά και ότι τα χέρια του έτρεμαν λίγο, όταν έπαιρνε το δίβλίο μου. Όταν, τέλος, ήταν άναγκασμένος να με κυτάξει, τον δλέμμα του ήταν ντροπισμένο και θλιβερό. Από τότε, η έκφρασις του δλέμματός του δεν άλλαξε ποτέ!

Ένα μικρό παιδάκι επτά χρόνων δεν είναι τίποτε. Τα χειρότερα πράγματα δεν του κάνουν καμμία έντύπωσι. Είχα ίδη τη μητέρα μου να πέφτει πλημμυρισμένη στα αίματα κάτω, κι' όμως το πράγμα αυτό δεν μου έκανε τόσο ζωηρή έντύπωσι, όσο ο νέος καθηγητής που είχα, όταν ήρθαμε στο Παρίσι. Γιατί, λίγον καιρό άργότερα, έφύγαμε από το Μοντελλιέ, όπου φαίνεται ότι ο πατέρας μου θα είχε λόγους για να μη θέλει να παρατείνει τη διαμονή του.

Και όμως το έπεισόδιο αυτό της ζωής μου δεν έφευγε ποτέ από το μυαλό μου. Οά έδωκε ασφαλώς από την άνάμνησί μου, όπως και τόσα άλλα έπεισόδια της παιδικής μου ηλικίας, αν η ζωή μου ήταν άσφορετική. Άλλα ο πατέρας μου, από την εποχή εκείνη, δεν έ-

ζούσε πια. Ένοιωθε την κατάσταση της διαρκούς άγωνίας στην όποια βρισκόταν.

Ποτέ δεν με έμάλλωσα, ποτέ δεν μου έκαμε την πιο μικρή παρατήρησι. Και όμως δεν ήμουν καλότερος από πολλά άλλα παιδιά. Όταν αισθανόταν την άνάγκη να μου κάμει καμιά παρατήρησι, έσταματούσε διστακτικός, σαν να μην είχε το δικαίωμα.

Όλη του η ζωή, όλη του η στάσις άπέναντί μου ήταν σαν να μου έζητούσε συγγνώμην. Έπιθυμούσε τόσο πολύ να με κάμει να τον αγαπήσω. Και ήθελε να μου δείξει ότι με αγαπούσε δυό φορές, με τη δική του άγάπη και με την άγάπη της μητέρας μου, την όποια μου είχε στερήσει. Και όμως ποτέ δεν έτόλμησε να μου χαρίσει ούτε το παραμικρό χάδι. Το χέρι του άπλωνόταν πολλές φορές άθελγητά επάνω από το κεφάλι μου, αλλά ποτέ δεν άγγιζε τα μαλλιά μου.

Από το άλλο μέρος, δεν μου μιλούσε ποτέ για την παιδική μου ηλικία. Ήταν σαν η ζωή μου να άρχιζε έπειτα από τα επτά ή οκτώ χρόνια. Δεν μου έκανε έπίσης ποτέ λόγο για το Μοντελλιέ. Ήταν σαν το μέρος αυτό να μην ύπήρχε.

Όταν έμεγαλώσα και άρχισα να νοιώθω όλα αυτά τα πράγματα, για τα όποια σάς γράφω, αισθανόμην έναν άπεραντο οίκτο για τον πατέρα μου. Πρέπει να σάς πω, κύριε, ότι τον αγαπώ πολύ τον πατέρα μου. Άλλα αυτός δεν το ξέρει.

Τα βράδια συζητούμε πολύ λίγο. Και όμως νοιώθω μια

μεγάλη ευχαριστήσι, όταν βρισκόμαστε ο ένας κοντά στον άλλον. Πόσες φορές δεν έσκέφθηκα να του φωνάξω: «Πατέρα, ξέρω πολύ καλά τι σκέπτεσαι! Άλλά, πιστέψέ με! Σε αγαπώ, δεν σε κρίνω, δεν σε κατηγορώ για τίποτε! Πατέρα! Άφες με να σου άνοιξω την καρδιά μου!»

Και όμως δεν το έκαμα. Βλέπετε, κύριε, ο πατέρας μου κι' εγώ δεν είμαστε συνηθισμένοι σε διαχύσεις. Και, ως τόσο, ξέρω ότι με λατρεύει και εγώ τον αγαπώ επίσης. Άλλα η ντροπή αυτή που νοιώθει άπέναντί μου δεν μάς άφίνει ούτε τον ένα ούτε τον άλλον να εκδηλώσουμε τα άμοιβαία αισθήματα που αισθανόμθα.

Σας παρακαλώ να έλθετε στη θέσι μου, κύριε. Τι θα έκανατε έσεις; Σας είπα ότι αγαπώ τον πατέρα μου και ότι θα έπιθυμούσα πολύ να θυγάη από το μυαλό του τον τρομερό αυτόν εφιάλτη που τον βασανίζει. Θα έδινα τα πάντα για να το έπιτύχω.

Και τώρα, έρχομαι να σάς έκμυστηρεύω τη σκέψι στην όποια κατέληξα. Έσεις, δέβαια, θα με καταλάβετε... Έσκέφθηκα λοιπόν ότι ο μόνος τρόπος για να κάμω τον πατέρα μου να μη με κυτάξει με αυτό το ντροπισμένο και θλιβερό δλέμμα, είναι να επαναλάβω την πράξι που είχε κάμει και ο ίδιος — όταν ήμουν σε ηλικία επτά ή οκτώ χρόνων.

Με καταλαβαίνετε, κύριε; Στην περίπτωση αυτή, τίποτε πια δεν θα μάς έχωριζε. Γιατί θα είχαμε γίνει ίδιοι. Δεν θα έντρεπόταν πια να με κυτάξει. Θα είχα έπιτύχει με αυτόν τον τρόπο την άπολύτρωσί του. Ω! Θεέ μου! Πόση συγκίνησι μου έφερε αυτή η σκέψις, κάθε φορά που έπερνούσε από το μυαλό μου!

Την άνακάλυψι αυτή την έκαμα πριν από τρία χρόνια. Σας βλέπω τώρα, πίσω από το γοαείο σας, να διαβάζετε την έπιστολή μου και να σκέπτεσθε: «Μά αυτό το παδί είναι τρελό!» Και όμως όχι, κύριε. Θέλω άπλως να κάμω τον πατέρα μου εύτυχισμένο. Και γι' αυτό, μόλις άνακάλυψα τον τρόπο, άρχισα άμεσως να μελετώ τα μέσα, για να πραγματοποιήσω την άπόφασί μου.

Έτσι λοιπόν κατέληξα στο συμπέρασμα ότι έπρεπε να πυροβολήσω μια γυναίκα. Και όμως έπερασαν τρία χρόνια χωρίς να πυροβολήσω καμμία. Δεν είναι έξυπνοι, μικροί άνθρωποι να πυροβολήσουν κανείς έναν Άλλον, έτσι, στα καλά καθούμενα! Ά! Όταν ο θυμός σας σπρόχνηι το πράγμα διαφέρει δέβαια.

Όποσδήποτε, άρχισα άμέσως τις προετοιμασίες μου. Έμαθα τον χειρισμό των όπλων σε ένα δημόσιο σκοπευτήριο και έπειτα έπούλησα τα βιβλία του σχολείου μου, για να αγοράσώ ένα περιστόφιο.

Άπέμεινε όμως ένα τελευταίο ζήτημα. Για να πυροβολήσω μια γυναίκα, έπρεπε να ύπάρχη μια γυναίκα στη ζωή μου. Και δεν ύπήρχε καμμία.

Τη Βαλεντίνη την εγνώρισα λίγο αργότερα. Καί την αγάπησα από την πρώτη στιγμή, όπως και εκείνη, υποθέτω. Άλλω... Σας βλέπω να ξεγειρεύετε αυτή τη στιγμή. Όχι! Δεν έσκέφθηκα να σκοτώσω την κόρη σας, εκείνη που έπρόκειτο να γίνει μία μέρα γυναίκα μου. Όχι! Θέλησα απλώς να ξεκαθαρίσω τα πράγματα, πρό του γάμου μου. Καί στο σημείον αυτό ακριβώς, περιπλάκησαν τόσο πολύ, που δεν μπορώ πια να κάμω τη Βαλεντίνη γυναίκα μου...

Άλλα συνεχίζω την αφήγησή μου.

Βρήκα λοιπόν μια γυναίκα. Συνέβη να είναι μια νέα, που μόλις είχε χωρίσει από έναν άτυχό γάμο.

Μία μέρα, την παρέσυρα στο σπίτι μου. Ήξερα ότι ο πατέρας μου θαρχόταν σε λίγο. Υπελόγησα καλά τη στιγμή, βρήκα μια αφορμή φιλονικίας και, όταν άκουσα τα βήματά του στη σκάλα, έβγαλα το περίστροφό μου και έφυρα.

Άλλα ποτέ δεν είχε κανείς καλός σκοπευτής κύριε. Δεν ήθελα να την χτυπήσω. Άπλως μόνο να ρίξω έναν πυροβολισμό! Καί όμως η σφαίρα την έπενυξε στον ώμο. Έκυλίσθη άμέσως κάτω και το αίμα έδασε το πάτωμα, όπως πριν από δέκα τρία χρόνια στο Μοντελιέ...

Ο πατέρας μου έτρεξε άμέσως μέσα στο δωμάτιο.

Φίλιπ!... έκαμε. Κι' εσύ; Δεν είχα κάνει λάθος. Δεν υπήρχε στο βλέμμα του ούτε ντροπή, ούτε λύπη. Άλλα κάτι που έμοιαζε με κατάπληξη και ανακούφιση.

Καί όμως ο πατέρας μου δεν είχε τέρμας. Είπε ένας άνθρωπος, που έζησε επί δέκα τρία χρόνια με τη σκέψη: «Ο γυιός μου με νομίζει φονιά!».

Είχε άναπνεύσει τέλος. Έζωσε. Η ημέρα είχε γι' αυτόν τώρα ένα χρώμα και ένα άρωμα. Με άγκάλιασε με συγκίνησι και τρυφερότητα...

Δεν του έπρεξενούσα πια φόβο. Με είχε πάρει τώρα υπό την προστασία του. Μου είπε:

Θα κυττάω να κανονίσω αυτή την υπόθεσι. Το τραύμα της φίλης σου είνε ευτυχώς πολύ ελαφρό. Άλλα, για να αποφυγώμε το θόρυβο, θα ήταν καλό να φύγωμε για ένα διάστημα από το Παρίσι...

Εδίστασε για μία στιγμή.

Θα μπορούσαμε να πηγαίνουμε στο Μοντελλιέ, είπε τέλος.

Το είχα μοντεύσει. Επί δέκα τρία ολόκληρα χρόνια, ένοσταλούσε το Μοντελλιέ. Άλλα δεν έτολμούσε να το ιδί. Τώρα μπορούσε να το κάμη. Η δική μου πράξις εξαφάνισε τη δική του.

Έπειτα από μιαν έβδομάδα, μου είπε ένα θράδυ, κυττάζοντας με στα μάτια:

Φίλιπ, παντρεύου την.

Ανεσκήρτησα.

Την είδα, εφηκολούησε. Σας αγαπάει, παιδί μου. Έζή της. Δεν ανέκαλυσσε κανένα σκεπτικισμό για τη ζωή (Το τέλος στη σελ. 42)

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ

πού ζούνε 3000 χρόνια

Μικρόβια που ταξιδεύουν στο ΑΠΕΙΡΟ

Από τρεις χιλιάδες χρόνια, ίσως και περισσότερα, κλεισμένοι σε μια λαμπρότατη σαρκοφάγο, καταστόλιστη με χρυσάφια και διαμαντικά, οι Φαραώ της Αιγύπτου ήσαν θυσιμένοι στον αιώνιον ύπνο τους.

Μία μέρα όμως, η άπληστη περιέργεια της εποχής μας ανέκαλυσσε το ιερό τους άσυλο και επέτρεψε το άπρόσιτο κατώφλι παραβιάζοντας το προαιώνιο μυστήριο. Επί παρουσίας ενός άλλου βασιλιά της Αιγύπτου, του ταρινού, άλλες σαρκοφάγοι ανοίχτηκαν και βρέθηκαν μέσα

την εξερεύνησι των παναρχαίων εκείνων τάφων, όπου είνε κλεισμένοι οι αρχηγοί και τα μέλη τώσων βασιλικών και αυτοκρατορικών δυναστειών. Τελευταίως δέ ανέκαλυσσε μίαν άλλη σπουδαιότατη μούμια: του πεθερού του Σολομώντος.

Κανείς όμως δεν κατώρθωσε ακόμη να μάθη ακριβώς τον τρόπο κατά τον οποίον οι παλαιοί εκείνοι τεχνίτες κατασκεύαζαν τις μούμιες. Το πτώμα μίας γυναίκας που βρέθηκε μέσα σ' έναν αιγυπτιακό τάφο, διατηρούσε ένα λεπτό στρώμα σόδας, πράγμα που έφανερωνε ότι προτού κλεισθή μέσα στον τάφο είχε μείνει κάμποσον καιρό βουτηγμένο μέσα σ' αυτή την ουσία. Τα πόδια ήσαν τυ-

οί αρχαιολόγος Γαλίπ, άνεκοίνωσε σε μιαν επίσημη συγκέντρωσι επιστημόνων, ότι επάνω σε παπύρους που είχαν τοποθετηθή εδώ και 3000 χρόνια μέσα στον τάφο ενός Φαραώ, ανέκαλυσσε γόνους μικροβίων ικανούς ακόμη να γονιμοποιηθούν και να πολλαπλασιασθούν.

Δισεκατομμύρια ανθρώπων γεννήθηκαν και πέθαναν κατά την διάρκεια των τριάντα ατόν αιώων, αλλά οι μικροσκοπικές αυτές υπάρξεις, κλεισμένες μέσα σ' ένα φέρετρο, δεν εγνώρισαν τον θάνατο. Είνε το μυστήριο της Ζωής, που την τροφοδοτεί ή Φύσις και την προστατεύει για έναν άνεξερεύνητο σκοπό.

Η ανάκαλυσις αυτή έκαμε βέβαια τεραστίαν εντύπωσι, τελευταίως μάλιστα επιβεβαιώθηκε από διάφορα καταπληκτικά πειράματα. Τα πειράματα αυτά απέδειξαν ότι ώρισμένα βακτηρίδια μπορούν να μείνουν επί πέντε μέρες σε θερμόκρασία 253 βαθμών κάτω του μηδενός χωρίς να πάθουν τίποτε.

Οι ανάκαλυσεις αυτές που έγιναν στους τάφους των Φαραών, μάς θυμίζουν αναγκαστικά τις θεωρίες ενός μεγάλου επιστήμονος, του Σουηδού Σβάντε Άρρένιους (βραβείον Νόμπελ, που πέθανε εδώ και λίγα χρόνια), ο οποίος επέστευε στην δυνατότητα μεταφοράς της ζωής από τους πλανήτες και άλλους μακρινούς κόσμους στη Γη.

Ο Άρρένιους υπεστήριζε ότι οι φωτεινές ακτίνες μεταφέρουν από τ' άστέρια μόρια ζωντανής ύλης. Καί το απέδειξε αυτό με υπολογισμούς, μετρώντας τας διαστάσεις που πρέπει να έχη ένα μόριο για να μεταφερθή από το φώς.

Ο επιστήμων υπελόγησε ακόμη και την ταχύτητα με την οποίαν ταξιδεύουν στον αϊθέρα αυτά τα μόρια, καταρτίζοντας και ένα είδος δρομολογίου για το καθένα απ' αυτά. Η ταχύτης αυτή είνε αναγκαστικά μικρότερη από την ταχύτητα του φωτός, και μάλιστα πολύ περιορισμένη. Έτσι αποδείχθηκε ότι χρειάζονται τρεις εβδομάδες από τον Άρη και 9.000 χρόνια από το πλησιέστερο άστρο, για να φθάση ένα ζωντανό μικρόβιο στη Γη.

Το υπερβολικό κύρο που συναντούν στο διάστημα φαίνεται ότι δεν επηρεάζει καθόλου αυτά τα μικρόβια, όπως συνέβη και μ' αυτά που βρέθηκαν στους τάφους των Φαραών, όταν υπεβλήθησαν σε σχετικά πειράματα. Ποιός μπορεί λοιπόν να άμφισβητήση την θεωρία του Άρρένιους, κατά την οποίαν οι μικροσκοπικοί αυτοί οργανισμοί μπορούν να ταξιδέψουν σε άλλους πλανήτες;

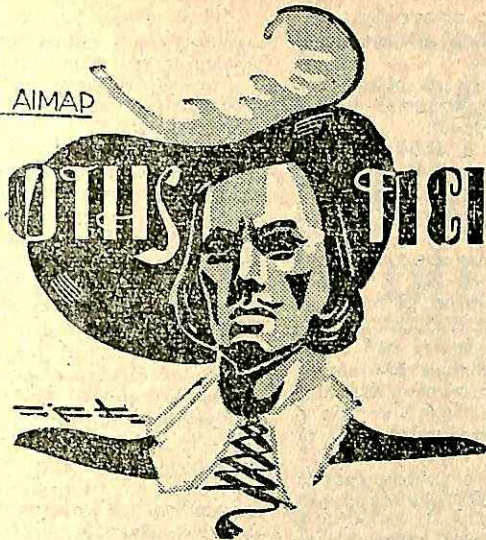
Καί ίσως καί' αυτόν τον τρόπο των έρευνών, που έγιναν τα τελευταία χρόνια, συνέβη μία καταπληκτική ανάκαλυσις. Μέσα σ' αρχαιοτάτα φέρετρα των Φαραών δεν βρέθηκαν μονάχα μούμιες, σώματα νεκρά δηλαδή, αλλά και σπέρμα ζωής.

Εδώ και κάμποσους μήνες,

ΟΥΓΚΟ ΝΤ' ΑΤΕΛΛΑ

ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

Η ΠΙΣΤΙΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΥΣ

ΜΙΑ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΡΙΟΥ ΜΙΣΟΥΣ ΚΑΙ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ

3ον

Δεν βρισκόω λόγια για να σας εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου, γιατρέ, είνε ο κόμης. Ο,τι έκαμει δεν με εκπλήσσει καθόλου. Έγνώριζα την ευγένεια των αίσθημάτων σας και την αγάπη για την οικογένειά μου...

Επηκολούθησε μία μακρά σιγή.

Καί οι δύο είχαν βυθισθή σε σκέψεις.

Ο κόμης έπηρε τέλος έναν δερματίνο σάκκο, που έκρεμταν από τον ώμο του και έβγαλε από εκεί διάφορα έγγραφα:

Αγαπητέ μου γιατρέ, είνε, ο,τι έκαμει ως σήμερα για μένα δεν είνε τίποτε, συγκρινόμενο με εκείνο που περιμένω ακόμη από σας.

Σας ακούω, Λουδοβίκε.

Διαβάστε, σας παρακαλώ, αυτές τις επιστολές.

Ο γιατρός του έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα και άρχισε κατόπιν να διαβάη τις επιστολές.

Πώς; Έκαμε ξαφνικά. Τί σημαίνουν αυτά;

Ο ναύαρχος κόμης ντε Σαμπάν συγκατετέθη να σας τα γράψω, συμμορφούμενος προς την παράκλησή μου, είνε συντόμως.

Άλλα... παραιτηθήκατε από τον βαθμό του πλοίαρχου; Καί έχτυπηθήκατε σε μονομαχία; Δεν καταλαβαίνω...

Ναί, έμονομαχήσα με τον ίππότη ντε Κονανύ.

Καί...

Καί... έσκοτώθηκα, γιατρέ. Είμαι νεκρός για όλο τον κόσμο, εκτός μόνο από σας.

Άλλα γιατί το κάνατε αυτό;

Γιατί, απήντησε ο κόμης, αφού έφρανηκα τόσο αμείλικτος προς τους έχθρους μου, πρέπει να φανώ το ίδιο αμείλικτος και προς τον εαυτό μου. Εφαρμόζω επάνω μου το «νόμο του Ταλλιόν». Αφού έδίκασα τους ένοχους, έδίκασα και τον εαυτό μου στο τέλος. Έξαφανίζομαι από τον κόσμο...

Φίλε μου, είνε ο δόκτωρ Γκενώ, με φωνή που έτρεμε από τη συγκίνησι, θαυμάζω το μεγαλείο της ψυχής σας. Άλλα, σας ίκετεύω, συλλογισθήτε τη μητέρα και την αδελφή σας...

Γιατρέ, τα έσυλλογισθήκα όλα, είνε με σταθερότητα ο κόμης. Έχω πάρει πια την απόφασή μου και σας λέω ότι θα ήταν έντελώς περιττό να επιμένετε περισσότερο. Πάρτε αυτά τα έγγραφα, πρέπει να τελειώνω, αγαπητέ μου φίλε. Η σκηνή αυτή με έκανε οίξει. Αν παραταθή λίγο ακόμη, θα κυλιστώ νεκρός στα πόδια σας ή θα παραφρονήσω.

Ο δόκτωρ Γκενώ έπηρε στα χέρια του τα έγγραφα που του έτεινε ο κόμης.

Ορκίζομαι, είνε, ότι θα κάμω ο,τιδήποτε μου ζητήσετε. Καί τώρα μπορείτε να μου πητε ποιές είνε οι επιθυμίες σας...

Το ένα από τα έγγραφα που σας έδωκα είνε η διαθήκη μου. Είνε προχρονολογημένη κατά ένα έτος και έχει γραφή με το ίδιο μου το χέρι. Σας ονομάζω με αυτή κληδεμένη της αδελφής μου, στην οποία ληροδοτώ ολόκληρη την περιουσία μου.

Ανέρεται σε τρία εκατομμύρια λίβρες περίπου. Είμαι ο τελευταίος απόγονος του ονόματός μου και αρχηγός της οικογενείας μου. Δεν υπάρχει λοιπόν καμμία δυσκολία να κάμω την αδελφή μου γενική κληρονόμο μου. Δέχεσθε αυτή την άπιστολή, γιατρέ.

Την δέχομαι, φίλε μου. Άλλα δεν θα ξαναδιήτε τη μητέρα και την αδελφή σας;

Διαβάστε και πάλι την επιστολή του ναυάρχου Σαμπάν, που είνε το δεύτερο έγγραφο που σας παραβίδω, απήντησε ο κόμης, με πικρία... Κυττάεστε τη χρονολογία... Ο θάνατός μου έπληθε στις 17 Μαΐου. Σήμερα έχομε 2 Ιουνίου. Το συμφέρον της αδελφής μου άπαιτεί να μην την ιδώ, μ' όλο που νοιώθω την καρδιά μου να συντρίβεται στη σκέψη αυτή.

Τη στιγμή εκείνη ένας υπηρέτης έμφανίσθηκε στην πόρτα.

Η κυρία μαρκησία ντε Μανφρέντ — Λαμπώμ και η δεσποινίς κόρη της έπιθυμούν να ιδούν τον δόκτωρ Γκενώ, είνε ο θαλαμηπόλος.

Οι δύο άνδρες αντίλλαξαν ένα αλλόκοτο βλέμμα.

Έπειτα από πέντε λεπτά, θα λάβω την τιμή να δεχθώ τας κυρίες, έκαμε ο δόκτωρ Γκενώ, με φωνή που μόλις ακούσθηκε.

Ο υπηρέτης έβγήκε από την αίθουσα.

Όπως βλέπετε, γιατρέ, είνε ο κόμης, η μητέρα μου και η αδελφή μου έπληροφρήθησαν και αυτές το θάνατό μου... Θεέ μου! Δεν μου μένει τίποτε πια στον κόσμο... Επέβαλα μόνος μου στον εαυτό μου τη φρικτότερη από τις τιμωρίες...

Έφερε για μία στιγμή το χέρι στο μέτωπό του και έπειτα έτινάχθηκε επάνω.

Χαίρετε, γιατρέ, είνε με φωνή που έπνιγόταν από τους λυγμούς... Δεν θα με ένασθε ποτέ πια...

Ο γιατρός είχε και αυτός σηκωθεί και έσφιξε το κόμητα στην αγκαλιά του.

Ο Λουδοβίκος ντε Μανφρέντ-Λαμπώμ άπεσπάρθη πρώτος απ' αυτό τον έναγκαλισμό.

Αρχίζω να χάνω το θάρρος μου, γιατρέ, είνε. Πρέπει να φύγω προτού να με ιδούν.

Άλλ' από που να δω;

Ελάτε, είνε ο δόκτωρ Γκενώ.

Ωδήγησε κατόπιν τον κόμητα μέσα από ένα δαίδαλο σκοτεινών διαδρόμων και λο το άλλο πλήρωμα έκοιμόταν. Μόνο οι κοιμηλάτες έφεραν μηχανικά τα κουτιά.

Αγαπητέ μου δόκτωρ, είνε ο κόμης

Μανφρέντ, μην ξεχνάτε ότι η μητέρα και η αδελφή μου δεν έχουν κανένα άλλον εκτός από σας στον κόσμο.

Θα είμαι πατέρας για την αδελφή σας, Λουδοβίκε, είνε ο δόκτωρ Γκενώ. Σας το ορκίζομαι. Άλλα υπάρχει και ένα δυστυχισμένο πλάσμα, για το οποίο δεν μου είπατε τίποτε. Το παιδί αυτό δεν έφταξε σε τίποτε και όμως μία φοβερή κατάρρα θαρύνει επάνω στο κεφάλι του.

Το βλέμμα του κόμης έγινε σκυθρωπό.

Γηραιέ μου φίλε, είνε, θα ήθελα να άγνωσώ τα πάντα για το παιδί αυτό. Μόλις περάσω το κατώφλι αυτής της πόρτας, δεν θα υπάρχω πια στον κόσμο. Σείς είνε ο εκτελεστής της διαθήκης μου και ο κληδεμένος της Σάντσια. Η καρδιά σας θα σ' υπαγορεύσει τι πρέπει να κάμετε.

Λέγοντας αυτά, άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα, χωρίς να γυρίση καθόλου πίσω του το κεφάλι.

Άληθινή καρδιά Λέοντος, έπιθύρισε ο δόκτωρ Γκενώ.

Έσκούπισε κατόπιν ένα δάκρυ που έτρεξε από τα μάτια του και έγύρισε με κλωνίζόμενο δημα στο γραφείο του, όπου τον έπριμέναν η μητέρα και η αδελφή εκείνου, που με τόση σκληρότητα είχε έφαρμόσει επάνω στον ίδιο τον εαυτό του το νόμο του Ταλλιόν.

Επέτρεσαν πολλά χρόνια από τότε, χωρίς ο κόμης Λουδοβίκος ντε Μανφρέντ — Λαμπώμ να έμφανισθή ποτέ πια.

Καί αυτό το δνομά του δεν άργησε να ξεχασθή, ανάμεσα στα πολιτικά γεγονότα, που συνετάραξαν τη Γαλλία, κατά το διάστημα της άνηλικιότητος του βασιλέως Λουδοβίκου 14ου.

ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ήταν η δεύτερα πρωινή της 15ης Ιουλίου του έτους 1674.

Μεγάλη θαλασσοταραχή έπικρατούσε σ' όλο το πέλαγος.

Η σελήνη έλαμπε επάνω στον ούρανό, που ήταν καταστόλιστος από άστρα. Ένας δυνατός νοτιοανατολικός άνεμος έδι' αχνε τώρα τα σύννεφα, άπομακρύνοντας τη θύελλα, που, λίγο πριν, έφαινόταν έτοιμη να ξεσπάση.

Άλλ' ο άνεμος αυτός έφερε έναν άνασ βρασμό στη θάλασσα, που τα κύματά της ύψωνοντο πελώρια, συνοδευόμενα από ένα ρομακτικό θουήτο.

Εκείνη την ώρα, μία ίσπανική πολεμική γαλέρα έκυλούσε άργα κατά μήκος των άκτών της Κούβας. Δεν άπομακρύνονταν καθόλου σχεδόν απ' αυτές, για να βρίσκεται κάτω από την προστατευτική σκιά, που έφριχναν επάνω στη θάλασσα τα πανώρηλα όρη της ψήσου.

Η γαλέρα αυτή είχε πλήρωμα εκατόν είκοσι άνδρων και έκινείτο με σαράντα κουτιά.

Τέσσερα λιθοβόλα ύψωνοντο στην πρύμνη της. Είχε επίσης στην πλώρη ένα τηλεβόλο, μήκους έννεα ποδών. Οι σφαίρες που έφριχνε είχαν βάρος έξ λιτρών περίπου.

Τα συνολικά ύψος της γαλέρας αυτής μόλις έφθανε τα πέντε πόδια και ήταν τόσο ελαφρά, ώστε έπλεε επάνω στα κύματα, χωρίς να βυθίζεται καθόλου σχεδόν σ' αυτά.

Η γαλέρα αυτή ονομάζετο «Άγιος Ιωάννης».

Στα κατάρτια της είχε τετράγωνα πανιά, που ήταν τώρα μαζεμένα με προσοχή και σφιγμένα με σιδερένιες αλυσίδες. Έτσι, το πλοίο έπλεε μόνο με τα κουτιά.

Τη στιγμή αυτή, εκτός από τον πλοίαρχο, που, μ' ένα νυχτερινό τηλεσκοπίο στα χέρια, έξερευνούσε με άγωνία το άνωτικό πέλαγος, εκτός από τον πυροβολητή ναύτη, που έστεκόταν κοντά στο πυροβόλο του και εκτός από τον πηδαιλόχο, δόλο το άλλο πλήρωμα έκοιμόταν. Μόνο οι κοιμηλάτες έφεραν μηχανικά τα κουτιά.

Οι άνθρωποι αυτοί ήταν δούλοι από τα νησιά των Καραϊβών. Δυστυχισμένοι! Ίνδιανοι, που οι Ίσπανοί τους μετεχειρίζοντο με εξαιρετική σκληρότητα και που η δουλεία τους ήταν πολύ χειρότερη από εκείνη που οι Άσιάται τύραννοι επέβαλλαν άλλοτε στους Χριστιανούς, όταν έπεφταν στα χέρια τους.

Ήλθαν και οι δύο υπερβή την ηλικία των σαράντα πέντε ετών και τα χαρακτηριστικά τους ήταν άγρια και υπερποπτικά. Με την πρώτη ματιά, έδιναν την εντύπωση ανθρώπων που η ζωή τους είχε κυλίσει, ανάμεσα σε αναρίθμητες περιπέτειες.

Είχαν και οι δύο υπερβή την ηλικία των σαράντα πέντε ετών και τα χαρακτηριστικά τους ήταν άγρια και υπερποπτικά. Με την πρώτη ματιά, έδιναν την εντύπωση ανθρώπων που η ζωή τους είχε κυλίσει, ανάμεσα σε αναρίθμητες περιπέτειες.

Είχαν και οι δύο υπερβή την ηλικία των σαράντα πέντε ετών και τα χαρακτηριστικά τους ήταν άγρια και υπερποπτικά. Με την πρώτη ματιά, έδιναν την εντύπωση ανθρώπων που η ζωή τους είχε κυλίσει, ανάμεσα σε αναρίθμητες περιπέτειες.

Είχαν και οι δύο υπερβή την ηλικία των σαράντα πέντε ετών και τα χαρακτηριστικά τους ήταν άγρια και υπερποπτικά. Με την πρώτη ματιά, έδιναν την εντύπωση ανθρώπων που η ζωή τους είχε κυλίσει, ανάμεσα σε αναρίθμητες περιπέτειες.

Είχαν και οι δύο υπερβή την ηλικία των σαράντα πέντε ετών και τα χαρακτηριστικά τους ήταν άγρια και υπερποπτικά. Με την πρώτη ματιά, έδιναν την εντύπωση ανθρώπων που η ζωή τους είχε κυλίσει, ανάμεσα σε αναρίθμητες περιπέτειες.

Είχαν και οι δύο υπερβή την ηλικία των σαράντα πέντε ετών και τα χαρακτηριστικά τους ήταν άγρια και υπερποπτικά. Με την πρώτη ματιά, έδιναν την εντύπωση ανθρώπων που η ζωή τους είχε κυλίσει, ανάμεσα σε αναρίθμητες περιπέτειες.

Είχαν και οι δύο υπερβή την ηλικία των σαράντα πέντε ετών και τα χαρακτηριστικά τους ήταν άγρια και υπερποπτικά. Με την πρώτη ματιά, έδιναν την εντύπωση ανθρώπων που η ζωή τους είχε κυλίσει, ανάμεσα σε αναρίθμητες περιπέτειες.

Είχαν και οι δύο υπερβή την ηλικία των σαράντα πέντε ετών και τα χαρακτηριστικά τους ήταν άγρια και υπερποπτικά. Με την πρώτη ματιά, έδιναν την εντύπωση ανθρώπων που η ζωή τους είχε κυλίσει, ανάμεσα σε αναρίθμητες περιπέτειες.

Είχαν και οι δύο υπερβή την ηλικία των σαράντα πέντε ετών και τα χαρακτηριστικά τους ήταν άγρια και υπερποπτικά. Με την πρώτη ματιά, έδιναν την εντύπωση ανθρώπων που η ζωή τους είχε κυλίσει, ανάμεσα σε αναρίθμητες περιπέτειες.

Είχαν και οι δύο υπερβή την ηλικία των σαράντα πέντε ετών και τα χαρακτηριστικά τους ήταν άγρια και υπερποπτικά. Με την πρώτη ματιά, έδιναν την εντύπωση ανθρώπων που η ζωή τους είχε κυλίσει, ανάμεσα σε αναρίθμητες περιπέτειες.

Είχαν και οι δύο υπερβή την ηλικία των σαράντα πέντε ετών και τα χαρακτηριστικά τους ήταν άγρια και υπερποπτικά. Με την πρώτη ματιά, έδιναν την εντύπωση ανθρώπων που η ζωή τους είχε κυλίσει, ανάμεσα σε αναρίθμητες περιπέτειες.

Είχαν και οι δύο υπερβή την ηλικία των σαράντα πέντε ετών και τα χαρακτηριστικά τους ήταν άγρια και υπερποπτικά. Με την πρώτη ματιά, έδιναν την εντύπωση ανθρώπων που η ζωή τους είχε κυλίσει, ανάμεσα σε αναρίθμητες περιπέτειες.

Είχαν και οι δύο υπερβή την ηλικία των σαράντα πέντε ετών και τα χαρακτηριστικά τους ήταν άγρια και υπερποπτικά. Με την πρώτη ματιά, έδιναν την εντύπωση ανθρώπων που η ζωή τους είχε κυλίσει, ανάμεσα σε αναρίθμητες περιπέτειες.

Είχαν και οι δύο υπερβή την ηλικία των σαράντα πέντε ετών και τα χαρακτηριστικά τους ήταν άγρια και υπερποπτικά. Με την πρώτη ματιά, έδιναν την εντύπωση ανθρώπων που η ζωή τους είχε κυλίσει, ανάμεσα σε αναρίθμητες περιπέτειες.

Είχαν και οι δύο υπερβή την ηλικία των σαράντα πέντε ετών και τα χαρακτηριστικά τους ήταν άγρια και υπερποπτικά. Με την πρώτη ματιά, έδιναν την εντύπωση ανθρώπων που η ζωή τους είχε κυλίσει, ανάμεσα σε αναρίθμητες περιπέτειες.

Είχαν και οι δύο υπερβή την ηλικία των σαράντα πέντε ετών και τα χαρακτηριστικά τους ήταν άγρια και υπερποπτικά. Με την πρώτη ματιά, έδιναν την εντύπωση ανθρώπων που η ζωή τους είχε κυλίσει, ανάμεσα σε αναρίθμητες περιπέτειες.

Είχαν και οι δύο υπερβή την ηλικία των σαράντα πέντε ετών και τα χαρακτηριστικά τους ήταν άγρια και υπερποπτικά. Με την πρώτη ματιά, έδιναν την εντύπωση ανθρώπων που η ζωή τους είχε κυλίσει, ανάμεσα σε αναρίθμητες περιπέτειες.

Είχαν και οι δύο υπερβή την ηλικία των σαράντα πέντε ετών και τα χαρακτηριστικά τους ήταν άγρια και υπερποπτικά. Με την πρώτη ματιά, έδιναν την εντύπωση ανθρώπων που η ζωή τους είχε κυλίσει, ανάμεσα σε αναρίθμητες περιπέτειες.

Είχαν και οι δύο υπερβή την ηλικία των σαράντα πέντε ετών και τα χαρακτηριστικά τους ήταν άγρια και υπερποπτικά. Με την πρώτη ματιά, έδιναν την εντύπωση ανθρώπων που η ζωή τους είχε κυλίσει, ανάμεσα σε αναρίθμητες περιπέτειες.

Είχαν και οι δύο υπερβή την ηλικία των σαράντα πέντε ετών και τα χαρακτηριστικά τους ήταν άγρια και υπερποπτικά. Με την πρώτη ματιά, έδιναν την εντύπωση ανθρώπων που η ζωή τους είχε κυλίσει, ανάμεσα σε αναρίθμητες περιπέτειες.

Είχαν και οι δύο υπερβή την ηλικία των σαράντα πέντε ετών και τα χαρακτηριστικά τους ήταν άγρια και υπερποπτικά. Με την πρώτη ματιά, έδιναν την εντύπωση ανθρώπων που η ζωή τους είχε κυλίσει, ανάμεσα σε αναρίθμητες περιπέτειες.

δευτερότοκος γυιός της οικογενείας, δεν ήταν λιγώτερο τολμηρός και επιχειρηματικός από τον αδελφό του.

Κατάρθωσε σιγά—σιγά να φθάση την ανατολική ακτή της νήσου, όπου έμεναν μερικές εκατοντάδες Ιθαγενών.

Ανάμεσα σ' αυτούς, ο άδβας ντέ Λα Ρος—Ταγιέ παρέμεινε επί όκτω δόλοκληρα χρόνια, παραδοκόντας την ευκαιρία που θά του επέτρεπε να επικοινωνήσει με τον υπόλοιπο κόσμο.

Ήλθα κανένα πλοίο δεν έπρηνουσε ποτέ από τη νήσο Τορπέντο και οι ελπίδες του άδβας ελιγόστευαν ήμερα με την ήμερα.

Ωστόσο, είχε στήσει επάνω στο ψηλότερο σημείο της νήσου ένα μεγάλο κοντάρι και είχε βάλει επάνω σ' αυτό ένα λευκό πανί.

Το κοντάρι και το πανί αυτό ήταν οι μόνες ελπίδες του.

Ήλθα κανένα πλοίο δεν έπρηνουσε ποτέ από τη νήσο Τορπέντο και οι ελπίδες του άδβας ελιγόστευαν ήμερα με την ήμερα.

Ήλθα κανένα πλοίο δεν έπρηνουσε ποτέ από τη νήσο Τορπέντο και οι ελπίδες του άδβας ελιγόστευαν ήμερα με την ήμερα.

Ήλθα κανένα πλοίο δεν έπρηνουσε ποτέ από τη νήσο Τορπέντο και οι ελπίδες του άδβας ελιγόστευαν ήμερα με την ήμερα.

Ήλθα κανένα πλοίο δεν έπρηνουσε ποτέ από τη νήσο Τορπέντο και οι ελπίδες του άδβας ελιγόστευαν ήμερα με την ήμερα.

Ήλθα κανένα πλοίο δεν έπρηνουσε ποτέ από τη νήσο Τορπέντο και οι ελπίδες του άδβας ελιγόστευαν ήμερα με την ήμερα.

Ήλθα κανένα πλοίο δεν έπρηνουσε ποτέ από τη νήσο Τορπέντο και οι ελπίδες του άδβας ελιγόστευαν ήμερα με την ήμερα.

Ήλθα κανένα πλοίο δεν έπρηνουσε ποτέ από τη νήσο Τορπέντο και οι ελπίδες του άδβας ελιγόστευαν ήμερα με την ήμερα.

Ήλθα κανένα πλοίο δεν έπρηνουσε ποτέ από τη νήσο Τορπέντο και οι ελπίδες του άδβας ελιγόστευαν ήμερα με την ήμερα.

Ήλθα κανένα πλοίο δεν έπρηνουσε ποτέ από τη νήσο Τορπέντο και οι ελπίδες του άδβας ελιγόστευαν ήμερα με την ήμερα.

Ήλθα κανένα πλοίο δεν έπρηνουσε ποτέ από τη νήσο Τορπέντο και οι ελπίδες του άδβας ελιγόστευαν ήμερα με την ήμερα.

Ήλθα κανένα πλοίο δεν έπρηνουσε ποτέ από τη νήσο Τορπέντο και οι ελπίδες του άδβας ελιγόστευαν ήμερα με την ήμερα.

Ήλθα κανένα πλοίο δεν έπρηνουσε ποτέ από τη νήσο Τορπέντο και οι ελπίδες του άδβας ελιγόστευαν ήμερα με την ήμερα.

Ήλθα κανένα πλοίο δεν έπρηνουσε ποτέ από τη νήσο Τορπέντο και οι ελπίδες του άδβας ελιγόστευαν ήμερα με την ήμερα.

Ήλθα κανένα πλοίο δεν έπρηνουσε ποτέ από τη νήσο Τορπέντο και οι ελπίδες του άδβας ελιγόστευαν ήμερα με την ήμερα.

Ήλθα κανένα πλοίο δεν έπρηνουσε ποτέ από τη νήσο Τορπέντο και οι ελπίδες του άδβας ελιγόστευαν ήμερα με την ήμερα.

Ήλθα κανένα πλοίο δεν έπρηνουσε ποτέ από τη νήσο Τορπέντο και οι ελπίδες του άδβας ελιγόστευαν ήμερα με την ήμερα.

Ήλθα κανένα πλοίο δεν έπρηνουσε ποτέ από τη νήσο Τορπέντο και οι ελπίδες του άδβας ελιγόστευαν ήμερα με την ήμερα.

Ήλθα κανένα πλοίο δεν έπρηνουσε ποτέ από τη νήσο Τορπέντο και οι ελπίδες του άδβας ελιγόστευαν ήμερα με την ήμερα.

Ήλθα κανένα πλοίο δεν έπρηνουσε ποτέ από τη νήσο Τορπέντο και οι ελπίδες του άδβας ελιγόστευαν ήμερα με την ήμερα.

Ήταν λοιπόν δυνατό αυτό;

Ο αδελφός του έξουσε; Ο κόμης ντέ Μανφρέντ δεν του είχε άφαιρέσει τη ζωή; Γιατί ο άνθρωπος που βρισκόταν μπροστά του δεν ήταν άλλος από τον πατέρα ντέ Μονλιώρ.

Οι δύο αδελφοί είχαν αναγνωρίσει ο ένας τον άλλο και δάκρυα χαράς έκλυον τώρα από τα μάτια τους.

Μην απελπίζεσαι, αδελφέ μου, είπε ο Λαστινιάκ προς εκείνον που έφερε άλλους τον τίτλο του πρίγκιπα ντέ Μονλιώρ. Ή απροσδόκητη συνάντησίς μας μου φαίνεται ότι είναι καλός οίονός. Αυτή τη στιγμή είσαι δούλος και ίσως η ίδια τύχη αναμένει και μένα. Έλπίζω όμως πως θα κατορθώσω να σε ελευθερώσω...

Την άλλη ημέρα, ξήλησε να ιδή τον Ντζεμάλ—Χατζή—Άγα.

Η ζωή μου, του είπε, βρίσκεται αυτή τη στιγμή στα χέρια σου. Μπορείς να με σκοτώσης ή να με κάμης δούλο σου. Από το πρώτο δεν έχεις τίποτα να ωφεληθής. Άλλα κι αν πάλι με θάλεις να τραβάω τα κουτιά του πλοίου σου, το κέρδος σου θα είναι πολύ μικρό. Εάν όμως θελήσης να μου ξοραδώσης την ελευθερία μου, καθώς και σ' ένα από τους σκλάβους σου, που θα σου υποδείξω εγώ, θα κερδίσης τόσα χρήματα, όσα δεν κατόρθωσες να συγκεντρώσης ποτέ σ' όλη σου τη ζωή ως σήμερα.

Τα μάτια του Μπαρμπερίνου άστρψον.

Πόσα δίνεις; έρώτησε.

Εκατό χιλιάδες χρυσά σκούδα για μένα και το διπλάσιο ποσόν για τον άνθρωπο που θα σου υποδείξω.

Ο Μπαρμπερίνος έδίσταζε να πιστέψη σ' αυτά του.

Μέτρησέ μου τις τριακόσιες χιλιάδες σκούδα, είπε, και είσαι έλευθερος και σύ και εκείνος που θα μου ξητήσης.

Οι λεπτομέρειες έκανονίσθησαν με γρήγορη ευκολία.

Ένας άνθρωπος του Ντζεμάλ—Χατζή—Άγα έπληξε στην Πόλη του Άκρωτηρίου, φέρνοντας ένα σημείωμα του Λαστινιάκ προς ένα τραπεζίτη.

Η παράδοσις των χρημάτων και η απελευθέρωσις των αιχμαλώτων έγινε την ίδια στιγμή σε μια έρημη ακτή, όπου είχε έλθει να προσεγγίση το πειρατικό.

Από τη στιγμή αυτή, η μοναδική σκέψις των δύο αδελφών ήταν η εκδίκησίς τους.

Άλλ' άς παρακολουθήσωμε τη συνομιλία τους επάνω στο κατάστρωμα της Ίσπανικής γαλέρας «Ο Άγιος Ιωάννης».

Σε λίγο, είπε εκείνος που άπεκαλείτο Μπορντέζ, ο άνθρωπος που κατάδικωσεν θά βρίσκεται στα χέρια μας. Και τότε...

Μην βιάζεσαι να καταστρώνης σχέδια, τον διέκοψε ο αδελφός του. Είκοσι φορές ως τώρα ένομίσαμε ότι τον έκρατούσαμε στα χέρια μας και είκοσι φορές άπαιτύχαμε. Ο έχθρός μας είναι πιο ισχυρός από μάς. Είναι πλούσιος και περιστοιχίζεται από φίλους άφωσιωμένους. Φυλάξου, αδελφέ μου...

Όλα αυτά είναι σωστά, είπε ο Μπορντέζ. Ξεχνάς όμως ότι η θέσις μας δεν είναι σήμερα, όπως πριν από δύο χρόνια, όταν έγυρίζαμε στα χωριά της Νορμανδίας, κρυπτόμενοι σε κάθε μας βήμα, για να μην ανακαλυφθούμε. Είμαστε, άλλωστε, αρκετά πλούσιοι κι έμεις και έχουμε ισχυρούς συμμάχους. Ένας από τους πράκτορές μας θά μάζει σιναντρη σε λίγο στο Πόρ—Μαργκό.

Άλλά, Μπορντέζ, δεν συμμερίζομαι τον ένθουσιασμό σου για τον άνθρωπο αυτό. Έχει μορφή προδότη και το ύψος του μου έμπνεί τη δυσπιστία. Όπωςδήποτε όμως είναι ένας κατόρθος αξιωματικός της Έπιτροπής των Ίνδιων και η έπιτροπή του στην Ακτή θά είναι έλαχίστη. Γι' αυτό νομίζω πως του ένεπιστεύθης περισσότερα παρά όσο έπρεπε.

Είσαι πάντοτε δύσπιστος, Λαστινιάκ. Και έπειτα τί έχουμε να διακινδυνεύσωμε; Αν θελήση να μάς προδώση, μπορούμε πολύ εύκολα ν' άπαλλαγοόμε άπ' αυτόν.

Παραδέχομαι βέβαια ότι είναι χαρτοπαίκτης και άσωτος, όχι όμως και προδότης.

Πιθανόν. Η συμβουλή μου όμως είναι ότι δεν πρέπει να έχης έμπιστοσύνη στον άνθρωπο αυτό. Γνωρίζεις ότι υπήρξε κληρικός. Η μεγαλύτερη λοιπόν άρετή όλων των κληρικών είναι η προνοητικότητα. Γι' αυτό σου συνιστώ και πάλι να τον προσέχης. Η θέσις μας είναι βέβαια καλή. Αυτός όμως δεν είναι λόγος για να την διακινδυνεύσωμε. Τη φορά αυτή, αν συλληφθούμε και άναγνωρισθούμε, θά μάς κρεμάσουν, χωρίς πολλές διατυπώσεις. Μην ξεχνάς ότι το παιγνίδι που κάνουμε είναι πολύ επικίνδυνο.

Το παιγνίδι είναι βέβαια επικίνδυνο, είπε ο Μπορντέζ. Άλλά δεν προδίδομε τη Γαλλία.

Το πιστεύεις αυτό αδελφέ μου;

Άκουσε, Λαστινιάκ. Θά συμφωνήσης μαζί μου ότι οι Λαδρόνοι, όπως τους άνομάζουν οι Ίσπανοί ή οι Άδελφοί της Ακτής, όπως αυτοκαλούνται μνοι τους δηλαδή οι «μπουκανιέροι» πειρατά και οι κότεικοι της νήσου Χελώνης και της Ακτής του Άγιου Δομίγκου, δεν είναι τίποτε άλλο παρά ληστές, χωρίς πίστη και νόμον, που δεν άνήκουν σε καμιά χώρα και που δεν άναγνωρίζουν καμιά κυβέρνησι. Οι άνθρωποι αυτοί είναι «έκτός νόμου» για όλα τα έθνη.

Άλλά, οι άνθρωποι αυτοί κυβερνώνται από Γάλλο διοικητή...

...ο όποιος, συνεπλήρωσε ο αδελφός του, διορίζεται από την Έταιρεία των Ίνδιων... Εάν πληρώνουν στο Βασίλει της Γαλλίας φόρο ενός δεκάτου επί των λαφύρων τους, ο φόρος αυτός είναι άτιμος και ο Λουδοβίκος 14ος θά έπρεπε να ντρέπεται, παίρνοντας τον, γιατί με τον τρόπο αυτό έπιτρέπει σ' αυτούς τους ανθρώπους να διαπράττουν έγκλήματα, υπό την προστασίαν της Γαλλικής σημαίας. Δεν τους άναγνωρίζει όμως ως υπηκόους του, πράγμα που, άλλωστε, δεν θά το έδέχοντο ούτε οι ίδιοι.

Και ποιά είναι το συμπέρασμά σου, έπειτα από όλα αυτά; έρώτησε ο Λαστινιάκ.

Ότι ο βασιλεύς της Γαλλίας δεν είναι πραγματικά κυρίαρχος της νήσου της Χελώνης και ότι η νήσος αυτή άνήκει σε μια έμπορική έταιρεία. Συνεπώς, εάν την καταλάβομε, για να την παραδώσουμε στην Ίσπανία, σύμφωνα με την υπόσχεσι που έδωσάμε, κάνομε βέβαια μια πράξη παράτολμη και τυχοδιωκτική, άλλα δεν προδίδομε την πίστη που όφειλομε στον βασιλέα της Γαλλίας, αν βέβαια ύποθετή ότι έξακολουθούμε να θεωρούμεθα ακόμη υπηκόοι του.

Νομίζω, παρετήρησε ο Λαστινιάκ, ότι έφ' όσον ζούμε δεν μπορούμε παρά να είμεθα υπηκόοι του βασιλέως της Γαλλίας.

Άμφιβάλλω πολύ γι' αυτό, είπε ο Μπορντέζ. Είμαστε και οι δύο νεκροί. Το γνωρίζεις πολύ καλά αυτό. Οι πράξεις του θανάτου μας έχουν καταχωρηθή και δημοσιευθή, όπως όριζε ο νόμος. Οι περιουσίες μας έχουν και αυτές μεταβιβάσθι στους κληρονόμους μας.

Έπειδή έμφανίζομεθα ως νεκροί, αυτό δεν σημαίνει ότι έχουμε κιάλας πεθάνει, παρετήρησε ο Λαστινιάκ. Άς τελειώσωμε πρώτα την εκδίκησί μας. Κατόπιν δεν θά είναι δύσκολο να άποδείξωμε ότι οι πράξεις του θανάτου μας συνετάχθησαν επί τη βάση ψευδών ένδειξεων και ότι, αντί να είμαστε νεκροί, υπήρξαμε μόνο άπόντες κατά το διάστημα αυτό. Ο νόμος μάς δίδει το δικαίωμα.

Είσαι βέβαιος γι' αυτό; έρώτησεν ο Μπορντέζ.

Ναι, είπα.

Είσαι βέβαιος γι' αυτό; έρώτησεν ο Μπορντέζ.

Ναι, είπα.

Είσαι βέβαιος γι' αυτό; έρώτησεν ο Μπορντέζ.

Ναι, είπα.

Είσαι βέβαιος γι' αυτό; έρώτησεν ο Μπορντέζ.

Ναι, είπα.

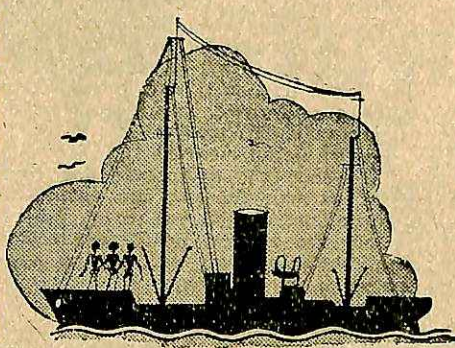
ΤΟ ΠΛΟΙΟ

ΜΕ ΤΟΥΣ

ΣΚΕΛΕΤΟΥΣ

Τον περασμένο μήνα, όπως αναφέρουν οι πορτογαλικές εφημερίδες, ο κυβερνήτης ενός φορτηγού πλοίου που άγκυροβόλησε στη Λισαβόνα, ανέφερε στο λιμεναρχείο ότι μέσα στο πλοίο του βρέθηκαν τρεις ανθρώπινοι σκελετοί.

Όπως ήταν φυσικό, η άστυνομία μυστική άμέσως κάποιον παλιό έγκλημα, και έσπευσε να άπομονώση το πλοίο και να το υποβάλλη σε άυστηροτάτην άνακρίσι. Άλλά οι άνακρίσεις σε κανένα δεν κατέληξαν συμπεράσμα και η ύποθεσις παρ' όλίγων να ξεχαστεί, όταν παρουσιάστηκε στον άνακριτή μια γυναίκα που δήλωσε ότι κατά πάσαν πιθανότητα οι τρεις εκείνοι σκελετοί άνήκουν στα τρία παιδιά της, άπ' τα ό-

ποία είχε τρία χρόνια να λάβη είδήσεις.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΛΑΘΡΕΠΙΒΑΤΕΣ

Στην άρχή, ο άνακριτής δεν έδωσε σημασία στην κατάθεσί της, έπειτα όμως, και αφού η γυναίκα εκείνη του έδωσε ώριμένα πειστήρια, έκανε τις άπαιτούμενες ένέργειες με άποτέλεσμα να καθίσει εις φάς η παρακάτω φρικτή ιστορία:

Ο Πέδρο, ο Γκονζάλες και ο Κάρο, τρεις νεαροί άδελφοί με φιλόδοξα σνέδια και τολμηρή φαντασία, είχαν άποφασίσει να μεταναστεύσουν στην Άμερική, με το σκοπό να γίνουν κινηματογραφικοί άστέρες. Άλλά το σχέδιό τους δεν ήταν καθόλου εύκολο στην πραγματοποίησι.

Ωστόσο, δεν άποθαρήνθηκαν. Κατέβηκαν στο λιμάνι, όπου άρχισαν να εργάζονται ως φορτοεκφορτωταί, για να μπορέσουν έτσι να κερδηθούν σε κανένα πλοίο και να ταξιδέψουν ως λαθρεπιβάτες. Προηγουμένως, έταχυνόμισαν ένα κοινό γράμμα στη μητέρα τους, με συμβολικό περιεχόμενο. Είγαν ζωγραφιστή με στίγματα ένα πλοίο, θέλοντας έτσι να δώσουν στους δικούς των να καταλάβουν ότι στην έξαφνισί των έπαιξε όλο κάποιο πλοίο.

Έπειτα, επί τρεις ήμερες, εργάστηκαν στη φρόσσει σιταριού σ' ένα μεγάλο φορτηγό, και σε μια κατάλληλη στιγμή, που κανείς δεν τους έπιτηρούσε, κατέβηκαν μέσα στο άμπαλο και κρύφθηκαν άσφαλας στο στάρι. Για να μην πάθουν δε από άσφυξία, έπλησαν μαζί τους από ένα καλάμι που το τούπησαν πέρα ως πέρα κι' έπαισαν έτσι την άναπνή της άπ' εκεί, όλην ή μιά άκρη του καλάμιού ήταν έξω άπ' το στάρι κι' η άλλη μέσα στο

στόμα τους.

Σε λίγες ώρες το φορτηγό έξεκίνησε, παίρνοντας μαζί του τους τρεις λαθρεπιβάτες. Το ταξίδι εξακολούθησε όμαλώς για λίγες μέρες.

Άλλά δυστυχώς γι' αυτούς, την τρίτη μέρα σηκώθηκε άνεμος σφοδρός, με τρικυμία, και το πλοίο άρχισε να κλυδωνίζεται επικίνδυνα. Το στάρι, που δεν μπορεί να σταθί σ' ένα μέρος, άρχισε να κυλάει με όρμη και να σωριάζεται τότε στη μιά και τότε στην άλλη πλευρά του πλοίου.

Σε μια στιγμή που ήταν και οι τρεις κωμένοι μέσ' στο στάρι, ένα πελώριο κύμα έχτύπησε στο πλευρό το πλοίο. Το στάρι μετατοπίστηκε, σωριάστηκε σε μια μεριά, έσκέπασε σε αρκετό πάχος τα τρία καλάμια και οι τρεις άτυχοι λαθρεπιβάτες βρέθηκαν θαμμένοι. Ύστερα από λίγο είχαν πεθάνει από άσφυξία και τα ποντίκια, που άνεκάλυψαν άργότερα τα πτώματά τους, τα ξεκοκκίασαν σε λίγες μέρες.

ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΒΟΥΝΙΕΡΑ

Ένας άλλος λαθρεπιβάτης που σόθηκε από βέβαιον θάνατο, είχε κρυφτή μέσα στην καρβουνιέρα ενός καραβιού, και από την κρύπτη εκείνη έτρομοκράτησε επί τρεις ήμερες με τα δογγητά του τους θερμαστές, που ένόμισαν πως είναι κάποιο φάντασμα.

Ο λαθρεπιβάτης αυτός ήταν ένας Ίσπανός, άνεργος, έγκατεστημένος στη Χιλή, που ήθελε να πάη στη Νέα Υόρκη. Προτού κρυφθί στα κάρβουνα είχε ύπολογίσει την ποσότητά τους και βρήκε κατάλληλο αυτό το καταφύγιο.

Άλλά δυστυχώς γι' αυτόν, το πλοίο άγκυροβόλησε σ' ένα ένδιμεσο λιμάνι και έκαμε άναβόσκυσι. Στα πρώτα κάρβουνα προσετέθησαν και άλλα κι' έτσι η θέσις του έγινε τραγική. Δεν μπορούσε καθόλου ν' άναπνεύσει και άρχισε να βογγάει. Αυτά δε τα δογγητά άκούσαν οι θερμασταί κι' ένόμισαν πως ήταν φάντασμα.

Στο τέλος όμως σώθηκε, χωρίς στην έπέμβασί του πλοιάρχου, που έπίστευε περισσότερο στην ύπασθι λαθρεπιβατών παρά στα φαντάσματα.

ΜΟΝΟΣ ΜΕ ΤΑ ΘΗΡΙΑ

Κωμικοτραγική ήταν η περιπέτεια ενός νέγρου, ο όποιος εξατίδευε ως λαθρεπιβάτης μ' ένα πλοίο που μετέφερε άνθρωπα θηρία από την Άφρική στο Λονδίνο.

Ο νέγρος αυτός είχε κρυφθί στο μέρος του άμπαριού όπου ήταν τα κλουβιά των άγριων θηρίων. Ήταν λοιπόν άσφαλισμένος, γιατί κανείς δεν θά σκεπτόταν να ιιάζει εκεί κάτω το σχέδιό τους δεν ήταν καθόλου εύκολο στην πραγματοποίησι.

Ωστόσο, δεν άποθαρήνθηκαν. Κατέβηκαν στο λιμάνι, όπου άρχισαν να εργάζονται ως φορτοεκφορτωταί, για να μπορέσουν έτσι να κερδηθούν σε κανένα πλοίο και να ταξιδέψουν ως λαθρεπιβάτες. Προηγουμένως, έταχυνόμισαν ένα κοινό γράμμα στη μητέρα τους, με συμβολικό περιεχόμενο. Είγαν ζωγραφιστή με στίγματα ένα πλοίο, θέλοντας έτσι να δώσουν στους δικούς των να καταλάβουν ότι στην έξαφνισί των έπαιξε όλο κάποιο πλοίο.

Έπειτα, επί τρεις ήμερες, εργάστηκαν στη φρόσσει σιταριού σ' ένα μεγάλο φορτηγό, και σε μια κατάλληλη στιγμή, που κανείς δεν τους έπιτηρούσε, κατέβηκαν μέσα στο άμπαλο και κρύφθηκαν άσφαλας στο στάρι. Για να μην πάθουν δε από άσφυξία, έπλησαν μαζί τους από ένα καλάμι που το τούπησαν πέρα ως πέρα κι' έπαισαν έτσι την άναπνή της άπ' εκεί, όλην ή μιά άκρη του καλάμιού ήταν έξω άπ' το στάρι κι' η άλλη μέσα στο

στόμα τους.

Σε λίγες ώρες το φορτηγό έξεκίνησε, παίρνοντας μαζί του τους τρεις λαθρεπιβάτες. Το ταξίδι εξακολούθησε όμαλώς για λίγες μέρες.

Άλλά δυστυχώς γι' αυτούς, την τρίτη μέρα σηκώθηκε άνεμος σφοδρός, με τρικυμία, και το πλοίο άρχισε να κλυδωνίζεται επικίνδυνα. Το στάρι, που δεν μπορεί να σταθί σ' ένα μέρος, άρχισε να κυλάει με όρμη και να σωριάζεται τότε στη μιά και τότε στην άλλη πλευρά του πλοίου.

Σε μια στιγμή που ήταν και οι τρεις κωμένοι μέσ' στο στάρι, ένα πελώριο κύμα έχτύπησε στο πλευρό το πλοίο. Το στάρι μετατοπίστηκε, σωριάστηκε σε μια μεριά, έσκέπασε σε αρκετό πάχος τα τρία καλάμια και οι τρεις άτυχοι λαθρεπιβάτες βρέθηκαν θαμμένοι. Ύστερα από λίγο είχαν πεθάνει από άσφυξία και τα ποντίκια, που άνεκάλυψαν άργότερα τα πτώματά τους, τα ξεκοκκίασαν σε λίγες μέρες.

Μιά άπλη ΙΣΤΟΡΙΑ

Υπό ΠΙΕΡ ΦΡΟΝΤΑΙ

Και μάς είπε άλλη μια φορά την αιώ-
νια ιστορία της κόρης του:

— Όπως σάς έλεγα, λοιπόν, αγαπη-
τοί, η μητέρα της πέθανε μια ώρα ύστε-
ρα από τον τοκετό. Το πρώτο που άκου-
σα από το στοματάκι της ήταν κάτι σαν
γλυκό τιτίβισμα πουλιών. Τα μικρά χε-
ράκια της είχαν πιασθή από τη ρεδιγκό-
τα μου, σαν να ήθελε να σκαλώσει κάπου
για να κρατηθή στη ζωή. «Α, το διαβολά-
κι, είχε ένα κέφι, μια αναιδεια! Έλεγε,
έλεγε, χίλια δυο πράγματα, σαν να δι-
ηγόταν, να διηγόταν ο Θεός ξέρει τι έν-
τυπώσεις και από ποιους κόσμους. Έγώ
δεν την καταλάβαινα. Και έπειτα, αυτό το
πραγματάκι στερεώθηκε στα πόδια του,
έζησε. Α, το διαβολάκι! Πώς άνοιξε το
στόμα και μούλεγε: «Παπά! Παπά!» Εί-
χα άρchiσει να το αγαπώ! Όταν την έ-
πιγα στην εκκλησία για την πρώτη της
μετάληψη, δεν μπορείτε να φαντασθήτε τι
όμορφη που ήταν. Την έπιγα στον καλύ-
τερο φωτογράφο της μικρής επαρχιακής
πόλεως που ζούσαμε και της έκαμε την
φωτογραφία της. Να την δείτε! Την έχω
ακόμη! Έχει το χεράκι της στηριγμένο
επάνω σ' ένα προσευχητήριο και με το άλ-
λο χέρι κρατά μια μεγάλη λευκή λαμπά-
δα. Νομίζει κανείς πως την κυττάζει ένας
άγγελος. Έγώ την εκαμάρωνα σαν νυ-
πούλα. Άλλο όμως να σάς το λέω, κι' άλ-
λο να την δείτε με τα μάτια σας! Δεν κά-
θμαι μακριά. Δυο δάματα απ' εδω...

Εμείς όμως δεν είχαμε διάθεση, ώρα
που ήταν, να επιχειρήσωμε νυκτερινές επι-
σκέψεις στην τρώγλη ενός φουκαριστικού
που παίρνομε στη συντροφιά μας για να
γελάμε εις βάρος του.

Ήταν ένας ξεπεσμένος επαρχιώτης, έ-
νας γέρος αλκοολικός. Άμα, όμως, σου
άνοιγε την καρδιά του, καταλάβαινες πως
στο κρασί ζητούσε την παρηγοριά.

Και όταν τον έπιανε το παραλήρημα
για την κόρη του δεν σταματούσε:

— Όταν μεγάλωσε η κόρη μου, όλα
τα αγόρια που την έδλεπαν την έρωτεύον-
ταν. Αυτή όμως ήταν υπερήφανη. Και έ-
πεται, στα καλά καθούμενα, δεν το χωρεί
το κεφάλι μου: Μου πέθανε! Είχε βγή πε-
ρίπατο και δεν ξαναγύρισε. Στην πόλι μας
είχαμε κάποιο πανηγύρι. Πνίγηκε μέσα
στο ποτάμι. Στάθηκε αδύνατο να βρούμε
το κορμάκι της και ούτε το κορμί του
Γιάννη, του γιου του γείτονά μου. Φαί-
νεται πως — Θεός σωρέσ' τον — έπεσε
πίσω της στο ποτάμι να την σώσει. Φρί-
κη! Για σκεφθήτε... Έγώ δεν το έμαθα
παρά ύστερα από δυο μέρες, γιατί έ-
λειπα σε κάποιο μικρό ταξίδι. Έκράτη-
σα για ανάμνησι όλα τα φορέματά της.
Τα έκλεισα μέσα στην κασσίδα, πλάι στα
φορέματα της μητέρας της. Έγώ το ξέρω
πως τα φυλάω να μη μου τὰ φάν ο σκό-
ρος. Αν μπορούσα να κάνω το ίδιο και
το κορμάκι της, να μην το φαν τὰ σκου-
λήκια! Α, κυρία! Είπε τρομερό! Ήταν
δεκαπέντε χρονών. Αν ζούσε σήμερα, θά-
ταν δεκαεννιά!

Ένας ωστόσο από όλους μας σηκά-
θηκε:

Φθάνουν τὰ μνημόσυνα. Πάμε σε κα-
νένα κέντρο να ξεσκάσωμε λίγο.

Και γυρίζοντας προς τον φτωχό τύπο,
του είπε:

— Εμπράς «παπά», — έτσι — έλ-
γαμε. Θάρρησε μαζί μας. Α, δεν μπορεί.
Δεν θά μάς χαλάσει τη συντροφιά! Θέ-
λεις να σε άπαγάωμε; Δεν πρέπει κα-
νείς όλη την ώρα να σκέπτεται τούς νε-

κρούς. Πρέπει να κάνωμε λίγο κέφι.

Ήταν ένας άνθρωπος μαλακός, χωρίς
θέλησι. Ήταν πολλά χρόνια που άφινε
στη ζωή του να ρυμουλκείται από τούς άλ-
λους. Δεν ήταν δύσκολο να τον παρασύ-
ρωμε.

Ξεπέσαμε σ' ένα από τὰ πολυσύχναστα
νυκτερινά κέντρα. Οί μαυροί της τζάζ ή-
λέκτριζαν τὰ ζεύγη που έστροβιλιζόνταν
σε τρελλούς χορούς που ξεδιδωναν το
σώμα.

Είχαμε καθήσει σ' ένα τραπέζακι.
— Έτσι πού λες, «παπά». Όχι όλο
τὰ ίδια και τὰ ίδια! Η ζωή δεν είναι μό-
νο μαυρίλα και μνημόσυνα. Έχει και
άλλη όψη.

Έκείνη τη στιγμή το μάτι μου έπεσε
στα πρόσωπα των μαύρων της τζάζ. Κάτι
πρόσωπα μαύρα και γυαλιστερά. Μαύρα -
μαύρα. Η φράσις του φίλου μου μου έ-
καμε κωμική εντύπωση:

«Η ζωή έχει και άλλη όψη». Και έβλε-
πα το πρόσωπο του μαύρου. Μετρούσα:
Ένας μαύρος, δυο μαύροι, τέσσερις μαύ-
ροι. Πρόσωπα μαύρα - μαύρα...

Ευτυχώς ήταν κι' άλλα πρόσωπα:
Στο νυκτερινό κέντρο, το πρόγραμμα
έποικίλλετο και με «νούμερα». Τώρα έχο-
ρευνα δυο Ισπανίδες. Δηλαδή, δυο χορεύ-
τριες έχορευαν Ισπανικούς χορούς: Όλε,
όλε! Η μία ιδίως ήταν γοητευτική. Σχε-
δόν παιδί.

Είχε μεγάλα - μεγάλα μάτια. Και ένα
σίνιγματικό χαμόγελο. Και κάτι μαλλιά!
Εμείς καθόμαστε απόμερα. Την έδλεπα-
με, χωρίς να μπορώ να μάς δλέπη η ί-
δια. Πίσω μας, κάτι νεαροί που άνοιγαν
διαρκώς σαμπάνιες, χτυπούσαν ρυθμικά
τὰ χέρια. Ένας φώναζε:

— Η ωραία Λολίτα!

Ο γέρος της συντροφιάς μας στρε-
χθηκε με τούς άγκωνες στο τραπέζι και
ανασηκώθηκε ελαφρά για να δη. Βυθίσθη-
κε σαν ένα κομμάτι μολύδι στο κάθισμά
του. Άρθρωσε κάτι ακατάληπτα λόγια.
Τα χείλη του έτρεμαν:

— Δεν, δεν...

Σχεδόν έτραυλίζει:

— Δεν μπορείτε να φαντασθήτε! Τί ό-

μοιότης! Θεέ μου! Θα έλεγα πως είναι η
κόρη μου. Ο Υψιστος δεν θάπρεπε να έ-
πιτρέπει κάτι τέτοια. Σου κάνει κακό να
τὰ βλέπης... Τέτοια όμοιότης! Άλλ' η
δική μου είχε μιάν έκφρασι τόσο άγνή!
Ευτυχώς! Αυτό ξεχωρίζει τη μια από την
άλλη. Άλλά δεν μπορείτε να φαντασθήτε
τί όμοιότης. Ανατριχιάζω!

— Α! Μά εσύ είσαι φοβερός, «πα-
πά». Πάλι μάς άρχισες τὰ μνημόσυνα!
Είπε κάποιος.

— Τέτοια όμοιότης! Η φωτογραφία...
Δεν μπορείτε να φαντασθήτε!

— Άφου επιμένεις — είπε κάποιος άλ-
λος — θά πάω να σου φέρω το «φάντα-
σμα», για να σου περάσει αυτή η ιδέα.
Κύτταξε όμως να την περιποιηθή!

Είδα τον δυστυχό που έτρεμε, έτρεμαν
τὰ χείλη του, έτρεμε ολόκληρος. Σηκά-
θηκα και έτρεξα πίσω από τον φίλο μου.
Τον έπρόφθασα πίσω από την όρχηστρα.
Κάτω από τὰ πρόχειρα παρασκήνια, η
νεαρά χορεύτρια μόλις είχε βγάλει την Ι-
σπανική «μαντίλα» και τη χτένα από τὰ
μαύρα της μαλλιά. Ο φίλος μου την έ-
πλησίασε. Κάτι της είπε και την προσ-
κάλεσε στο τραπέζι μας.

— Ένας γέρος μέθυσος που θέλει να με
δη; Τί ιδέα! Έγώ όμως δεν έχω καμμία
όρεξι. Και παύ είνε;

Της έδειξαμε τον σύντροφό μας στο δά-
θος της μεγάλης αίθουσας, έμπρός από το
τραπέζακι. Μας γύρευε με το βλέμμα.

Μόλις τον είδε η χορεύτρια, τρέμοντας
ολόκληρη, έφώναξε:

— Παπά! Ο πατέρας μου!

Στηρίχθηκε επάνω μου και το μικρό
κορμί της είχε γίνει ξαφνικά μολυβένιο. Ο
γέρος μάς έγύρευε πάντοτε.

Ύστερα απ' αυτό, περιττό να προσ-
θέσω πως έσηκώθηκα και φύγαμε. Η
χορεύτρια είχε εξαφανισθή. Έξω, στο δρό-
μο, ο γέρος εξακολουθούσε τον τραγικό
του μονόλογο:

— Η κόρη μου, έμένα! Όχι, πρέπει,
κύριοι, έχετε καθήκον να έλθετε να σάς
δείξω τη φωτογραφία της. Τότε θα δη-
ξε με τὰ μάτια σας! Θα σάς κυττάξη ένας
άγγελος. Ένα προσωπάκι άδωο και παι-
δικό!

Δεν θέλαμε να τον αφήσωμε μόνο. Δεν
θέλαμε να του άποκαλύψωμε την τραγική
αλήθεια. Και άναγκασμένοι να σωπαίνωμε,
ένοιώθαμε τύψεις σχεδόν μπροστά σ' αυτό
το μινύλιο.

Άνεθήκαμε από πίσω του μια στενή
ξύλινη σκάλα, που έτριζε κάτω από τὰ
βήματά μας. Έβγαλε από την τσέπη του
ένα μεγάλο μακρύ σιδερένιο κλειδί. Έ-
ψαξε αρκετά να βρη την κλειδαρότρυπα.
Τα ρυτιδωμένα, άσκαρκα, αλκοολικά χέρια
του έτρεμαν. Έτρεμαν, και μεijs θέλαμε
να πιστέψωμε πως ήταν από την συγκί-
ησι...

Η πόρτα άνοιξε. Βρεθήκαμε μέσα σε
μιάν άθλια τρώγλη. Μια μυροδία κλεισο-
ρας και ύγρασίας μάς χτύπησε στο πρό-
σωπο. Έτριψε ένα σπέρτο και άναψε μια
λάμπα του πετρελαίου. Μας άδηγησε
κάτω από μια μεγάλη φωτογραφία που
κρεμόταν στον τοίχο. Το πρόσωπό του
έλαμπε από μια μεγάλη χαρά, από ύπε-
ρηφάνειο:

— Αυτή είναι η κόρη μου! Τί όμοιότης!
Όταν είδα την χορεύτρια ανατριχιάσα.
«Ήθελα να μπορούσα να της πώ: «Δεν έ-
πρεπε να χορεύεις, άφου είσαι η ζωτανή
εικόνα μιας νεκρής!» Σας παρακαλώ, κύ-
ριοι, έσεις που την βλέπετε να της το πη-
τε: Δεν έπρεπε να χορεύη άφου είναι τ-
δια με μια νεκρή. Είναι άισοστία... Πέστε
της πως αυτό της το μνηά ένας φτωχός
πατέρας...

ΠΙΕΡ ΦΡΟΝΤΑΙ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

★ Άνθρωπος χωρίς κρίσι, πλοίο δίχως

ζγκυρα.

★ Η έλεημοσύνη είναι προσευχή.

★ Η καρδιά μοιάζει με μικρό παιδί:
άγαπά ό,τι βλέπει.

Μιά αληθινή συγκινητική ιστορία

Η ΖΗΛΕΙΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Ένας κεραυνοβόλος έρως

Δραματική

ΝΟΥΒΕΛΛΑ υπό
ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Α γαπητέ μου μικρέ Φρανσουά,
Σήμερα την ημέρα της τετάρτης έπε-
τείου των γενεθλίων σου, άρχίζω να συν-
τάσσω την εξομολόγησί μου. Θα σου δοθή
την παραμονή του γάμου σου από τον κ.
Μπονέ, τον συμβολαιογράφο της οικογενεί-
ας μας.

Δύο περιπτώσεις με κάνουν να σκύβω σ' αυτό το χαρτί, που
μού θαρύνουν τη συνείδησί μου από πολλά χρόνια. Χθες το
βράδυ, η μητέρα σου κι' εγώ ετοιμάζαμε, γεμάτοι στοργή, τα
παιχνίδια που προωρίζαμε για σένα: ένα αυτοκινητάκι, ένα
μικρό τσίρκο, βιβλία με εικόνες...

Και η μητέρα σου είχε τη συγκινητική ιδέα ν' αγοράσει και
μιάν όμορφη κούκλα, ντυμένη ρόζ, για την μικρή Ζερμαίν, τη
χαριτωμένη γειτονοπούλα μας, μεγαλύτερή σου κατά ένα χρό-
νο και η οποία δεβαίως είναι η πρώτη σου αγάπη.

Κατά τις τέσσερις το απόγευμα, ενώ έπαιρνατε το πρόγευ-
μά σας κι' εγώ άκουα τὰ χαρούμενα ξεσπάσματα τὰ δικά σου
και τών μικρών σου φίλων που σου έπιτρέφαμε να καλίσης,
καθόμουν στο γραφείο μου κι' εδιάβαζα την έφημερίδα μου.
Ξαφνικά, έπεσε το μάτι μου σε μιάν είδησι τριών γραμμών
που ανέφερε τον θάνατο κάποιου που έσκότωσε τη γυναίκα
του από ζήλεια. Πράγμα παράξενο: η τραγική τύχη αυτού του
δυστυχισμένου μου φάνηκε μισητή. Δεν καταλαβαίνεις; Η εξο-
μολόγησίς μου θα σε διαφωτίση...

Τη στιγμή όπου, για μια φορά ακόμη, ένοιωσα να με κυρι-
εύουν οι σκοτεινές μου σκέψεις, έπρόσεξα τόν ήχο της φωνής
σου που έσκέπαζε όλες τις άλλες.

— Δεν θέλω να τήν δανείσις στον Γκαστόν. Την αγοράσανε
για σένα; έφώναζες δυνατά.

Άνοιξα την πόρτα και σε είδα ν' αρπάζης απ' τὰ χέρια του
Γκαστόν την κούκλα, που μια ώρα πριν την έδινες με τόση χα-
ρά στη Ζερμαίν. Ο μικρός Γκαστόν, μη καταλαβαίνοντας τον
θυμό σου, έχυνε πικρά δάκρυα. Η μητέρα σου έτρεξε κοντά σου,
άλλά εσύ έπρόλαβες κι' έρριξες χάμω την κούκλα, που έγινε
χιλία κομμάτια. Ήταν η σειρά της Ζερμαίν ν' άρχιση τὰ κλά-
ματα. Λοιπόν, υπάρχουν ελαττώματα κληρονομικά, το ξέρεις.
Το άγνοεί κανείς ότι τα έχει μέσα του, δεν τα αποβάλλει, και
μιάν ώραία ημέρα δημιουργούν την καταστροφή της ζωής του.
Αυτό συνέβη και σ' έμένα, και γι' αυτό θέλω να σου έπιστήσω
την προσοχή.

Δεν θά λησμονήσω ποτέ την ημέρα, όπου, στην άρχή του
κακού, έπήγα με το αυτοκίνητο στις Βερσαλλίες. Ο ήλιος έ-
σκόρπιζε τις γλυκές του άχτίδες, όλα έφαινονταν ζωογονήμενα,

καινούργια και χαρούμενα. Το άμάξι μου κυλούσε σιγά άνέμε-
σα απ' το πάρκο, που ήταν ωραιότερο από κάθε άλλη φορά,
στολισμένο με την δόδωρη πρασινάδα του.

Δεν σκεφτόμουν πια το μάλλον όχληρό διάδημα που μ' ά-
νάγκαζε να μεταβώ στις Βερσαλλίες, στο κ. Ντελόμπρ, μεγα-
λοδημάρχου χαρτιού, προμηθευτού του έκδοτικού οίκου του
όποιου ήμουν τότε έμπορικός διευθυντής.

Μόλις έφθασα στην καγκελόπορτα, έτακτοποίησα το άμάξι
μου κι' έχτύπησα. Ένώ δίσχιζα τόν κήπο, είδα στήν τερραίν
του τένις μια γυναικεία σιλουέττα, μ' ένα ολόξανθο κεφα-
λάκι. Ένα κοριτσάκι με λεπτοκαμωμένο σωματάκι της έμα-
ζευε τὰ τόπια, μπουςουλώντας σαν ποντικάκι.

Εμπήκα στο χώλ κυριευμένος απ' τη σκέφι να μάθω ποιά
ήταν αυτή η γυναίκα.

Ο Ντελόμπρ μ' έδέχθηκε με τη συνηθισμένη του ευγένεια.
Με την έπαφή αυτού του κυρίου ένοιωσα να διαλύεται η στε-
νοχώρια μου. Δεν δυσκολεύθηκα λοιπόν διόλου να του έκθεσω
τον λόγο της επισκέψεώς μου: ζητούσα μὰ μακριά πίστωση
για λογαριασμό του οίκου που διηύθυνα.

Άφου έκανονίσθηκε αυτό το ζήτημα, δεν κρατήθηκε και τόν
ρώτησα:

— Ποιά είν' αυτή η τόσο χαριτωμένη νέα που έπαιζε τένις
πρό όλιγου, την ώρα που έρχόμουν σ' εσάς;

— Α, λέτε για την Λιλιάν ντ' Αρρεκούρ;... Πράγματι, είναι
γοητευτική. Καί τί καρδιά και τί ταλέντο! Μά θα την γνωρί-
σετε καλύτερα στο γεύμα... Γιατί έλπίζω πως θα μου κάνετε
την ευχαρίστησι να περάσετε τη βραδυά σας μαζί μας.

Άλλο που δεν ήθελα. Έτσι έγνωρίσα τη γιγαία σου. Καί
για τούς δυο μας ήταν ένας κεραυνοβόλος έρως. Όταν ύψωσε
σ' έμένα το άνεξερεύνητο βλέμμα των γκριζών και όνειροπό-
λων ματιών της, ένοιωσα ν' άνοίγεται μπροστά μου ένας και-
νούργιος κόσμος.

Στο γεύμα, ο Ντελόμπρ μ' έτοποθέτησε κοντά της. Έκείνη
μου είπε:

— Εκτιμώ έξαιρετικά την τόσο φωτισμένη έκλογή που χαρα-
κτηρίζει τις εκδόσεις σας. Θα ήθελα να είχα εικονογραφήσει
ένώ τόν τόμο του Μπωντελαίρ που έξεδώσατε τελευταίως. Τί

ώραία έκδοσις!

Γιατί η Λιλιάν ήταν ζωγράφος. Έμαθα
έπίσης ότι κατοικούσε με την έτεροθαλή
άδελφή της Κριστιν στο κ. Ντελόμπρ, όπου
έσκόπευε να μείνη ως το τέλος του καλο-
καιριού.

Μέσα μου είχα προέξοφλήσει τη σκέφι να
περάσω και το υπόλοιπο της βραδυάς με
την θελκτική συντροφιά της, όταν η Λιλιάν σηκώθηκε και μού-

δωσε το χέρι, λέγοντας:

— Με συγχωρείτε. Έχω να πάω να δάλω την άδελφούλα μου

να κοιμηθή. Θ' άνυπομονή και θα με περιμένη.

Άπογοιεύθηκα και συγκινήθηκα συγχρόνως. Σ' αυτή τη

σπουδή της να πάη να ξαναϊδή το παιδί, υπήρχε μια μεγάλη
τρυφερότης.

Όταν της έφαιξα το χέρι περισσότερο από ό,τι το έπε-
τρεπε η άυστηρή έθιμοτυπία, δεν το τράβηξε. Κι' ένοιωσα ότι
κάποιος δεομός γανιόταν μεταξύ μας.

Ενώ έγυριζα στο Παρίσι, είχα διαρκώς μπροστά μου την
εικόνα της όμορφης νέας και σκεφτόμουν ότι έπρεπε να την
ξαναϊδώ πάση θυσία. Άλλά με ποιά πρόσφασι; Και ξαφνικά
θυμήθηκα ότι είχα δυο προσκλήσεις για τὰ έγκαίνια μιας έκ-
θέσεως.

Όταν την έπομένη έτηλεφώνησα στον Ντελόμπρ για να του
ζητήσω να μου επικυρώση γραπτώς τη συμφωνία μας της
προηγούμενης, έπωφεληθηκα για να τόν παρακαλέσω να κα-
λέση στο άκουστικό την Λιλιάν ντ' Αρρεκούρ.

Τσιμπήθηκες κι' όλας; μου είπε σε τόνο λίγο πειρακτικό.
Θα την φωνάξω.

Δεν απέκρυπτα την τόλμη και τη δία που υπήρχαν μέσα
στο διάδημά μου. Ώστόσο ήξερα ότι θα δεχόταν. Δεν άπατη-
θηκα. Κι' εδώσαμε ραντεβού.

Η έπίσκεψις αυτής της έκθεσεως μάς έπλησίασε περισσό-
τερο. Ποση χαρά έδοκίμασα ανακαλύπτοντας ότι είχαμε τὰ ί-
δια γούστα, πράγμα που άπεκαλύπτει μια ψυχική συγγένεια,
το ίδιο ισχυρή κι' αναμφισβήτητη όσο η φυσική έλξις που έ-
σπρωχνε πόν έναν προς τόν άλλον. Σταματούσαμε μπροστά
στος ίδιους πίνακες κι' έκάναμε τις ίδιες κρίσεις.

Όταν δηκάμε στην τσάρα του Κεραμεικού, που δεσπό-
ζει «της πιο όμορφης πλατείας του κόσμου», το τόσο γνωστό
αυτό θέαμα άλλ' ωστόσο πάντα καινούργιο αύξησε ακόμη πια
πολύ την έντασι της ευτυχίας μας.

Επήρα την Λιλιάν από το μπράτσο.

— Θέλετε να περπατήσωμε λίγο μαζί; την έρώτησα. Θα δε-

χθίτε να φάμε μαζί άπόψε;

Τήν έπήγα στού Λαρού. Βραδυά άξέκαστη. Τό θράδυ έκείνο τής έπρότεινα να ένώσωμε τίς ζωές μας. "Αν ή Λιλιάν δεν έφάνηκε να έκπλησσεται καθόλου γιά τήν ξαφνική μου πρόταση, ήταν γι'ατί σάν κι' έμένα είχε ξεκαθαρίσει κι' αυτή μέσα της ότι ήμαστε ό ένας καμωμένος γιά τόν άλλον.

—Ζάν, είπε κι' ή ψυχή μου πλημμύρισε από χαρά άκούοντάς τής τήν προφέρη τ' όνομά μου με τόση φυσικότητα, Ζάν, ν' ευχαριστώ θερμά γιά όλες τίς σκέψεις πού κάνεις γιά μένα. Με συγκινείς βαθεία και ξέρω ότι θα είμαι εύτυχισμένη κοντά σου... "Αλλά ποτέ δεν θα γίνω γυναίκα σου.

Παρ' όλίγο να λιποθυμήσω. "Αλλά έξακολούθησε:

—Είδες τήν Κριστίνα. Δεν έχει κανέναν άλλον στόν κόσμο άπό μένα και άρκίστηκα να έπαυρυνώ πάντα γι' αυτήν. "Εκείνος πού θα γίνη άνδρας μου, θα πρέπει να είν' ένας πατέρας γιά κείνην. Γι' αυτό άλλωστε δεν παντρεύτηκα... "Εξ άλλου, ίσαμε σήμερα δεν έχω λυπηθί γι' αυτή τή θυσία.

—Και σήμερα, έρώναξα γεμάτος έλπίδα.

—Σ' αγαπά, Ζάν, άπήντησε άπλά.

—Τότε όλα πάνε καλά. Θά γίνης γυναίκα μου και ή Κριστίνα κόρη μου. Σου υπόσχομαι να μήν τό μετανιώσης ποτέ. Δεν θα τής λείψω κανένα χάδι... "Αλλωστε, είσαι πολύ νέα, γιά να έχης μονάχη μία τέτοια εύθύνη.

Γιά να γιορτάσης τούς άρραβώνες μας, ό Ντελόμπρ έκάλεσε στο σπίτι του μερικούς φίλους και μάς προσέφερε σαμπάνια. Φαινόνταν τό ίδιο εύτυχισμένος μ' έμάς.

Εύτυχισμένοι άρραβώνες

Ε λεηπόμαστε κάθε μέρα και πάντα με τήν ίδια χαρά. "Ο Ντελόμπρ μ' έκαλούσε συχνά στο δείπνο. Φαινόνταν πολύ συγκινημένος διαπιστώνοντας ότι ένδιαφερόμουν τόσο ζωηρά γιά τή μικρή Κριστίνα. "Εξ άλλου δεν επέιξα διόλου τόν έαυτό μου γι' αυτό, γι'ατί κι' αυτό τό παιδί, πού έμοιαζε σέ όλα τά σημεία με τήν άδελφή του, με τραβούσε κοντά του με τή χάρη του και τήν έξυπνάδα του.

Τά κυριακάτικα πρωίνα μας τά περνούσαμε με τή ζωγραφική, γι'ατί ή Λιλιάν θέλησε να μου κάμη τό πορτραίτο μου. "Υπήρξε ένα άπ' τά καλύτερα έργα της! Τί θαυμασία άπόδοσις! Τά σκούρα μου μαλλιά, τά μαύρα μου μάτια, τό χαμόγελο στή χείλη μου! Αυτό τό πορτραίτο τό αγαπούσα: θα διαιώνιζε τήν πιό εύτυχισμένη περίοδο τής ζωής μου.

Δεν μπορώ άλλωστε ποτέ, όταν σκέπτομαι τήν περίοδο τών άρραβώνων μας, να μή θυμηθώ ένα έπεισόδιο πού μου άπέκλυψε τήν ψυχική άνωτερότητα τής Λιλιάν. Διαλέξαμε μαζί ό,τι χρειαζόνταν γιά να έγκατασταθούμε στο καινούργιο μας διαμέρισμα τής όδου "Ωσαν. "Η Λιλιάν δεν τό ύπαυτεύονταν: τής έπεφύλασσα μίαν έκπληξι. "Όταν τήν παραμονή του γάμου μας έπισκεφθήκαμε αυτό τό διαμέρισμα, τήν ώδήγησα να διή τό δωμάτιο πού είχαμε αποφασίσει να έπιπλώσωμε άργότερα. "Εν άγνοία της τό έφτιαξα γιά μπουντουάρ της.

"Ηταν ένα δωμάτιο ντυμένο όλόκληρο με πράσινο άνοιχτό μεταξωτό. "Ο πλάγιος φωτισμός, κρυμμένος με μεγάλη τέχνη, έδινε στά έπιπλα μίαν όφι ζεστή και γλυκειά. Οί πολυθρόνες σκεπασμένες με λευκό σατέν, τά μικρά τραπέζια, όλόκληρα καθρέφτες, διάφορα μεγάλα θάζα κεραμικής τέχνης γεμάτα λουλούδια, άποτελούσαν ένα σύνολο πολυτελές στο όποιον ένα θαυμάσιο άσπρο χαλί προσέδιδε ακόμη έναν άπαλό τόνο. "Ενωιωθα μίαν άπέραντη χαρά στή σκέψι να ιδώ τήν Λιλιάν να μπαίνει σ' αυτό τό μικρό ιερό.

Και νά, πού άντι τού ένθουσιασμού πού έπερίμενα συνέλαβα σέ μία στιγμή στο ώραίο της πρόσωπο μίαν έκφρασι λύπης.

—Τί συμβαίνει, μικρούλα μου; Γιατί αυτό τό άφηρημένο ύφος; Δεν έμάντευσα μήπως τά γούστα σου;

"Ακούμπησε τό χέρι της στο μπράτσο μου.

—Ω, όχι! Με συγκινείς πραγματικά, Ζάν. Μ' άρέσει τό γούστο και ή αγάπη πού έδειξες γιά τήν τακτοποίησι αυτού του ύπέροχου μπουντουάρ. Ξέρω πώς θα αισθάνωμαι τόν έαυτό μου σάν μία πριγκίπισσα... Μά συγχώρησέ μου τό λίγο λυπημένο μου ύφος... Δεν μπορώ να διώξω κάποια λυπηρή έντύπωσι...

"Επέμεινα γιά να μάθω τούς λόγους τής λύπης της.

Μου είπε:

—"Όλα σ' αυτό τό μπουντουάρ είνε καμωμένα γιά να θρέψουν ώραία όνειρα... Και πόσο ή πραγματικότης είνε σκληρή καμιά φορά!

Μου διηγήθηκε τότε μίαν έπίσκεψι πού έκαμε πρό όλίγου. Μιά γρηά γκουδερβάνια τής Κριστίνα ζούσε άποτραπηγμένη σ' ένα γηροκομείον, όπου τήν έβαλαν από φιλανθρωπία.

—Θάβελα τόσο ν' άλλαξα τή ζωή της!, είπε τέλος ή Λιλιάν τελειώνοντας τήν άφήγησί της.

Μά έφάνηκε πώς μετανόισε άμέσως γι' αυτή τήν έκδήλωσι πού τής έξφυγε άθελά της.

"Ωστόσο κατάλαβα.

—"Ησύχασε αγάπη μου, τής είπα. Θέλω να είσαι άπόλυτα εύτυχής. Θά τό τακτοποιήσω κι' αυτό.

Μέρες άπέραντης εύτυχίας

Παντρεύτηκαμε στο τέλος του "Ιουλίου κι' έφύγαμε άμέσως γιά τά ψηλά βουνά τής "Ελβετίας. "Η Κριστίνα έμεινε μαζί μας τίς δυό πρώτες μέρες κι' έπειτα τήν έπήγαμε στο Βιλλάρ

γιά να τήν κλείσωμε σ' ένα παρθεναγωγείο πού μάς είχαν συστήσει ιδιαιτέρως.

"Η Λιλιάν, ή οποία παρ' όλη τήν αγάπη της πρός έμένα, μου φάνηκε να λυπάται πού χωριζόνταν τήν άδελφούλα της, καθήσυχασε, όταν είδε τά εύρύχωρα κι' εύθυμα δωμάτια, τό ώραίο πάρκο και ίδίως όταν έμίλησε με τήν κ. Λερού, τήν διευθύντρια του σχολείου, μία γυναίκα χαριτωμένη και λεπτή, εξαίρητη παιδαγωγός, όπως μάς είπαν.

—Δεν θα στενωχωρηθί κοντά μας ή άδελφούλα σας, είπε στήν Λιλιάν άγκαλιάζοντας τό παιδί πού είχε λίγο δειλιάσει μπροστά στο καινούργιο περιβάλλον.

—"Αλλωστε, ό νουνός της, ό κ. Ντελόμπρ, θα έρχεται να τήν βλέπη πολύ συχνά, είπε ή Λιλιάν άπευθυνόμενη τόσο στήν διευθύντρια όσο και σ' έμένα.

"Εφύγαμε άφού άντήλλαξαν άμέτρητα φιλιά οί δυό άδελφές. "Η μικρή Κριστίνα έφέρθηκε και άπέναντί μου πολύ τρυφερή και ήθελε κι' έπese κάμποσα λεπτά στήν άγκαλιά μου. Τέλος, έφύγαμε.

Τό ταξίδι μας έτέτυχε από πάσης άπόψεως. "Η Λιλιάν ήταν μία σύντροφος πού δεν μπορούσε να κουράσθ. "Η καλή συνεννόησις, πού έπεκράτησε άπ' τήν άρχή τών σχέσεών μας, έμεγάλωνε όσο πήγαине και περισσότερο. Καμμία άσυμφωνία, καμμία σκληρή λέξις ή έστω κι' άδιάφορη.

Τά ώραία τοπία ένέπνεαν στή Λιλιάν τήν έπιθυμία να ζωγραφίζη και δινόνταν στήν τέχνη της μ' όλη της τήν ψυχή. "Εγώ εύχαριστιόμουν να τήν κυττάζω ενώ εργαζόταν.

—Θά φέρσι στο Παρίσι θυμάσια έργα, τής έλεγα γεμάτος ύπερηφάνεια γι' αυτήν. Αυτές οί άκουαρέλλες πού παριστάνουν χιονία άσπιλης λευκότητος έπάνω σ' ένα φόντο γαλαξοπράσινο ούρανού, θα έναρμονισθούν πολύ καλά με τά χρώματα του μπουντουάρ σου.

"Επρόσεξα ότι εργαζόταν με περισσότερη έπιμέλεια ένα μικρό ταμπλώ «προοριζόμενο γιά τόν Ντελόμπρ», όπως μου είπε ένα πρωί: "Δεν ξέρω γι'ατί, μά έννοιασα κάποια ζήλεια σάν τό άκουσα. "Ωστόσο, έκρινα τόν έαυτό μου γελοίο και δεν έπέμεινα.

"Υπήρχαν πάντως στιγμές πού προκαλούσαν στή Λιλιάν και σ' έμένα έντελώς διάφορα συναισθήματα. "Όταν κατεβαίναμε τό πρωί στή θαυμασία ταράτσα άπ' όπου είχαμε μπροστά μας τήν ύπέροχη θέα τής άλυσσίδας τών βουνών με τό γκριζοκόκκινο χρώμα, στεφανωμένης από χιονισμένες κορυφές, άπελάμβανα κάθε μέρα και περισσότερο τήν ώρα αυτή τή γεμάτη ζέγνοιασπη ήρεμία, πού είνε τό πρωινό πρόγευμα «στην έξοχή». "Ετσι δεν έλειπε κάποια όδισις αγωνίας στο φευγαλέο βλέμμα πού έρριχνα στο σωρό τών έφημερίδων και τών γραμμάτων πού ήσαν τοποθετημένες κοντά στα σερβίτσια μας. Αυτή ή αϊφνιδία εισβολή τής πραγματικότης ζωής στον παράδεισό μας μ' έτάρασσε. "Ηξέρα πώς μετά τήν άνάγνωσι τής άλληλογραφίας, μου χρειαζόταν κάθε φορά μία καινούργια προσπάθεια γιά να ξανάδρω έντελώς τό θέλητρο τής μονάσως μας.

"Η Λιλιάν άντίθετα άκτινοβολούσε από χαρά, όταν έπαίρναμε γράμματα πού μάς μιλούσαν γιά τή μικρή Κριστίνα και δειχνόνταν πολύ λυπημένη άν τύχαινε και σ' ένα ταχυδρομείο δεν ύπήρχαν ειδήσεις. Ζητούσε τότε ν' άρχισή τή δουλειά της όσο τό δυνατόν γρηγορώτερα γιά να ξεχάση τήν πρωινή άπογοήτευσι. Γιατί γιά να μπορέση να δοθή όλόκληρη στή χαρά τής μοναξιάς μας, τής χρειαζόταν κι' ή άόρατη παρουσία τής Κριστίνας. "Η διευθύντρια του «Γκέ Ματέν», ή Κριστίνα και ό Ντελόμπρ, ό όποιος κρατούσε τόν λόγο του κι' έπήγαине κάθε Σάββατοκύριακο στο Βιλλάρ, έγραφαν συχνά και με λεπτομέρειες.

"Η Λιλιάν μου διηγόνταν τό περιεχόμενο τών έπιστολών, μου διάδασε συχνά άρισμένες περικοπές, και ποτέ δεν μούδωσε να διαβάσω όλόκληρο ένα γράμμα του Ντελόμπρ. Και κάθε φορά, άπηγόρευα με μεγάλη προσπάθεια στον έαυτό μου να σταματήσ σε σκέψεις πού γεννιόντανε μέσα μου και με τάραζαν, όταν τήν έβλεπα να διαβάξη άπληστα αυτές τίς γραμμές πού είχαν γραφή από ένα χέρι πολύ σταθερό.

"Όπου ή εύτυχία σκεπάζεται

Περί τό τέλος τής διαμονής μας στήν "Ελβετία, ό πρόεδρος τού Διοικητικού Συμβουλίου του Οίκου πού εργαζόμουν μου έστειλε τό παρακάτω γράμμα:

«Αγαπητέ φίλε,

«Λυπούμαι πού ταραζώ τή νέα σας εύτυχία και τήν άνάπαυσί σας πού πραγματικά σας άξιζε. "Αλλά δεν θα με παρεξηγήσετε βαθείως, όταν μάθετε τό σοβαρόν τής καταστάσεως. "Η παρουσία σας στο Παρίσι είνε άπαραίτητη. Σας καθιστώ γνωστόν ότι ό "Α... (ήταν ό σοβαρώτερος πελάτης μας) έχρεώκόπησε. Είνε περιττόν να σας αναφέρω τί σημαίνει αυτό γιά μάς».

Δυό μέρες άργότερα, έφύγαμε άπ' τό Σαντερέλ. Μαντεύοντας τή μυστική έπιθυμία τής Λιλιάν, τής έπρότεινα να περάσι όκτά μέρες με τήν Κριστίνα.

"Εγύρισα, λοιπόν, μόνος στο Παρίσι κι' έπήγα κατ' εύθεία στο γραφείο. "Η λεπτομερής άναφορά πού μου έδωσε ό γραμματέυς μου μου άπεκάλυψε τήν πραγική θέσι στήν όποία μία σειρά γεγονότων είχε οδηγήσει τήν έταιρία μας. "Η ταυτόχρονος χρεωκοπία μερικών πελατών, ή άρνήσις τών πλέον «κυκλοφοριακών» συγγραφέων μας να παρατείνουν τά συμβόλαιά των, (ή νεοιδουθείσα έταιρία με τόν σκοπό να μάς συναγωνί-

σθί, τούς προσέφερε καλύτερους όρους), ή άδυναμία ν' άναενώσωμε μερικές μεγάλες συναλλαγματικές, όλα συνέβαλαν στο μοιραϊον άποτέλεσμα.

"Επρετε πάση θυσία να θρούμε χρήματα γιά να πληρώσωμε τουλάχιστον τίς συναλλαγματικές. "Απελπισμένος από παντού, έτηλεφώνησα στον Ντελόμπρ. Δεν άμφέβαλλα ότι θα ήθελε να σώση τήν έταιρία μας, να σώση τήν Λιλιάν...

—"Ο κ. Ντελόμπρ είνε ταξίδι, μου άπήντησε μία εύγενική φωνή.

—Στήν "Ελβετία;

"Η έρώτησις αυτή μου ξέφυγε προτού μπορέσω να τήν συκρατήσω.

—Μάλιστα, κύριε, στο Βιλλάρ. Θά γυρίση κατά τό τέλος τής έβδομάδος.

"Η τελευταία πόρτα κλεινόταν μπροστά μου. "Ηξέρα πολύ καλά ότι μπορούσα να τηλεφωνήσω στο Βιλλάρ κι' ότι ό κ. Ντελόμπρ δεν θα μου άρνιόταν τή βοήθειά του. "Αλλά ξαφνικά ή σκέψις πού θα τώκαμε αυτό γιά τή Λιλιάν, ότι θα συζητούσαν μαζί τήν κατάστασι, ότι ή σωτηρία θα μου έρχόταν από έναν φίλο τής γυναίκας μου, ή σκέψις αυτή μου φάνηκε άνυπόφορη.

Τά γεγονότα έπηκολούθησαν ραγδαίως. Λίγες έβδομάδες άργότερα, άπεδείχθη, φώς-φανερó, ότι δεν μάς έμενε παρά να καταβώσωμε τόν ισολογισμό μας. Μιά από τίς παλαιότερες έκδοτικές έταιρίες τής Γαλλίας κατεποντίζετο στήν γενική κρίσι. Σέ ποιόν μπορούσα να παραπονεθώ γιά τήν καταστροφή μου; Γιατί δεν έχανα μόνο μίαν έξαισία θέσι πού μου έξασφάλιζε μίαν άνετη ζωή, αλλά έδλεπα έπίσης να πηγαίνω χαμένοι κι' οί κόποι μου τώσαν έτών έντατικής εργασίας, να εξαφανίζονται όλες οί οικονομίες μου πού είχα βάλει στίς έπιχειρήσεις μας.

Μέσα στο κομψό διαμέρισμά μας τής όδου "Ωσαν, περνούσα πολύ θλιβερές ώρες έν άπουσία τής Λιλιάν. "Όταν τό θράδυ έγύριζα κακόκεφος, άηδιασμένος από τή δουλειά τής έκκαθάρσεως πού με κρατούσε όλη τήν ήμέρα στο γραφείο, περιπλανώμουν σάν χαμένος μέσα σ' αυτά τά δωμάτια, τών όποιών ή όψις με έγέμιζε θλίψι. Αύριο, όταν θα γυρίση, έλεγα μέσα μου, θα πρέπει ν' άντιμετωπίσωμε μαζί τό ζήτημα τού να όργανώσωμε τήν ζωή μας έπάνω σέ μίαν άλλη βάση, κι' αυτό χωρίς να χάνωμε πολύν καιρό, γι'ατί οί οικονομίες στίς όποιές έπρεπε να ύπολογίζωμε τώρα, άνέρχονταν μόλις σέ καμμία δεκαριά χιλιάδες φράγκα. "Επί όλόκληρης ώρες έμενα άκίνητος, ξαπλωμένος στο ντιβάνι του μπουντουάρ τής Λιλιάν, γεμάτος πίκρα. Πού πήγαν τά όνειρα τής πολυτελούς ζωής πού έκανα γι' αυτή τήν γυναίκα πού θάβελα να τήν γεμίζω χάδια και πλούτη; "Ηταν τόσο όμορφη κι' άκτινοβολούσε από μία τέτοια χάρη μοναδική στον κόσμο, ώστε μου φαινόνταν ότι είχε δικαίωμα σ' όλη αυτή τήν εύτυχία. Και δεν είχα να τής προσφέρω παρά τήν θλιότητά.

"Αγάπη και στή φτώχεια

Η Λιλιάν έγύρισε άπ' τήν "Ελβετία. Πώς μ' έφίλησε τρυφερά, πώς μου έμίλησε με γλυκύτητα και συμπόνια! "Ενοιωθα να ξαναγίνομαι θαρραλέος και γεμάτος έμπιστοσύνη γιά τό μέλλον.

—Αύριο, μου είπε, θα πάω στήν έξοχή, γιά να θρώ ένα σπίτι φτηνότερο άπ' αυτό! "Επειτα, πρέπει να διαβώμε τήν Αϊμιλί. "Αλλά θα δής, αγάπη μου, ότι κι' εγώ τά καταφέρνω καλά στή μαγειρική τέχνη. "Αλλωστε, αυτό θα με διασκεδάξη, γι'ατί θα τό κάνω γιά σένα.

Τήν συνάδευσα πολλές φορές όταν έφαχνε γιά καινούργιο σπίτι. Μιά μέρα σταματήσαμε μερικές στιγμές μπροστά σέ μία βιτρίνα, όπου ήσαν έκτεθειμένα κάτι πολύ κομψά πουλόβερ. Είδα τό βλέμμα τής Λιλιάν να λάμπη.

—Αυτό τό μπλε-παστελ είνε τό χρώμα μου. Πηγαίνει έκτακτα με τά άνοιχτόξανθα μαλλιά μου, μου είπε.

—Ω, όμορφο κοριτσάκι μου, πόσο λυπάμαι πού δεν μπορώ να μωό μαζί σου σ' αυτό τό κατάστημα και να σ' αγοράσω ό,τι σου άρέσει!

—Μά, αγαπημένο μου Ζάν, άγνοείς ακόμη τήν επιδεξιότητα τής γυναικούλας σου; Ξέρω πολύ καλά να πλέκω. "Εγώ φτιάχνω όλα τά πουλόβερ τής Κριστίνα και τά φορεματάκια της. Θά δής στο έξής πώς δεν θα μου λείψη ή κομψότης.

Συγκινήθηκα τόσο πολύ, πού δεν μπόρεσα να συγκρατηθώ και τήν έφίλησα στή μέση του δρόμου ύπό τήν έπιδοκιμασίαν ενός γέρου, ό όποιος έφώναζε γελάντως:

—"Α, τί όμορφα πού είνε τά νειάτα!

"Ετσι, ή γυναίκα μου γινόταν ακόμη περισσότερο αγαπητή και άνταξία όλης τής μεγάλης αγάπης πού έτρεφα γι' αυτήν.

★

"Εξούσαμε τότε σ' ένα άτελιέ άρκετά εύρύχωρο, αλλά χωρίς κομψό, στο πρώτο πάτωμα μιάς οικοδομής στο Μονπαρνάς. "Επουλήσαμε όλα μας τά έπιπλα, εκτός του μπουντουάρ, τό όποιον, με τό φαρδύ του ντιβάνι, τίς δυό χαμηλές του πολυθρόνες, τό παχύ του χαλί και τό μικρό του στρογγυλό τραπέζακι, έπίπλωνε μίαν άπ' τίς γωνίες του άτελιέ. Σέ μίαν άλλη γωνιά, πού τήν έκρυβε ένα παραβόν, ύπήρχε μία μηχανή γαζιού, μερικά μαγειρικά σκεύη, ένας καθρέφτης και μία λεκανή γιά τήν τουαλέττα μας. Στους τοίχους, παντού, ήσαν κρεμασμένοι πίνακες, πού τούς είχε ζωγραφίσει ή γυναίκα μου, κατά τό διάστημα του ταξιδιού μας ή μετά τήν έπιστροφή μας στο Παρίσι

Θαρραλέα και ήρεμη, εργαζόταν πολύ. "Επλενε ή "Ιδια τά ρούχα μας, έμαγείρευε κι' έδρισκε και τόν καιρό να ζωγραφίξη και να γράφη μακροσκελή γράμματα στήν άδελφούλα της. Μιά μέρα, καθώς έγυρίξα όλη τήν ήμέρα γιά να θρώ δουλειά, έπιστρέφοντας στο σπίτι τρομερά κουρασμένος και άποβαρρημένος, έκάθισα κοντά στήν Λιλιάν και άκούμπώντας τό κεφάλι μου στον ώμο της, τίς είπα:

—Δεν άξίζει μεγάλα πράγματα ό Ζάν σου... Βλέπεις, κανείς δεν με θέλει. Σήμερα έπήγα σέ τέσσερις μεγάλες έκδοτικές έταιρίες. Πουθενά δεν θέλησαν να μου δώσουν δουλειά. Και ξέρεις τί μάς μένει ακόμη άπ' τίς οικονομίες μας;... Θά χρειασθί να πάρωμε τήν Κριστίνα άπ' τό σχολείο, γι'ατί δεν θα μπορέσωμε πιά να πληρώνωμε.

—"Ακριβώς έπάνω σ' αυτό τό ζήτημα ήβελα να σου μιλήσω κι' εγώ, με δέικοψε ή Λιλιάν. Μη στενωχωριέσαι γι' αυτό, αγαπή μου. "Ηθελε και με είδε ό Ντελόμπρ πρό όλίγου και με παρεκάλεσε να τόν αφήσω ν' αναλάβη εκείνος τήν Κριστίνα. Είνε διαφιστική του, τήν αγαπά πολύ και δεν έπαψε να τής κάνει όλα της τά γούστα από τότε πού, μωρό ακόμη, τήν έπαυρε στήν άγκαλιά του. Μιά έσφαλμένη ύπερηφάνεια, δεν θάχε τήν θέσι της έδώ. Πρώτ' άπ' όλα, θέλω ή μικρή μου Κριστίνα να είνε εύτυχισμένη. "Εδέχθηκα φυσικά τήν τόσο εύγενική πρόταση του Ντελόμπρ.

"Ενοίωσα κάποιαν άόριστη ζήλεια, άκούοντας τή γυναίκα μου. "Ωστόσο δεν μπορούσα να κάμω κι' άλλωιάς.

"Αναλαμπές εύτυχίας

Επέρασαν πολλοί μήνες έτσι. Γνωρίσαμε τήν πιό θλιθερή άθλιότητα.

Τ' άδύνατα μάγουλα τής γυναίκας μου, τά κομμένα με μάτια και μία άσπρη τρίχα πού τήν είδα να τραβάη τό πρωί έκείνο άπ' τά μαλλιά της, μ' έκαναν να νοιώσω ένα βάρος στήν ψυχή. "Εφυγα γιά να πάω σέ μίαν έκδοτική έταιρία όπου με είχαν συστήσει.

"Ο διευθυντής, πού μ' έδέχθηκε άμέσως, ήταν ένας άνδρας κοντός, ζωηρός και πολύ εύθυμος. "Αφού μου άπέτεινε μερικές έρωτησεις, μου είπε χωρίς κανέναν άλλο πρόλογο:

—Κύριε Ταόν, μου άρέσετε. Προαισθάνομαι ότι σέ λίγους μήνες θα μ' άντικαταστήσετε στή διεύθυνσι τής έταιρίας. Μάς χρειάζεσαι ένας νέος άνδρας, αλλά με πείραν σάν κι' έσάς. "Αν θέλετε, μπορείτε ν' άρχισετε άπο αύριο. Στήν άρχή, θα σας δώσωμε έναν μισθό από πέντε χιλιάδες φράγκα, Σας άρκου;

"Εγύρισα στο σπίτι σάν νάχα φτερά. "Ενοιωθα τόν έαυτό μου έλαφρό και μεθυσιμένο από χαρά, και πρό παντός γι'ατί θ' άνήγγειλλα τό εύχάριστο νέο στή Λιλιάν. "Εκείνη, λίγο κουρασμένη, μ' έπερίμενε ξαπλωμένη στο ντιβάνι, με τά όμορφα μαλλιά της έντελώς δεχθέντα σπέρμα στούς ώμους της.

—Με πονεί τό κεφάλι άπ' τό πρωί, μου είπε, γι' αυτό έβγαλα τίς φορκέτες και τό χτενάκι, πού με στενωχωρούσαν.

—Είσαι όμορφη έτσι, Λιλιάν μου. Τίποτε δεν μου είνε πιό γοητευτικό άπ' τό να βλέπω τά όμορφα κυματιστά μαλλιά σου λυμένα. Και θα είσαι πιό όμορφη ακόμη, γυναίκα τών όνειρών μου, όταν θα ξανάχης ό,τι σου χρειάζεται, γιά να στολίσης τό όμορφο κεφάλάκι σου και τό σωματάκι σου με τίς τόσο άρμονικές γραμμές...

Τήν έπέρα στήν άγκαλιά μου κι' άφού τήν έσφιξα τρυφερά έπάνω μου, τής άνήγγειλα τό εύχάριστο νέο.

"Αναστένανε βαθεία και μούπε:

—Ζάν μου, κοντά σου ύπήρξε πάντα εύτυχισμένη. Κι' οί κακές μέρες ήταν καλές, άφού ήμουν κοντά σου.

Τό ίδιο θράδυ έπήγαμε σ' ένα κοσμικό ρεστωράν γιά να γιορτάσωμε τό τέλος τής δυστυχίας μας. Γιατί ό κ. Ταμπλιόν, ό νέος μου προϊστάμενος, χωρίς να πού πού έγώ άπόλύτως τίποτε, κατάλαβε τή θέσι μου και μου έδωσε προκαταβολή χιλία φράγκα άπ' τό μισθό μου. "Αλλά μόλις τελειώσαμε τό φαγητό, ή Λιλιάν μου ζήτησε να γυρίσωμε σπίτι, γι'ατί τής πονούσε ακόμη τό κεφάλι.

Τήν έπομένη τό θράδυ θέλησα να τήν πάω στήν "Όπερα. "Η Λιλιάν όμως προτιμούσε να μείνωμε στο σπίτι. Κατέβηκα λοιπόν ν' αγοράσω ένα κοτόπουλο κρύο, στρείδια, φρούτα, κρασί. "Η άδιαθεσία τής Λιλιάν φαινόνταν πώς περνούσε. "Ημαστε εύτυχισμένοι σάν παιδιά. Φλυαρούσαμε ακόμη ως άργά, έως ότου ή Λιλιάν κουράστηκε ξαφνικά κι' άποκοιμήθηκε, άφού έπρόλαβε και μούδωσε ένα φιλι κι' άναστένανε:

—Ζάν μου, είμαι καλά κοντά σου.

"Η έπομένη μέρα ύπήρξε ή πρώτη στήν καινούργια μου δουλειά. Με παρουσίασαν σέ διάφορες υπηρεσίες και ή έπίμονη εύνοια του προϊσταμένου μου, ό όποιος συνωμίλησε επί πολλήν ώρα μαζί μου γιά τό ζήτημα τής άναδιοργανώσεως ενός τμήματος έπιστημονικών εκδόσεων, μ' έκανε να είμαι ύπερηφάνος. Μ' έκάλεσε σέ τραπέζι και με παρεκάλεσε να πάω και τήν έπομένη στο σπίτι του με τή γυναίκα μου να δειπνήσωμε μαζί, πράγμα πού έδέχθηκα εύχάριστα.

"Αλήθεια πού πληγώνει

Τό θράδυ, έγύρισα στο σπίτι, γεμάτος άνυπομονησία να διηγηθώ τήν ήμέρα μου στή Λιλιάν. Τήν βρήκα χαλασμένη και όχρη, να συζητῇ με μία γρηά με όφι όχι και πολύ συμπα-

θητική.

—Ε, λοιπόν, της έλεγε, αφού είν' έτσι, δεν βλέπω τον λόγο γιατί να στενοχωριέμαι. Ο άνδρας σας θα μάθει την αλήθεια, μη σάς κακοφανή, ναυτά!

Τό αγενές και χλευαστικό ύφος που είχε μιλώντας στη Λιλιάν, δεν μ' άρεσε διόλου. Η Λιλιάν, σιωπηλή και σαν ύπνωτισμένη, με κυττούσε λυπημένα.

—Τί ζητάτε εδώ, κυρία; Σας απαγορεύω να μιλάτε έτσι στη γυναίκα μου...

Δεν είχα προλάβει να τελειώσω την φράση μου, κι' ένας χείμαρρος από βρισιές με περιέλουσε.

—Θα τ'α μάθετε όλα, κύριε. Η αγνότης της γυναίκας σας δεν είναι παρά... (δεν βέλω να επαναλάβω την έκφραση που μεταχειρίστηκα). Νά: Όταν ήταν ανύπαντρη, ήταν μία παραστρατημένη και την Κριστίν της την έκαμε τον καιρό του πολέμου μ' έναν κύριο που τόν γνωρίζετε καλά και που θα μπορούσε να σας πληροφορήσει καλύτερα από μένα σχετικάς μ' αυτό το ζήτημα. Δεν ασχολείται χωρίς λόγο για την «ετεροθαλή αδελφή» της γυναίκας σας. Βρήκα τα γράμματα που έγγραψε στην γκουβερνάντα του παιδιού της άμαρτίας. Λένε πολλά αυτά τα γράμματα. Και γιατί, σάς ρωτώ, δεν υπήρξε πιό μεγαλόψυχη μ' αυτή την γκουβερνάντα; Είπε ξή μήνες που δεν έδωσε δεικάρα. Έπί τέλους, πέθανε χθές. Φυσικά δεν βρήκα τίποτε για να πληρώσω τα έξοδα της κηδείας της, παρ'αυτομόνο ένα πακέτο γραμματα... Έ, λοιπόν! νομίζω πως έχω έτσι το μέσον για να ζητήσω να με πληρώση ο κ. Ντελόμπρ...

Μου φάνηκε πως μιλούσε έτσι ώρες, ενώ ίσως να μην εκράτησε αυτό παρ'α μερικές στιγμές μόνο. Ήμουν σαν κι' εκείνους που όνειρεύονται και οι οποίοι μέσα στην τρομερή αγωνία που τους κατέχει δεν καταρθώνουν ν' απαλλαγούν απ' τον έφιάλη. Και η Λιλιάν επίσης, το καυμένο το κορίτσι, έμενε εκεί σαν ένα πουλί που τ'ό υπνώτισε το φίδι.

Επειτα, δεν ξέρω πως επανέκτησα το λογικό μου. Άρπαξα τη γρήα απ' το μπράτσο και την επέταξα έξω. Σάν την αιδωνίδα λάμψη μιάς αστραπής, ξετυλίχθηκε μπροστά στα μάτια μου το μυστηριώδες κι' άγνωστο παρελθόν της γυναίκας μου.

Η ζήλεια που σκοτώνει

Η Κριστίν, λοιπόν, ή ετεροθαλής αδελφή της ήταν κόρη της. Ο Ντελόμπρ, ο νουνός, ο ευεργέτης, ήταν ο πατέρας! Α! καλά με κορόιδεψαν! Υπήρξα αρκετά αφέλης! Πόσο θα γέλασαν μαζί μου! Ήταν ωστόσο ακόμη καιρός να τους πετάξω στα μούτρα την παληανθρωπία τους!

Σάν χαμένος, χωρίς να ξέρω τί κάνω, έφυγα κι' έτρεχα στους δρόμους σαν ένα ζώο θανάσιμα πληγωμένο. Η Λιλιάν, η γλυκεία κι' άγνη μου Λιλιάν, τ'ό είχε κάμει αυτό! Γιατί δεν μου είπε την αλήθεια — θα μούκανε κακό, δέβαια, αλλά λιγότερο πάντως απ' την ντροπή που δοκίμασα απότομα. Δεν μπορούσα να τ'ό πιστέψω, κι' ωστόσο ήταν ή πραγματικότητα. Δεν ξέρω πόσες ώρες πλανιόμουν έτσι. Χωρίς να καταλάβω πως, βρέθηκα μπροστά στην πόρτα του σπιτιού του Ντελόμπρ. Χτύπησα το κουδούνι, ο καμαριέρης ήρθε και μ' άνοιξε, και χωρίς να μ' έρωτηση τόν σκοπό της επισκέψης μου — μ' έγνώριζαν στο σπίτι — με ώδηγησε κοντά στον Ντελόμπρ. Βλέπω ακόμη το κατάπληκτο ύφος του, όταν έπρόσεξε τ'ό άλλοιωμένο πρόσωπό μου. Χωρίς περιστροφές εφώνασα:

—Θέλω να μάθω την αλήθεια, όλη την αλήθεια! Η Λιλιάν, ή Κριστίν. Έσεις...

—Α, φίλε μου, ξέρω γιατί έρχεσθε, μου είπε ο Ντελόμπρ.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

(Συνέχεια από την σελίδα 11)

σας! Να δώσω με ραντεβού σ' ένα μέρος ερημικό, ήσυχο... Να είμαστε δέξαιοι πως δεν μπορεί να μάς δη κανείς.

Ο κ. ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ: Δεν προτιμάτε σ' ένα μέρος κλειστό; Για περισσότερη ασφάλεια, έννοω. Έχω μία φίλη μου μοδίστρα. Της απόλυτον εμπιστοσύνης μου.

ΚΑΙΤΗ: Τρέμω, ξέρετε! Τρέμω μη μ' άνακαλύψη ο άντρας μου!

Ο κ. ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ: Ω, μην τρέμειτε και τόσο!

ΚΑΙΤΗ: Α, όχι! Δεν πρέπει ν' αδιαφορήτε γι' αυτό, γιατί είναι σά να μην ενδιαφέρεσθε για μένα!

Ο κ. ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ: Δεν αδιαφορώ καθόλου. Αλλά σάς θεβαίω πως δεν υπάρχει τόσοσ κίνδυνος όσος φαντάζεσθε! Μπορείτε τώρα να μείνετε μαζί μου ως τ'ό μεσημέρι και νάσαστε έντελώς ήσυχη.

ΚΑΙΤΗ: Μά τί λέτε καλέ;

Ο κ. ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ: Νάρθίτε σέ λίγο

Καθήστε, καπνίστε ένα τσιγάρο και ήσυχάστε. Θα σάς τ'α πω όλα.

Ο καμαριέρης έποθετέσε μπροστά μας τ'ό λικέρ, κι' ο Ντελόμπρ άρχισε την άφήγησί του. Έχω ακόμη στ' αυτιά μου τόν σοδορό τόνος της φωνής του.

—Δεν υπάρχει γυναίκα που ν'α εκτιμώ περισσότερο απ' τη Λιλιάν. Είπε απόλυτως άγνη κι' ευθεία. Αλλά υπήρξε στη ζωή της μιά θλιβερή ιστορία, ή όποια πάντοτε την έβάρυνε. Είπε πολλά χρόνια τώρα, που ήταν άρραβωνιασμένη μ' έναν χοριτωμένο νέο, τόν Πιέρ Λανζόν, ο όποιος ήταν γυιός του καλύτερου φίλου μου. Έπειτα ήρθε ο πόλεμος: ο Πιέρ έστρατεύθηκε. Έπέρασαν μαζί την τελευταία θραδυά. Ήσαν πολύ νέοι κι' έπρεπε να χωρίσουν — ίσως για πάντα. Συνέβη τ'ό άναπόφευκτον. Για τ'όλυν καιρό, δεν είχαμε νέα απ' τόν Πιέρ... Έπειτα, μιά μέρα, ήρθε μιά άπλη είδοποίηση: Πέθανε σ'ό πεδίο της τιμής. Λίγον καιρό άργότερα, γεννήθηκε ή Κριστίν. Έκτός από μένα κανένας άλλος δεν ξέρει την θλιβερή αυτή ιστορία. Στά μάτια του κόσμου, ή Κριστίν έπέρασε για ετεροθαλή αδελφή της Λιλιάν, που γεννήθηκε πολύ άργα, και ή Λιλιάν εργάσθηκε με θάρρος για να ζήσουν κι' οι δύο.

Ο Ντελόμπρ σταμάτησε. Τόν εγκατέλειπα ίσως. Δεν είχα άλλην έπιθυμία παρ'α ν'α δω τη Λιλιάν. Νά τής ζητήσω γονατιστά συγγνώμη για όλες τις φοβερές σκέψεις που μ' έδασάνισαν και πού ήξερα να τής τις άποκρύψω.

—Λιλιάν, μικρούλα μου, τής είπα χαϊδεύοντας τ'α χρυσά της μαλλιά. Γιατί δεν μου άφηγήθηκες τη ζωή σου; Θα μπορούσα τόσο καλά να τ'α καταλάβω όλ' αυτά. Θα μ' άρεσε τόσο να είχατε εμπιστοσύνη σ' έμένα!

Δεν μου άπήντησε. Η σιωπή της μ' έκανε ν' άγωνιώ.

—Λιλιάν!, είπα ύψωνοντας λίγο τη φωνή.

—Εσπώνει —αυτή που κοιμόταν τόσο έλαφρά. Δεν καταλάβαινα. Την έσφίξα στην άγκαλιά μου και την έγείμισα φιλιά... Ήταν πεθαμένη!...

Ο γιάτρος δεν μπόρεσε να κάμη τίποτε άλλο, παρ'α ν'απι-στοποιήση τόν θάνατο.

—Συγκοπή, είπε.

Είχε πάντα την καρδιά αδύνατη και ή ζωή, με τις στερήσεις που την έκαμα να ζήση για τ'όλυν καιρό, είχε υποσκάψει την υγεία της. Έπειτα ή ξαφνική κι' άπερίσκεπτη ζήλεια μου, που την κατάλαβε με την άπότομη φυγή μου, υπήρξε γι' αυτήν τ'ό μοιραίο χτύπημα.

Με τ'ό κεφάλι σ'α χέρια, έσκέφθηκα πονεμένος για τ'όλυν.

«Νά πεθάνω, να σκοτωθώ όμέσως, κοντά της...», είπα.

Ωστόσο, τη στιγμή που άνοιγα το συρτάρι του γραφείου μου για να πάρω τ'ό περιστρωφό, τ'ό μάτι μου έπέρασε στη φωτογραφία της Κριστίν. Τ'α άθωα και παιδικά μάτια της με κυττούσαν με παράπονο.

«Κι' έμένα; σ'α να μου έλεγαν. Έμένα δέλεις να μ' άφήσης μόνη;»

Ξανάκλεισα τ'ό συρτάρι. Ακριδώς τότε απέφασα να άφιερώσω όλη τη ζωή μου, όλες μου τις προσπάθειες για την άνατροφή της μητέρας σου, για να δώσω όση ευτυχία μπορούσα σ' αυτή τη μικρή Κριστίν, που ή λατρευτή νεκρή είχε τόσο άγαπήσει.

Πρό όλίγου τ'ό ξέσπασμα της ζήλειας σου ξύπνησε μέσα μοι τις σκληρές αυτές άναμνήσεις. Γι' αυτό, μικρέ μου Φρανσουά, γράφω τη θλιβερή αυτή ιστορία που δεν θα ήθελα να ιδώ να επαναλαμβάνεται σ' έσένα.

ΤΕΛΟΣ

Μετάφρασις: ΜΕΛΗΣ ΔΕΠΟΛΛΑ.

εκεί που θα σάς πω. Θα πητε σ'όν άντρα σας πως καθόσαστε μόνη σ'ό «Ζωνάρα» και διαβάζετε περιοδικά. Είπε αληθοφανέστατο!

ΚΑΙΤΗ: Και θα με πιστέψη;

Ο κ. ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ: Άναλαμβάνω έγώ!... Να σάς εξηγήσω. Ο άντρας σας μούχε άναθέσει να σάς παρακολουθώ! Αλλά, φυσικά, δέ μπορούσε να φανταστή πως σ'ό τέλος θα τ'α φτιάναμε μαζί!...

ΚΑΙΤΗ (σ'α να γκρεμίζεται από άεροπλάνο «τρατοσοφορική της πτήσεως» χωρίς αλεξίπτωτο): Τί;... «Όστε γι' αυτό με παρακολουθούσατε, λοιπόν;

Ο κ. ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ (διορθώνει μόλις βλέπει την έντύπωσί της): Έννοώ, σ'όν άρχή.

ΚΑΙΤΗ (άπότομα): Άφήστε τ' αυτά! Χαίρετε, κύριε! (Φεύγει με γρήγορο βήμα).

Ο κ. ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ (τρέχει πίσω της): Άκούστε με! Σταθήτε μιά στιγμή! Ήμουν είλικρινής μαζί σας!

ΚΑΙΤΗ (στέκει παγερή): Όρίστε! Τί θέλετε;

Ο κ. ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ: Πιστέψτε με! Άνέλαβα την εξευτελιστική αυτή δουλειά γιατί είχα οικονομικές άνάγκες. Μά από την τ'ότη μέρα με τραβήξατε... με κάνετε

να μη σκέπτομαι τίποτ' άλλο σ'ή ζωή μου έκτός από σάς! Θυμώσατε χωρίς λόγο...

ΚΑΙΤΗ: Τελειώσατε; Χαίρετε! (Προχωρεί).

Ο κ. ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ (βαδίζοντας πίσω της): Ωραία λοιπόν!... Πάντως έχετε ύπ' όψει σας πως δεν μπορείτε ν' άπατήσετε τόν άντρα σας παρ'α μόνο μ' έμένα! Ο έαυτός μου, είναι ο μόνος έραστής σας που δέ θα προδώσω!

ΚΑΙΤΗ (στέκει): Αυτό είναι εκδίασμός; Ο κ. ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ: Μεταχειρίζομαι όλα τ'α μέσα για να σάς κερδίσω!

ΚΑΙΤΗ (Έξαλλη): Σας συχαίνωμε όσο τίποτε στη ζωή μου! (Σ'όν ίδιο τόνο): Δώστε μου τη διεύθυνσι της μοδίστρας!

ΡΙ Ν Τ Ω

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

★ Τίποτε δεν αποκτάται χωρίς κόπους: για νάχησ τ'α μαργκεριτάρια πρέπει να δουτήσης σ'ό βυθό της θαλάσσης.

★ Κείνος που ζυνίζει την ευεργεσία ει-νε άχάριστος.

ΒΑΒΟΥΛΩΝΙΑ

Κουβέντες της Σμυρνιάς

Τ' ΑΥΓΑ ΤΗΣ ΚΛΩΣΣΑΣ

Η Ζαμφώ με την κυρά παπαδιά σ'όν αλόγυρο τής έκκλησις:

—Τί να σου πω, κυρά παπαδιά μου, τ' άγα- πώ τ' αυγά, μά δέ θέλω και τη βρωμοισιάπου κά νουνε οι όρνιθες. Καλέ, βρωμολογά ή αύλη από την κουτσουλιά κι' ύστερα έχω παιδιά και φοδούμαι τσοι όρνιθόψειρες και τόν όρνιθοφυλίτη.

—Έχεις δίκιο, να δ παπάς θέλει ένα φρέσκο αυγούλακι για τη ρογή του. Τού τ'ό χτυπά κάθε πρωί με τη ζά-χαρη και τη μαστίχα, κι' άκούς τη φωνή του όργανου!

—Έχεις πολλές όρνιθες, κερά παπα-διά;

Η παπαδιά σ'άν μιλούσανε για τις κότιες της ήταν περήφανη.

—Έλα να τσοι δείξω, καλέ. Έκει πί-σω από τ'ό κελλί είναι τ'ό κουμάσι τας.

Γήν πήρε και πήγανε μαζί.

—Άχου πόσες! είπε ή Ζαμφώ.

—Έντεκα κι' ο πετεινός δώδεκα. Έ-χω τρεις σκουφάτες, δύο καρτσουνάτες, μιά σπέντσικια και πέντε Γερμανικές. Γεν-νούνε κάθε μέρα. Ήθαλα δά και κλώσσα. Άμα βγούνε τα πουλιά, θα σου δώσω έ-να, να με θυμάσαι.

—Σ' εύχαριστώ κερά παπαδιά, με ύ-ποχρεώσε. Έγώ με τσοι γλάστρες μου δέ δαζω ζωντανό μέσα στην αύλη, γιατί μου κάνουνε ζημιά.

—Έγώ θα σ'ό εώσω και τ'ό σ'ράξις.

Η Ζαμφώ έφυγε τρεχάτη σέ λίγο:

—Πάω, γιατί θα σκολάσουνε τ'α παι-διά και πρέπει νάμη έκει. Άλλοιώς, κά-νουνε τ'ό σπίτι άλάνι νταρναγάνι!

Τ'ό μεσημέρι ή μικρή κόρη της ήταν βραχνιασμένη.

—Ήτρεχεσ πάλι κι' ήβράχνιασε. Δέ σουπα να μην πίνης νερά σ'άν εισαι βρω-μένη; φώναξε ή Ζαμφώ.

Μέχρι τ'ό βράδυ οι μυγδαλές της μικρής πριστήκανε, κι' ή φωνή της έβγαине βρα-χνή.

Μιά γειτόνισσα, που έκανε τ'α γιατρο-σόφια, είπε στη Ζαμφώ:

—Νά τήνε τρίψης με άμελόχες και να τ'α δώκης να πιή αυγό τ'α μέρας από φωληά. Τρεις μέρες κάν'το και θασπύ-μα με!

Η Ζαμφώ θυμήθηκε την παπαδιά. Πήρε τ'ό δρόμο τ'ό βραδάκι και πήγε να τήν βοή, να τής ζητήση τρία αυγά φρέσκα. Έτρε-ξε σ'ό κελλί, αλλά δεν ήτανε κανένας εκεί.

Τί να κάνη;

—Άς πάω να δώ, μπάς κι' είναι σ'ό κουμάσι, έσκέφθηκε.

Δεν βρήκε κανένα. Οι κάττες κουνιά-ζανε, και σ'ό καλάθι που γεννούνε καθό-τανε μιά μεγάλη κόττα κοιμισμένη.

—Άπλωσε τ'ό χέρι της, να δη άν είχε γεννήσει και βρήκε μέσα δέκα αυγά

—Ήβοί! Όλες ήγεννήσαν σήμερα, είπε. Άν πάρω τρία, παιδιά θα τ'ακατάλαβη!

Έσκυψε και πήρε τρία αυγά, τ'αβαλε σ'ήν τσέπη της κι' έφυγε σ'άν τήν κλέ-φτρα.

—Τόσα αυγά έχει, είπε μέσα της. Άς πάρω κι' έγώ τρία για τ'ό κρόκ του παι-διού!

Μόλις προχώρησε, να ή παπαδιά μπρο-στά της!

—Καλέ Ζαμφώ μου, έμένα ήγύρευε: —Ναί... είπε σαστισμένη ή Ζαμφώ.

Ήθελο να σου γυρέσω λίγο έλεος τ'α Παναγιάς, να σταυρώσω τ'ό λαιμό τ'α μικρης; πού νονεί.

—Κόπιασε, να σου δώσω, είπε ή πα-παδιά με καλωσύνη.

Έβουτηξε ένα μπαμπάκι σ'ό κανήλι και τής είπε:

—Σταυρώσε τ'ό σ'ό κόνισμα. Άνέβα σ'ήν καρέγλα που φτάνει, Ζαμφώ μου, γιατί έμένα πονούνε τ'α ποδάρια μου.

Η Ζαμφώ ανέβηκε σέ μιά μικρή μπα-γκέττα, αλλά πτασοπάτησε κι' έπεσε φαρδιά - πλατεία κατάχαμα.

—Άγ! καμένη! Χτύπησε:

—Όχι, είπε ή Ζαμφώ σ'άν ζεματισμέ-νη, γιατί τ' αυγά έσπασαν μέσα σ'ήν τ'α-πη της και τρέχανε τ'α υγρά από τ'ό φου-σάνι της.

—Καλέ, τί βρώμα είναι αυτή; είπε ή παπαδιά. Σ'άν αυγά κλούβια!

Η Ζαμφώ βρέθηκε σέ δύσκολη θέση.

—Άγορσα τρία αυγά τώρα και μου τ'αδωκε ο μασκαρής μπαγιάτικα.

—Έλα, καλέ, σ'ήν κουζίνα να πλυ-θής! Φούχι βρώμα!

Με τ'ό ζόρι τήν πήρε μέσα σ'ήν κου-ζίνα και τής άδειασε τήν τσέπη.

—Καλέ, αυτά έχουνε κλωσόπουλα μέ-σα. Άπό κλώσσα σ'αδωκε;

Η Ζαμφώ έγινε κατακόκκινη.

Τότες ή παπαδιά κάτι κατάλαβε. Έ-τρεξε σ'ό κοτέτσι και μέτρησε τ' αυγά κι' ύστερα πήγε σ'ό σπίτι της Ζαμφώς κατασυγισμένη.

—Μορή αθεόφοβη, γιατί να πάρης τρεις ψυχές σ'ό λαιμό σου; τής είπε. Άς μου γύρευες αυγά, να σου δώσω!

Η Ζαμφώ πήρε τ'ό θρασυ ύφος της.

—Κερά μου, δεν έχω άνάγκη τ' αυγά σου. Άς είναι καλά ο παράς μου! Τ' αυ-γά σ'ήμερα βρωμολογούνε σ'ήν πιάτσα!

Νάτα μας, θα μάς βγάλη και κλέφτρες ή κερά παπαδιά!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τα βάσανα του Καραμπέν

ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΗΣ ΣΟΥΡΠΟΥΪΤΣΑΣ

Σουρπούιτσα γιορτού έκει:

—Γιαβρόμ Καραμπέν λεί έμένα, αύρια γεννί-θηκα, γιορτού έκει, ένα καλό ζέφκι τ'α κάνωμε.

—Γενετλίες τ'α κάνης; Πόσο χρόνια έσεις, Σουρ-πούιτσα;

—Τριάντα λεί μαμή, άμα είκοσι πέντε είναι, Μαμή ντέν τυμάται, τ'α-νεμ!

—Έκατό νούμερο να ένεσαι, Σουρπούιτσα!

—Ίσαλλά, Καραμπέν.

Σ'ό λαϊκήσ άρα ήπ'α, λεμπλεμπή ή-π'α, φουτίκια δα'ήπικος ήπ'α, μπα-στριμά μεζέτες άράσσα, τουρσί, μαρσί-λιες, άγγινάρες, τζιέρ, ρακί, λουκουμά-τες.

Μπαυφές φίνος, Μεγάλος Βρειτάνιας κ'ιμ'ή!

Όύλο τ'ό κόσμος από τ'ό Τουρναύτι έρ-χομένος ένηκε, Σουρπούιτσα καιρετισμέ-νος ήκ'άνανε, άμα Άρτίνις πολύ ρακί ή-

Τό λακριντί του
Θρασ ύβουλα

ΣΤΑΡΟΠΟΙΗΣΙΣ

Είμαι, Καϊτάκι μου,

(ταπί,

χωρίς δεκάρα παναπή

Κι' αδέκαρος γυρίζω

Κι' έχω, ρε σύ, τή

(γνώμη πως,

άν και γυρνάω άξιο-

(πρεπώς,

...φραγκάκι δεν α-

(ξίζω.

Γι' αυτό ξηγήσου σ'ή

(μαμά,

να δγής και σύ σ'ό

(σινεμά

μιά κι' έχεις σ'όμα

(φίνο,

να δρέψης δάφνες σ'ό πανί

κι' έγώ...π.αν.νι με τ'ό πανί

σ'ή ζήση να μη μείνω.

Γινήκαν στούντια κι' έδω,

που δγαζούν φίλμ χωρίς φειδω

για να μην π'α σωρεία,

κι' άντ'ις για Γκάμπρο σου σερβί-

τη Θελβινόη τή γκαδ'ή

και τήν κουστή Μαρία!

Τόσες και τόσες μορφοειές

φεύγουν από τις γειτονιές

με πρώτη ευκαιρία,

κι' όλες τραβάν να γίνουν σ'άδρ

άντ'ι στο τσίρο του... Ά μ'ά ρ

να κάνουν τά...θερία!

Άπαράτ'αν νοικοκυριό,

μπουγάδα, σκάφη, πλυσταριό,

πριν πάν τ'α κάλλη στράφι,

και σέ ταινίες...ναυτικές

κάνουνε θρασύ μερικές

που ξέρουν από...σ.κ.φ.η!

Κι' όσοι δεν έχουνε δουλειά

και σ'ής ύπώγας τ'α σκαλιά

κοιμούνται έκ' των προτέρων,

ως σ'άδρ θ' άφ'ισουν έποχή,

καθ' ότι σέ...ξενοδοχεί-

κοιμούνται τών...ά.σ.τ.ε.ρ.ων!

Πρέπει, λοιπόν, Καϊτί, να πάς

άν τ'ό Θρασύβουλα άγαπάς

γιατ' είναι πάντα έν τάξει,

κι' από...λεμονία μη φοβά-

γιατ' είναι δλέπεις...α.κ.ο.ι.β.ά

και ποιός θα σ'α πετάξει!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Και διά τήν πατρότητα:

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

ζωμε πρέπει να είναι λεπτό, άραχνο-φαντα.

Ο καλλωπισμός

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΝΕΕΣ

Κουβεντούλες

Η «Εβδόμη των ανδρών». Κάτι βυρσοφύλακες που έβγαζαν στον τόπο μας. Κι' έτσι για λίγες μέρες οι δρόμοι των Αθηνών είναι γεμάτοι από ρωμάνους, πανέρια, και γαϊδουράκια φορτωμένα διασχίζουν την πρωτεύουσα και γλαστράδες στολίζουν τα παράθυρα, ενώ οι διτρίνες των καταστημάτων αμυλώνονται να παρουσιάσουν την ωραιότερη διακόσμηση.

Τα λουλούδια είναι το ωραιότερο στολίδι, κι' όπως κάθε νοικοκυρά χαίρεται να τα βλέπει μέσα στο μπουντουάρ της, μέσα στο σαλόνι της, έτσι κι' οι κομμωστές διαβά-ζεις βρίσκουν λίγη ξεκούραση στη θέα ενός ανθοστρώτου μπαλκονιού.

Τι ωραιότερο από το άγγι αυτό στολίδι που μας θυμίζει κάτι από την ομορφιά που αναζητούμε στα γραφικά χαριούδια μας και στα νησιά μας που διατηρούν τον αληθινό τοπικό χαρακτήρα τους!

Ο πολιτισμός, με τη νέα αρχιτεκτονική του την τόσο θαρραλέα και αιχμηρή για την Ελλάδα μας, αντικατέστησε τα γραφικά παράθυρα με τις γλαστράδες, με τα βαρέα από μπλετονο μπαλκόνια που είναι τόσο ακαταστάσια για έναν τόπο σαν τον δικό μας, που το λευκό μαρμάρινο είναι τόσο άφθονο. Ας βλέπαμε λοιπόν μερικές ημέρες στολισμένες με λουλούδια τις προσόψεις των σπιτιών μας και ποιός ξέρει, ίσως αυτή να είναι μια άσπρη και να ξαναγυρίσαμε στ' αρχοντικά κτίρια με τα μαρμάρινα μπαλκόνια έξω από τα οποία θα ξεπροβάλλουν λουλούδια ολόμορφα και χαριώδη.

ΕΙΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Για τις πρώινες κούρσες θα διαλέξετε ένα επανωφόρι ριχτό, από λεπτό λαινάς, που θα γυρνάει με τσέπες ή με δελονιές. Κάτω από το επανωφόρι, το φόρεμα μπορεί να είναι από μεταξωτό ύφασμα ή από μαρμαίνο, χωρίς να αποκλείεται με το δαμάσκηνο δουλιά. Όσον αφορά τα χρώματα, τότε το επανωφόρι συνδυάζεται με το φόρεμα και τότε το ένα αποτελεί αντίθετο με το άλλο. Τότε τα γάντια συνδυάζονται με το χρώμα του φορέματος, το ίδιο δε γίνεται και με το φουλάρ του λαιμού, την ζώνη, την τσάντα. Οι λεπτομέρειες αυτές παίζουν μεγάλο ρόλο εφέτος και συντελούν στην αρμονία του συνόλου. Κάποτε, αντί φορέματος, φοριέται φούστα που έχει το χρώμα του επανωφοριού και μπλούζα σε χρώμα χτυπητό.

Για τ' απογεύματα, θα φορεθώ πολύ το μαύρο χρώμα με μόνη τη διαφορά πως θα γανιριέται το μαύρο φόρεμα με κάτι χτυπητό: μια φάσα, ένα γιακαδάκι, μια ζώνη. Ένιστε όμως το φορεματάκι γίνεται κατάμαυρο και συμπληρώνεται με ένα χρυσάκι στο μπροστό, που γίνεται για να χρησιμεύει αντί ζακέτας ή επανωφοριού.

Άλλο συμπλήρωμα ενός μαύρου φορέματος απογευματινού, είναι μια βίστα επίσης μαύρη, φοδραρισμένη με φόδρα σε χτυπητό χρώμα και τοποθετημένη με τέτοιο τρόπο, ώστε σε κάθε κίνηση να φαίνεται και να δίνει κάποιον εύθυμο νότα στο σκοτεινό σύνολο.

Τέλος, για τα βράδια, το μαύρο επίσης θα είναι πολύ της μόδας, μόνον ότι το ύφασμα που θα διαλέ-

ξουμε, δηλαδή διατηρούν την ανθεκτικότητά μας και απομακρύνουν το γήρας.

Οι κανόνες αυτοί είναι οι εξής:

Να τρώγετε με μέτρον, αποφεύγοντας τον κορεσμό.

Να μην σάς λείπουν ποτέ τα φρούτα και να τα προτιμάτε από τα γλυκίσματα.

Να πίνετε κάθε πρωί στο ξύπνημα σας ένα ποτήρι νερό.

Να προσέχετε την λειτουργία των εντέρων σας, διότι επιδρά και στην υγεία σας και στην ομορφιά σας.

Να μην παραλείπετε κάθε πρωί λίγες αναπνευστικές ασκήσεις.

Να αποφεύγετε τα άσκοπα ξενύχτια.

Να εξετάζετε κάθε χρόνο τα δόντια σας.

Να αποφεύγετε τους μορφασμούς.

Να μην εγγύζετε το πρόσωπό σας με χέρια ακάθαρτα.

Να μη χρησιμοποιείτε καλλυντικά που διαφημίζουν αν δεν εξετάσετε τα συστατικά τους και το είδος της επιδερμίδος σας.

Πριν κοιμηθείτε, να καθαρίζετε καλά το πρόσωπό σας, για να ανιχνεύουν καλά οι πόροι και να αναπνέει η επιδερμίδα, πράγμα που της είναι απαραίτητο για την ομορφιά της.

ΕΙΣΜΕΡΑΛΔΑ

Το σπίτι

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Η έκλογη του σπιτιού που θα ενοικιάσουμε είναι από τα δυσκολότερα πράγματα και δεν έχουμε βέβαια την αξία να σάς πούμε πως αν ακολουθείτε τις συμβουλές μας θα λύσετε το άλυτο αυτό πρόβλημα, μπορείτε όμως να βοηθηθείτε και να κανονίσετε τι ακριβώς σας είναι απαραίτητο προτού προβείτε στην ενοικίαση του σπιτιού σας.

Εν πρώτοις, τι ενοίκιο μπορείτε να δώσετε; 2ον Πόσα δωμάτια σας αναγκάζουν; 3ον Σε ποιά συνοικία σας συμφέρει να κάθεστε, ούτως ώστε να έχετε κοντά το γραφείο σας; 4ο Ποιον προανατολισμό θα προτιμήσετε; 5ον Τι συνδυασμούς μπορείτε να κάμει για να χρειασθείτε λιγότερα δωμάτια;

Μερικοί διαλέγουν ένα σπίτι με μικρό ενοίκιο σε μακρινή συνοικία, αυτό όμως δεν τους ωφελεί διόλου, διότι δοδεύουν μεγάλα ποσά για το ζήτημα της συγκοινωνίας. Έπομένως αυτή είναι κακός έννοιας οικονομία ή μάλλον δεν γίνεται οικονομία. Αν προσθέσουμε στο φθινό που θα πληρώσουμε τα χρέη που δίνουν στα τραμ θα δούμε ότι μπορούσαν να ενοικιάσουν πολύ κεντρικότερο σπίτι και να έχουν κέρδος και τον χρόνο που απαιτούν μέσα στα τραμ. Άλλο που πρέπει να σκεφθούν είναι το ζήτημα της θερμάνσεως: Το κλιματιστικό στοιχείο λιγότερο από την διατήρηση θερμάστρας, που θερμαίνει ένα ή δύο το πολύ δωμάτια. Ας τα σκεπτάμε βρα λοιπόν όλα αυτά προτού ενοικιάσουμε σπίτι, γιατί οι οικονομίες που γίνονται χωρίς σκέψη δεν είναι πάντοτε οικονομίες, αλλά καταναλώνουν στα τέλεις.

Άλληλογραφία

Α ν υ π ό μ ο ν η ν, Πύργον. — Απορώ που δεν έλαβα το γράμμα μου και συγχρόνως λυπομαι, διότι αυτό έγινε άφορμη να στεναχωρηθώ. Θα έχετε την καλωσύνη να μου ξαναγράψετε, υπενθυμίζοντάς μου περί τίνος επρόκειτο και θα σάς απαντήσω άμεσα.

Μ ο υ σ μ ε. — Φυσικά, είναι προτιμότερο, αφού είσατε τόσο νεί, να αφήσετε την επιδερμίδα σας στην αγνοητά της, αλλά αν διαλέξετε κάτι, τα προϊόντα Αrden είναι περίφημα, μόνον ότι είναι πολύ ακριβά. Σ. Π. Γ., Πειραιά. — Είναι πολύ μεγάλο το δυστύχημα που σας έπλη-

ξε, κολή μου φίλη και καταλαβαίνω την λύπη σας, αλλά δυστυχώς μόνον ο χρόνος θα μπορούσε να σας φέρει κάποιον ανακούφιση. Όστόσο, για να μην πάθουν τα νεύρα σας πρέπει να προσπαθήσετε να κοιμάστε. Θα σάς ωφελήσει πολύ να παίρνετε κάθε βράδυ λίγη Πασίφαρην (1—2 μπουκάλια). Το μπουκάλι γράσει απ' έξω την οδηγία. Στη φίλη σας συνιστώ κρέμα Τοκαλόν.

Π ο ν ε μ έ ν η ξ α ν θ ο ύ λ α. — Πολύ συγκινητική η ιστορία σας, μα δεν μπορώ να παραδεχθώ πως τα δεκαοκτώ σας χρόνια δεν θα σας βοηθήσουν να ξεχάσετε αυτή τη θλιβερή περιπέτεια. Το πρόσωπο, περὶ τοῦ οποίου μὲ μιλῆσατε σὺ γράμμα σας, εἶνε ἀνάξιο ν' ἀποσχολῇ τὴν σκέψι σας. Ὅταν ἡρεμήσετε, θὰ κατὰ λάδετε καὶ μὲν σὰς πόσα ἀδίκια ἦταν νὰ σὰς κάμῃ τόσο νὰ πονέετε καὶ πόσο τυχερὸ γιὰ σὰς ἦταν πὺν ἔδειξε πρὸ τοῦ γάμου ὅτι ἦταν ἀνάξιο σας.

Λ ε υ κ η ν τ ε Μ ο ρ ά ν. — Το κόκκινο που πρέπει να προτιμάτε, θα κλίνει ελαφρώς προς το πορτοκαλί και η σούδα σας θα είναι «κρ-ορ-ε». Όσο για τα φρύδια σας, δεν σας συμβουλεύω το ξυρίσμα.

ΕΙΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ ΝΑ ΗΣΥΧΑΙΝ. . . .

Μ'αυτή τη φράση χαρακτηρίζουν το 'Ινστιτούτο της Μ^η ΚΕΤΤΥ όλοι όσοι έρχονται σ'έπαφή μ'αυτό. Και δεν έχουν άδικο! Γιατί, πραγματικά, το 'Ινστιτούτο της Μ^η ΚΕΤΤΥ (Ερμού 42. Τηλ. 22-0-88) δεν έννοει να ήσυχάσει, ούτε να επαναπαυθεί στις έπιτυχίες του. Διαρκώς μελετά, διαρκώς παρακολουθεί τις προόδους του έξωτερικού και διαρκώς βελτιώνει τα προϊόντα και τας μεθόδους του.

Καί τώρα πάλι έχει να μās παρουσιάσει νέες εκπλήξεις. Νέα προϊόντα τοῦ 1940. Νέες λουσιόν, νέες κρέμες, νέες μάσκες. Όλα σέ νέες βιταμινοχες συνθέσεις, που αποτελοῦν την τελευταία λέξη της έπιστήμης.

ΟΙ ΔΙΔΟΥΜΕΝΟΙ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 95

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Τοπικόν επίρρημα ως κύριον διονα, τμήμα της κοινοτινιστικής. — Φράσις αποφθεγματική, γνωμικόν.
- 2) Κοινή όνομασία κωνοφόρων δένδρων.
- 3) Η ήπειρος κατ' αντίθεσιν προς την θάλασσαν. — Ο αυτός κατὰ πῶσον ἡ ἀξίαν ἡ διαστάσεις με άλλων ἢ άλλους.
- 4) Εποχή τοῦ ἔτους.
- 5) Ενδομιασμός (μεταφορική σημάσια). — Άρρεν ἢ θήλυ τέκνον.
- 6) Ἑτέρα όνομασία τοῦ φέως ἀσπίς.
- 7) Η μεγαλύτερα των Ἀθηνῶν εἶνε ἀσφαλὸς, μέχρι σήμερον ἡ τοῦ Ἀρσακείου. — Μοιράζω, χωρίζω.
- 8) Ἡ Μέκκα καὶ ἡ Μεδίνα εἶνε αἰ. — πόλεις τῶν Μουσουλμάνων.
- 9) Πρόθεσις, ἀλλά καὶ σύνδεσμος τῆς δημοτικῆς. — Ἡ παραμονὴ ἐνδὸς αὐτῶν εἶνε πολὺ εὐχάριστη κατὰ τὴς θερμῆς θερινῆς ἡμέρας.
- 10) Λαμβάνω τὴν ἀντί άλλου.
- 11) Ὑγρὸν στοιχεῖον τῆς φύσεως (πλῆθ.). — Ἀραβίς, ἀβέσις, ἀπειρος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Τοπικόν επίρρημα, εἰς τὸν περὶβάλλοντα τινὰ τόπον. — Εὐρῶ.
- 2) Ἡρώϊς ἔργων τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ Σοφοκλέους καὶ τοῦ Εὐριπίδου.
- 3) Ὁ ἴμας τοῦ χαλινοῦ τῶν ὑποζυγίων, κοινὸς γέμεν. — Ὁμοιογενήν συμφωνίαν, συμβάσεις, καὶ ἱδικῶς ὅρους συμβάσεως. Παρ' ἀρχαίους: ἑκάστη τὴν θεμελιώδην διατάξιν τῆς Λαοκρατείας νομοθεσίαν.
- 4) Ἡ κάτοικος τῆς πρωτευούσης.
- 5) Θεωρητικὸς τύπος τοῦ ὄντομας Αἰκατερίνη. — Ἀντιθετικὸς σύνδεσμος, ἀντίθετος πρὸς τὸν τῆς δημοτικῆς «μεν».
- 6) Ἐπίρρημα τῆς δημοτικῆς, συντόμως, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ.

ΜΙΚΡΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΡΓΑ

- 1) Γ—Ο—Α—Σ—Ρ—Ο—Σ.
- 2) Α—Ε—Π—Τ—Ν—Ι—Τ—.
- 3) Α—Ο—Ο—.
- 4) Κ—Τ—Κ—Η—Η—.
- 5) Ο—Α—Ε—.
- 6) Κ—Π—Τ—Ν—Ι—Υ—Ι—.
- 7) Κ—Ε—Σ—Α—Α—Α—Υ—Α—.
- 8) Κ—Ζ—Κ—Ι—Ο—Δ—Ν—.
- 9) Χ—Ρ—Σ—Π—Υ—Ι—Ν—.
- 10) —Τ—Π—Κ—Ρ—Ι—.
- 11) Α—Π—Τ—Κ—Η—.
- 12) Α—Υ—Η—Κ—Α—Α—.
- 13) Γ—Ι—Σ—Ο—Τ—Ρ—Α—.
- 14) Τ—Ο—Ο—Ρ—Τ—Σ—.
- 15) Σ—Ρ—Ι—Σ—Α—Ι—.

Ἀθηναϊκὸς κινηματογράφος δευτέρως προβολῆς, ἀνέδρασε εἰς μίαν ἐταιρίαν φωτεινὸν διαφημιστικὴν κατασκευὴν μίαν πρωτοτύπου πινακίδος, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ἀνεφέροντο τὰ ὀνόματα 15 κινηματογραφικῶν ἔργων τῆς τελευταίας χειμερινῆς περιόδου.

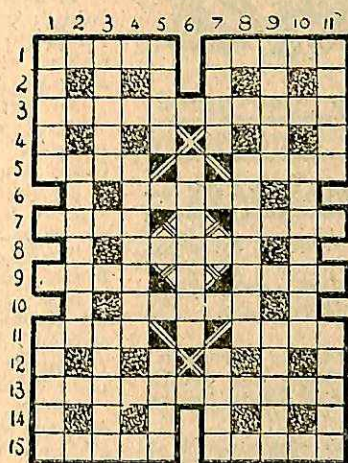
Κατὰ κακὴν ὁμῶς τύχην τὸ θράδυ τῆς πρώτης ἡμέρας, ἡ ἐγκατάστασις ἐλάσας καὶ ἐμειναν ἀναμμένα μερικὰ μόνον γράμματα, αὐτὰ πὺν βλέπετε ἀνωτέρω.

Πολὺς κόσμος ἐμαζεύθηκε βλέποντας τὸ παράδειγμα αὐτὸ θέαμα, καὶ ὅλοι προσπαθοῦσαν νὰ βροῦν τί περιγράφοντο τὰ διάφορα αὐτὰ γράμματα χωρὶς καμμίαν ἀπολύτως σημασίαν.

Σεῖς ὅμως πὺν γνωρίζετε ὅτι ἀντιπροσωπεύουν τοὺς τίτλους δεκαπέντε κινηματογραφικῶν ἔργων τῆς τρέχουσας περιόδου καὶ ὅτι καθε πούλα ἀντικαθιστᾷ ἓνα χαλασμένο γράμμα, μῆπως δύνασθε νὰ βρῆτε τὰ δεκαπέντε αὐτὰ ὀνόματα;

ΟΡΘΟΝ Ἡ ΛΑΘΑΣΜΕΝΟΝ (ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ)

Ἐκ τῶν δύο λέξεων ΟΡΘΟΝ. ΛΑΝ αὐτὰ ὀνόματα

- 7) Τὸ σημεῖον συνδέσεως τεμαχίων ἢ μερῶν ὑφάσματος. — Τμήμα ἀλύσεως ἀγκύρας: τρόπος λαβῆς ἐν τῇ πάλῃ, κοινὸς πρόοιμο τῆς μέσης.
- 8) Εὐρωπαϊκὸν κράτος.
- 9) Πάν τοῦ ἐξαιρετικῶν, ὑπερφυστικῶν μεταφορικῶς ἀνδραποδιστῶν μένος, κακὸς, φαῦλος. — Κέρματα μικρῆς ἀξίας (δημοτικῆς).
- 10) Εἶνε ἀπαραίτητος διὰ κάθε λέξιν δημοσιευομένην ἐντὸς τοῦ παρόντος ἡ καὶ οἰοῦντοτε άλλου στοῦ ρολοῦ.
- 11) Ἡ μετάβασις ἀπὸ τῆς μῆδς εἰς τὴν άλλην γίνεται ἀπαραίτητως διὰ τῶν αἰσθημάτων. — Τὸ κύριον πρόσωπον γεγονότος τινός, ἡ δράστις, ἡ συγκεντρώουσα τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον. Ἀποστολεὺς: ΕΛΕΝΗ ΧΡΥΣΗ Ἀθῆναι.

ταγωνίστρια τοῦ περιφήμου ἔργου «Ἡμῶν μὴ τοχοδωκίς»: ΟΡΘΟΝ. ΛΑΘΑΣΜΕΝΟΝ. 8) Τρία ἦσαν τὰ ἐφετεῖνά φιλμ τοῦ Ρόναντ Κόλμαν: ΟΡΘΟΝ. ΛΑΘΑΣΜΕΝΟΝ. 9) Δὲν εἶδαμε ἐφέτος κανένα φιλμ με πρωταγωνίστριαν τὴν Ἀνναμπέλα: ΟΡΘΟΝ. ΛΑΘΑΣΜΕΝΟΝ. 10) Ἡ Ντόροθυ Λαμὸρ ἦταν ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ φιλμ «Μπρωστὰ στὸν ἀνέμο»: ΟΡΘΟΝ. ΛΑΘΑΣΜΕΝΟΝ. 11) Δύο ἦσαν τὰ ἐφετεῖνά φιλμ τοῦ Ρέμπερτ Τάιγλορ: ΟΡΘΟΝ. ΛΑΘΑΣΜΕΝΟΝ. 12) Τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ «Στάνλεϋ καὶ Λίδινγκτον» ἐγυρίσθησαν πραγματὶ στὴν Ἀρική: ΟΡΘΟΝ. ΛΑΘΑΣΜΕΝΟΝ. 13) Τρία ἦσαν τὰ ἐφετεῖνά φιλμ τοῦ Τζέιμς Κάγκνεϋ: ΟΡΘΟΝ. ΛΑΘΑΣΜΕΝΟΝ. 14) Ἡ Τζέιν Μπράιαν εἶνε ἀπὸ κάλυψις τοῦ 1939: ΟΡΘΟΝ. ΛΑΘΑΣΜΕΝΟΝ. 15) Πέντε ἦσαν τὰ ἐφετεῖνά φιλμ τοῦ Ἐρικ φὸν Στροχάιμ: ΟΡΘΟΝ. ΛΑΘΑΣΜΕΝΟΝ.

ΛΥΣΕΙΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 92

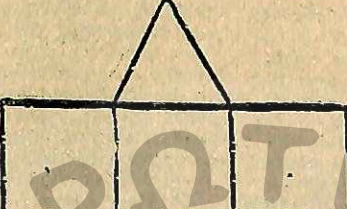
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΛΑΛΟΣ. 2) ΑΜΦΙ—ΥΦΟΣ. 3) ΠΓΑΣ. 4) ΙΣΟΝ—ΤΕΛΩ. 5) ΟΠΡΑ. 6) ΙΣΙΩ—ΣΚΙΑ. 8) ΟΡΙ—ΑΜΒΕΥΤΗ. 10) ΣΙΝΑ—ΟΞΟΣ. 11) ΝΙΓΗΡ. 12) ΕΠΤΑ—ΦΟΡΑ. 13) ΝΤΑΜΑ. 14) ΛΥΡΑ—ΝΕΟΝ. 15) ΣΚΗΝΗ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΙΧΘΥΣ. 2) ΑΜΕΣΟΣ—ΙΠ—ΠΕΥΣ. 3) ΙΝΙΟΝ. 4) ΛΙΓΝΟΣ—ΑΝΑΝΑΣ. 5) ΑΜΑ. 6) ΛΕΓΕΩΝ—ΑΓΚΑΛΗ. 7) ΜΕΝ. 8) ΣΥΣΤΑΣ—ΟΡΦΑΝΗ. 9) ΠΗΛΩ—ΠΙΚΑ. 10) ΥΠΑΓΩ. 11) ΠΡΑΙΟΣ—ΡΥΚΑΝΗ.

ΤΡΙΓΩΝΑ ΚΑΙ ΤΕΤΡΑΓΩΝΑ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 93

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΚΗΤΟΣ—ΛΑΜΠΩ. 3) ΝΗΜΑ—ΤΟΥΡΓΙΑ. 5) ΝΕΟΣ—ΑΣΙΑ. 6) ΚΕΝΟΝ. 7) ΣΤΟΑ—ΘΕΟΣ. 8) ΛΕ—ΣΧΗ. 9) ΟΞΟΙ—ΡΑΙΧ. 10) ΖΩΗ—ΡΙ. 11) ΑΣΚΩ—ΣΙΝΑ. 13) ΟΙΚΟ—ΔΟΜΗΣΙΣ. 15) ΑΜΝΟΣ—ΣΑΜΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΚΑΝΟΝ—ΑΛΟΓΑ. 2) ΕΚΤΑ—ΣΙΣ. 3) ΤΕΜΠΟ—ΑΚΟΝ. 4) ΣΚΑ—ΛΙΩ. 5) ΣΙΤΥ—ΑΔΗΣ. 6) ΜΝΗ—ΣΤΗΡ. 7) ΛΟΥΩ—ΩΜΟΣ. 8) ΑΝ—

ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΑΓΟΡΑΖΕΙ ΣΗΜΕΡΑ ΕΤΟΙΜΑ ΠΑΛΤΑ — ΦΟΡΕΜΑΤΑ — ΤΑΓΙΕΡ — ΡΟΜΠΕΣ — ΚΑΠΕΛΛΑ ΣΤΗΣ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ

18 — ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ — 18

ΓΙΑΤΙ

ΒΡΙΣΚΕΙ ΑΜΕΣΩΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΣΚΟΤΟΥΡΕΣ ΤΟ ΡΟΥΣΤΟ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΠΙΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΗ ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΜΕ ΕΞΟΔΑ ΛΙΓΩΤΕΡΑ ΑΠ' ΟΤΙ ΘΑ ΤΩ ΚΑΝΕ ΜΟΝΗ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ

ΘΗΡΟΣ. 9) ΜΙΓΑΣ—ΙΑΣΩΝ. 10) ΙΣΟΒΙΟΝ. 11) ΠΡΑΙΑ—ΑΛΙΟΣ. ΤΡΙΓΩΝΑ ΚΑΙ ΚΥΚΛΟΙ. Ὑπάρχουν ἐντὸς τοῦ σχεδίου ἑξή κύκλοι πὺν σπάνουν σὺν πρόβλημα: 21+21+ 1+16+ 3+ 7=70 3+16+ 5+13+18+15=70 1+19+12+17+ 5+16=70 18+13+20+ 9+ 8+ 2=70 5+17+11+ 4+20+13=70 12+10+ 6+14+11+17=70 καὶ τέλος γιὰ τὴν γραμμὴν: 24+21+16+ 5+ 4 = 70

ΑΡΙΘΜΟΙ

Εκινδύντας ἀπὸ τὴν ἐνὺ ἀριστερὰν ἄκρᾳ καὶ γυρίζοντας ὅπως οἱ δείκτες ἐνὸς ρολογίου, πρέπει νὰ τοποθετήσετε ὡς ἑξῆς τοὺς ἀριθμοὺς: 15, 1, 7, 14, 2, 8, 13, 3, 9, 12, 4, 10, 11, 5, 6, καὶ τότε θὰ ἔχετε τὸ πῶθόμενον ἀποτέλεσμα.

Κάλτσες μεταξωτῆς γυναικείας λεπτῆς, στερεῆς, δρχ. 82. Βουάλλινες 68. Κομπιναιζὸν ζερσεὺ 110. Διπλὰ φαν 160. Κυλόττες ζερσεὺ 60. Νυκτικὰ ζερσεὺ στερεὰ 290. Πυζάμες ζερσεὺ 540. Μπλούζες 165. Σενδονόπανα αἰώνια ὁ πῆχυς δρχ. 38.

Γραφεῖον Βουλῆς 3 Πρῶτο πάτωμα

ΑΥΤΗ Η ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ ΜΕΤΑΒΟΛΗ

Αὐτὸ σὰς φαίνεται ἐκπληκτικὸ, ἀλλὰ γιὰ νὰ πείσῃθε ὅτι εἶναι ἀλήθεια ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΜΟΝΗ ΣΑΣ

Μόλις σέ μίᾳ ἐβδομαδά με-σα... Χιλιάδες γυναῖκες, γοητευμένες ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα, ἀπηλλάγησαν ἀπὸ τὴς ρυτίδες τῶν, καὶ ἔγιναν κατὰ πολλὰ χρόνια νεότερες.

Ἀποδοῦσατε στὸ δέρμα τὸ εἰδικόν του καὶ πολὺτιμον στοιχεῖόν του, τὸ Βιοσέλ καὶ ἡ ἐπιδερμὶς γίνεται ταχύτατα φρέσκη καὶ νεανική.

Τὸ Βιοσέλ εἶνε ἡ ἐκπληκτικὴ ἀνακάλυψις τοῦ Ἱατροῦ Κ. Καθηγητοῦ Στέσκαλ, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης.

Ἡ κρέμα Τοκαλόν, χρώμα ῥόδιον περιέχει τώρα ἀπὸ τὸ στοιχεῖον αὐτό. Ἐφαρμοζόμενὴ καθε βράδυ, πρὶν κοιμηθῆτε, τρέφει καὶ ξανανιώνει τὸ δέρμα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὕπνου.

Κατὰ τὴν ἡμέρα χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὰ μαύρα στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σέ μερικές ἡμέρας, κάνει ὁσπρό, ἀπαλὰ καὶ βελούδινο τὸ πῶθαιπό, τὸ πῶθ σκοτεινὸ καὶ τὸ πῶθ τραχὺ δέρμα.

21 ον

Ο άποτρόπαιος όμως άγνωστος άγρυπνούσε... Καί πηδώντας ξαφνικά κατά αντίπαλό του ήταν έτοιμος να άρ- χίση άδυσώπητη πάλη μαζί του, όποτε οι έργάτες που προσελκύσθηκαν από τις άπελπιστικές επίκλησεις του Γκρέχαμ, κατέβησαν επί τόπου.

Ο κακοποιός όμως, που καταλάβαινε ότι για μία άκομή φορά είχε χάσει τό παι- χνίδι, δεν περίμενε. Έσπρωξε με μία δυ- νατή κλωτσιά τον Χάρβεϋ και έξαφανί- σθηκε από κάποιο παράθυρο..

ΣΤΙΣ ΟΧΘΕΣ ΤΟΥ ΧΟΥΝΤΣΟΝ

Μέσα στον καθρέπτη της κρεββατοκά- μαράς του, ο Χάρβεϋ παρατηρούσε με εύ- χαρίστη την περιεργή φορεσιά που είχε ντυθεί και δεν μπορούσε να μη συγ- χάρη τον έαυτόν του για την άπύλτη έπιτυχία της μεταμορφώσεώς του.

Φορούσε ένα κοντό και στενόν σακκά- κι χρώματος άκαθάρστου από τόν ήλιο και την βροχή που τό εξέβαψαν και ένα πανταλόνι πολύ μεγάλο για τό αναστήμα- του και κατακουρελιασμένο στα κάτω άκρα.

Δεν έφορούσε ούτε φωκώλ, ούτε γρα- βάτα, άλλα μονάχα μία παχειά καστα- νωχρήμη σάρπα και ένα κασκέτο που έ- φθανε ως τα αυτιά του.

— Δεν είμαι και άσχημα έτσι! ψι- θύρισε εύθυμα. Άν ποτέ συναντήσω κανέ- να ήλος της λέσχης μου, θα άναγκασθώ να του ζητήσω τη γνώμη του για τη νέα αυτή έπίσημη περιβολή.

Έλαφρός κρότος στην πόρτα του διέ- κοψε τις σκέψεις του αυτές.

Ήταν... άν, που στο κατώφλι της πόρτας έμενε καρφωμένος κατάπληκτος μπρός στο θέαμα που είχε μπροστά του.

Ο χημικός όμως άρχισε να γελά.

— Σ' έκπληττει αυτό, καλέ μου Τζών; έφώναξε. Θα πήτε στην μίς Ουάλντων ότι με είδατε ντυμένο ως άπάχη και θα δια- σκεδάσει και αυτή με τό πράγμα. Άσφα- λώς όμως κάτι θα έχετε να μου πείτε εκ μέρους της.

* Αφού είχε σώσει την Λίλιαν από τόν φρικτό θάνατο που την περίμενε στο πα- ράστημα του έργοστασίου, ο Γκρέχαμ την είχε ίκετεύσει και πάλι να παραιτήση τις άπρονουσίες, που πολλές φορές έως τώρα λ'... ο έλειψε να της στοιχίσουν τη ζωή και να παραμείνη ήσυχη στο μέγαρο, όπου μπορούσε να έλπιζε πως βρισκόταν ό- πωσδήποτε άσφαλισμένη.

— Είπατε υπερβολικά εύπιστος, άγαπη- τή μου φίλη, δεν έπαυσε να της επανα- λαμβάνη. Καί ο έχθρός μας έπωφελείται από τήν άδυναμία σας αυτή για να σας προσελκύει σε παγίδες, στίς όποιες πάν- τοτε πέφτετε μοιραίως. Συνεπώς, στο έ- βος σας ίκετεύω να με άφήσετε να ένο- γώ μόνος μου. Θα συνεχίσω τις έρευνές μου χωρίς εσάς, ενώ σεις, έξ άλλου, θα καταβάλλετε κάθε προσοχή στην επίβλεψη του έξαδέλφου σας, χωρίς να φαίνεται ότι άσχολήσθε σε κάτι τέτοιο. Καί αν σας έρωτήσουν γιατί έγω δεν βρίσκομαι

Άστυνομικό άνάγνωσμα μυστηρίου, άγωνίας, έρωτος και περιπετειών

Υπό ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΥ

στη θέσι μου, θα άπαντήσετε ότι είμαι άρρωστος και ότι μου δώσατε άδεια να παραμείνω και να υποβληθώ, άπλυστατα σε νοσηλεία στο διαμέρισμά μου.

* Από τότε είχε περάσει μία έβδομάδα. Ο Χάρβεϋ δεν είχε κάνει ούτε μετάνη- κανένα σημείο ζωής και ή Λίλιαν άρχισε να άνησυχά άρκετά.

Άπεφάσισε λοιπόν να πληροφορηθί τί του είχε συμβή και του έστειλε τόν Τζών με ένα γράμμα, που περιείχε τις παρα- κάτω λίγες γραμμές:

«Άγαπητέ μου φίλε,

Δεν έχετε κανένα είδησι να μου άνα- κοινώσετε και δεν έχετε την άνάγκη μου;

Επειδή πρέπει πάντοτε να δυσπιστού- με, τό πρόσωπο που θα μου στείλετε, άς έχη ύπ' όψει του να προσφέρει την άπλη- λέξι «Άγρυπνεί». Έγώ θα καταλάβω ότι έρχεται εκ μέρους σας και δεν θα δι- στάσω να τόν άκολουθήσω.

Σε λίγο, λοιπόν, δεν είναι έτσι; Μ' έκτίμησι και άφοσίωσι ΛΙΛΙΑΝ»

Ο Χάρβεϋ έδίπλωσε τό γράμμα με προσοχή, τό έβαλε στην τσέπη του και γυρίσοντας προς τόν ύπηρετή:

— Θα πήτε στην μίς Ουάλντων, είπε, ότι την παρακαλώ να εύρεσθητή να έρ- θη να με συναντήση στην γέφυρα του Ουέστ Στρήτ... Θα είμαι εκεί και έλπί- ζω πως κάτι θα έχω τό πολύ ένδιαφέρον να της άνακοινώσω.

— Πολύ καλά, κύριε...

Ο Τζών έφυγε.

Ο χημικός έβριζε μία τελευταία ματιά στη φορεσιά του.

— Δρόμο τώρα, είπε. Έλπίζω πως βρίσκομαι σε άσφαλή ίχνη. Φθάνει μονά- χα να μη τό χάσω!

* Μισή ώρα άργότερα σιγοπερπατούσε σ' έναν από τούς δρόμους μίας έκκεντρικής συνοικίας της Νέας Υόρκης. Οι έλαττω- νόταν από στήν άκρη άθλιού έξαυτερι- κού.

Ξαφνικά, συναντήθηκε με κάποια γυναί- κα, που ή μορφή της δεν του ήταν άγνω- στη.

Ποιά ήταν;... Που την είχε συναντήσει και ποτέ;

Άδικα έδασάνιζε τό μυαλό του για να θυμηθί... Κανένα όνομα δεν του έρχόταν στο μυαλό.

Δεν κατάρθωσε να θυμηθί κάτω από ποιές περιστάσεις την είχε συναντήσει κι αυτό τόν άνησυχισε χωρίς να θέλν.

Άπεφάσισε λοιπόν, να την παρακο- λουθήση και άρχισε να βαδίζει στα δί- ματά της.

Η νεαρή γυναίκα εξακολουθούσε τόν δρόμο της, χωρίς να φαίνεται πως ύπω- πτευόταν ότι δεν ήταν πιά μόνη.

Ξαφνικά σταμάτησε.

Έβγαλε από τό πλεκτό τσαντάκι της ένα μικρό κουτί με πούδρα και κυττά- ζοντας μέσα στον μικρό καθρέφτη, που χρησίμευε ως κάλυμμα του κουτιού, έστρώσε έλαφρά και σιγανά τη λεπτή σκόνη με κάποια φιλάρεσκη κίνηση.

Για μία στιγμή έκτύταξε τόν έαυτό της έχαραγμένη.

Άλλα ενώ πίσω της είχε άνακόψει και

ο χημικός τόν δρόμο του, λέγοντας μέσα του:

— Καί να σκέπτεται κανείς πως όλες είναι ίδιες!

Έκείνη σιγοψιθύριζε:

— Είμαι θεαία τώρα... ο Γκρέχαμ ο χημικός είναι. Τόν γνωρίζω πολύ καλά, παρ' όλη την μεταμφίεσί του!

Η μικρή αυτή κομωδία ήταν ένα συνη- θισμένο άπλο κόλπο.

Μέσα στον καθρέφτη, δεν έκανε καμμία από τις κινήσεις εκείνου που την παρακο- λουθούσε επίμονα.

Και θεαία πιά ότι δεν γελιόταν, ξα- νάκλεισε τό μικρό κουτάκι, τό έβαλε μέ- σα στην τσάντα της και ξανάρχισε τόν δρόμο της.

Σε λίγο όμως φάνηκε σαν νάθελε να κερδίση τόν χρόνο που έχασε και άρχισε να μεγαλώνη τά δήματά της.

Έβάδιζε μάλιστα τόσο γρήγορα, που δύσκολα ο Χάρβεϋ την παρακολουθούσε.

Ξαφνικά, καθώς εκείνη είχε κατορθώ- σει να τόν προσπεράση άρκετά, ρίχθηκε άπτόμα σ' ένα στενό δρομίσκο, που κα- τέληγε σε ένα μεγάλο δρόμο και χάθηκε μέσα σε παληά έρειπωμένα στίπια.

Άδικα ο Γκρέχαμ, μόλις συνήλθε από την πρώτη του έκπληξι, έψαξε άνα- ζητώντας την παντού.

Είχε χάσει τά ίχνη της.

— Διάβολε! σκέφθηκε, άντελήφθη τίς κινήσεις μου και μου έξφυγε..

Και, στενοχωρημένος κάπως από την άναποδιά αυτή, θέλησε, πριν άπομακρυ- νθί, να ψάξη για τελευταία φορά τά γύ- ρω, για ν' αντιληφθί σε ποίο μέρος τόν είχε παρασύρει.

Βεβαία ωστόσο, ότι είχε άπαλλαγή ά- πό τόν άδιάκριτο εκείνο, ή νεαρή ά- γνωστη άρχισε τώρα να τρέχη με όλη την ταχύτητα τών ποδιών της.

Λίγες στιγμές μετά, έφθανε σε κάποιο στίπτι της άλλοκοτης εκείνης συνοικίας, και χτυπούσε μία πόρτα που άνοιγόταν άμέσως. Μπροστά της άντίκρουσε τέσσαρες άπάντες, που έπαιζαν ήσυχα χαρτιά.

— Προσοχή! τούς έφώναξε. Παρακο- λουθούμαι από τόν Γκρέχαμ Χάρβεϋ... Ση- κωθήτε γρήγορα για να προσβάσωμε. Άν αυτή τη φορά κατορθώσωμε να αλλά- ξωμε από τό υποκείμενο αυτό τόν άνη- γό μας, άσφαλώς θα εύχαριστιόταν πολύ από μας και θαόρσκε τρόπο να άνιμεί- ψη πλούσια τόν κόπο μας!

Μ' ένα πήδημα εκείνοι δρέθηκαν όρ- θιοι.

— Ποι έινε; έρώτησαν με μία φωνή.

— Έλάτε μαζί μου...

...Ο Χάρβεϋ δεν... γελασθή, νομί- ζοντας πως άνεγνώρισε τη νέα εκείνη, άν και μόλις την είχε ιδί.

Ήταν ή Καίτη Κουένη, ή συνένοχη του Τζόνσθ, ενός από τά πρωτοπαλλήκαρα του Άνθρωπου με την Κουκούλα, που εί- ναι κατορθώσει νάτης σ' αυτήν να παρα- σύρη τόσο εύκολα την Λίλιαν στο μπάρ- του «Σκορπιός».

Τώρα ή ίδια οδηγούσε τούς συνενόχους της προς τά έρειπωμένα κτίρια, μέσα ά- πό τά όποια είχε έξφυγι, ενώ ο χημικός εξακολουθούσε ήσυχα τις έξερευνήσεις του.

Για μία στιγμή έκρύφθηκαν πίσω από ένα σωρό σιδηροτραβέρες και μιλούσαν χαμηλόφωνα και μετά, ξαφνικά, την στι- γμή που ο χημικός περνώοντας από έμπρός τους δεν περίμενε κάτι τέτοιο, ένας από αυτούς, ώρμησε από πίσω επάνω του και τόν έβριζε άναίσθητο με ένα δυνατό κτύ- πημα ροπαλού.

Ο Χάρβεϋ σωριάσθηκε στο έδαφος χω- ρίς ν' αφήση την παραμικρότερη κραυ- γή.

— Δέστε τον και ψάξτε τον! διέταξε ή Καίτη.

Την ίδια στιγμή ή διαταγή της έκτελέ- σθηκε πιστά.

Μέσα στην τσέπη του άτυχου νέου, έ- νας από τούς κακοποιούς βρήκε τό γράμ- μα της Λίλιαν και τό παρέδωσε σ' εκεί- νην που διέτασσε.

Αυτή τό διάβασε διαστικά και μία ά-

παίσια γκριμιάσα άγριας χαρής σύσπα- σε τό πρόσωπό της.

— Ο άρχηγός θα μείνη εύχαριστημέ- νος! είπε. Τό παίξαμε καλά τό παιχνίδι! Νά μία πολύτιμη πληροφορία που θα μας χρειασθί πολύ! Τη φορά αυτή της όμορ- φης Ουάλντων ή ύπόθεσις ξεκαθαρίζει... Δεν θα τήν αφήσωμε πιά να μας γλυστρήση από τά χέρια.

Ένας από τούς συντρόφους της έρώ- τησε τότε, δείχνοντας τόν λιποθύμο ακό- μα Γκρέχαμ:

— Καί τώρα, τί θα τόν κάνωμε αυτόν τόν παλληκαρά;

— Ξεφορτωθήτε τον, όπως μπορείτε καλύτερα! άπάντησε ή Καίτη με κυνισμό, και όσο γρηγορότερα τόσο καλύτερα... Πρέπει να μη βαστάξη πολύ τό πράγμα. Καταλαβαίνετε!

Η τύχη του Χάρβεϋ είχε κανονισθί, λίγο πιο πέρα κυλιόνταν άδιάκοπα τά νερά του ποταμού Χούντσον.

Οι άπάχηδες έσήκωσαν τό θύμα τους, από τά χέρια και τά πόδια και τό μετέ- φεραν στην όχθη του ποταμού, για να τό έκσφενδονίσουν μέσα στα βουρκωμένα νε- ρά του.

Την ίδια στιγμή ο άτυχος νέος άνοιξε τά μάτια του και άνακτώντας τις αισθή- σεις του έκτύταξε γύρω του.

Δεύτερος όμως ροπαλισμός που κατα- φέρθηκε δυνατά, τόν έμπόδισε να ξαναση- κοθί.

Για μία στιγμή οι τέσσαρες άνδρες έ- ταλαντεύθηκαν ρυθμικά και μετά ένας απ' αυτούς έφώναξε δυνατά:

— Χόπ!

Τό σώμα έκσφενδονίσθηκε δυνατά και διαγράφοντας καμπύλη κατέπεσε και βυθί- σθηκε μέσα στον ποταμό τό όποιου τό ρεύμα τό παρέσυρε άμέσως..

Ο ΞΑΦΡΙΣΤΗΣ ΤΩΝ ΠΟΤΑΜΩΝ

Σε άπόστασι διακοσίων μέτρων από τό μέρος όπου οι άπάχηδες είχαν διαπράξει τό κακούργημα τού, ένα άτομο ύψηλού άναστήματος με στολή ναυτικού, κασμέ- νο στην προβλήτα μίας μεμονωμένης ά- ποβάθρας, με την πίπα στα δόντια, έξε- ρευνούσε προσεκτικά τόν ποταμό.

Ήταν ο Τσούστερ Ζόε, που οι συνάδελ- φοί του τόν φώναζαν «Ξαφριστής τών πο- ταμών», λόγω του ύπόπτου επαγγέλμα- τός του στο όποιο διακρινόταν.

Ξαφνικά, στη μέση του Χούντσον, διέ- κρινε ένα άνθρωπο, που πιασμένος από κάποιο δοκάρι, επάλευε άπεγνωσμένα έ- ναντίον του ποταμίου ρεύματος.

Ήταν ο Γκρέχαμ, που καθώς ή έπαφή με τό παγωμένο νερό τόν είχε ξαναφέρει στις αισθήσεις του, άγωνιζόταν τώρα να κρατηθί όσο μπορούσε καλύτερα από κά- ποια σανίδα που έπλεε δίπλα του.

Όσοτό, μισοζαλισμένος άκόμα, δεν μπορούσε να παλαίψη επί πολύ, και ά- σφαλώς θα πνιγόταν, όπότε ένα αντίθετο ρεύμα τόν παρέσυρε και αυτόν και τη σα- λιά του σωτηρίας του προς τό μέρος του Τσούστερ Ζόε.

Αυτός, άρπαξε τότε μία μεγάλη καμά- κα ώπλισμένη με άρπάγη και κατάρθω- σε να πιάση τόν άτυχο πνιγόμενο την σι- γμή ακριβώς που έξηγνημένος πιά ήταν έτοιμος να έγκαταλείψη τη σωτηρία σα- νίδα του.

Η έκπληξις όμως τόν ναυαγισώσαντο ήταν μεγάλη, όταν είδε τόν άνθρωπο που είχε άνασύρει από τόν ποταμό.

Ο Τσούστερ Ζόε ήταν ένας από τούς όπαδούς του Άγνωστου με την Κουκούλα και καθώς είχε άναμικήθί και αυτός στην άπόπειρα τού μπάρ «Σκορπιός» άνεγνώ- ρισε άμέσως τόν Γκρέχαμ.

— Πολύ παραέγω αυτό! ψιθύρισε ξύ- νοντας τό κεφάλι του άνήσυχα. Άπρεπε καλύτερα ν' άξιώσω τό καταραμένο αυτό παλληκαρι ν' πινηί!... Τί να τού καω- τώρα; Καί τί θα πη ο άρχηγός; Είνε Ι- κανός να παρεξηγήση τό πράγμα...

Άφησε τόν Γκρέχαμ τελείως έκάνηλη- μένο στην όχθη και συλλογιζόταν τί να κάμη.

Επάνω στο ζήτημα αυτό δεν είχε καμ- μία διαταγή

Έσκέφθηκε τότε ότι τό καλύτερο ή- ταν να πηή χωρίς άναβολή να είσοι- ήση τόν άρχηγό του και περιμένοντας τις οδηγίες του να κρύψη τόν ναυαγό που διέ- σωσε σε μέρος από όπου δεν θα μπορού- σε να δραπετεύση.

Τού έδωσε λοιπόν δυνατά τά μπράτσα και τά πόδια και τόν έκαμε άνικανον να κινηθί.

Έκείνη τη στιγμή ο Χάρβεϋ συνερχόταν και ο σωτήρας του σταμάτησε για μία στιγμή ρωτώντας τον να μάθη τί είχε συμβή.

Ο χημικός όμως, που είχε πάθει διά- σεισι τού έγκεφάλου, δεν άπαντούσε πα- ρά με άσυνάρτητες φράσεις.

— Έλα, έκαμε ο Τσούστερ Ζόε, βλέπον- τας πως δεν κατάρθωνε να μύθη τό πα- ραμικρό. Θα σε κουβαλήσω όπωσδήποτε στον άρχηγό και αυτός άς σε κάμη ό,τι θέλει!

Και τόν παρέσυρε προς τό κρησφύγετο του Άγνωστου με την Κουκούλα...

ΑΓΡΥΠΝΕΙ

Η Καίτη ώστόσο και οι σύντροφοί της, αφού είδαν να εξαφανίζεται τό σώμα του Γκρέχαμ στο ρεύμα του ποταμού, δεν άμφέβαλλαν καθόλου ότι ο χημικός είχε πνιγί και άρχισαν να έπιστρέφουν στο παληόσπίτι τους.

Πρέπει να μεταδιδάσω την εύχάριστη αυτή είδησι στον άρχηγό, είπε κάποια στιγμή ή Καίτη... Σεις μπορείτε να πάτε και να ξαναρχίσετε την χαρτοπαίξια σας. Καί ή άξία σύντροφος του Άγνωστου με την Κουκούλα έκαμε να προχωρήση μόνη προς μία πλαγιά κατεύθυνσι, όποτε σταμάτησε άπτόμα.

Είχε διακρίνει πιο πέρα την Λίλιαν, που έρχόταν να συναντήση τόν χημικό, όπως της παρήγγειλε με τόν Τζών και τόν πε- ρίμενε τώρα κάτω από μία άψίδα τής γε- φύρας.

— Σταθήτε! διέταξε ή άπάχισσα. Κρυφθήτε μαζί μου προσεκτικά πίσω από τόν μικρό αυτό τοίχο και προσέξτε ν' άκούστε.

Και όταν εκείνοι ύπήκουσαν, ή νεαρή άνήγνησε τούς έξηκούσθηκε έπίληπτικά:

— Τρεις από σας να μείνουν εδώ μαζί μου. Έσύ δε, πρόσθεσε μιλώντας προς τόν τέταρτο, να τί έχεις να κάμης; Βλέπεις τη γυναίκα εκείνη, που θηματίζει εκεί κά- τα, μπροστά στο γεφύρι, σαν κάτι να περιμένη; Θα προχωρήσης, λοιπόν, προς αυτήν και με χαμηλή φωνή θα της πής μόνο τη λέξι. «Άγρυπνεί!» Τότε εκείνη θα σ' άκολουθήση και θα την οδηγήσης στην κατοικία του άρχηγού... Γα λοιπά τά άναλαμδώνω έγώ...

Και γυρίζοντας πάλι στους άλλους:

— Έμεις, πρόσθεσε, θα παρακολουθού- με από μακριά μήπως συμβή τίποτε που να διαταρήη τά σχέδιά μας... Όπωσδή- ποτε, πρόσθεσε τρίβοντας τά χέρια από εύχαρίστηση, είναι καλή δουλειά και θάχω δικαίωμα στα συγχαρητήριά του... Ο έ- νας πνιγμένος, ή άλλη αίσχράλητη, δεν πιστεύω νάθελε άλλο καλύτερο!

Στό άκουσμα του ψιθύρισμού «Άγρυ- πνεί», που ή ίδια είχε προτείνει ως συν- θημα στον χημικό, ή Λίλιαν δεν έδίστασε καθόλου να άκολουθήση τόν άγνωστο που της τό είχε ψιθυρίσει.

— Σ' άκολουθώ! άποκρίθηκε άπλά και άνύποπτα ή νέα.

Άδικα όμως προσπάθησε στο δρόμο να τού άπευθύνη επεξηγηματικές έρωτή- σεις. Έκείνος ή δεν ήξερε τίποτε ή δεν ήθελε να πη τίποτε.

Διέτρεξαν έτσι άρκετάς δρόμους και ξαφνικά, ο συνόδος της έσταμάτησε σ' ένα στίπτι μετρίου έξωτερικού και έχτύπη- σε την πόρτα, που άνοιχθηκε άμέσως.

— Περιστέ, δεσποινίσι! είπε ο άγνω- στος.

Η Λίλιαν έκαμε ένα βήμα προς τά έμ- πρός, μα άπέμεινε καρφωμένη εκεί από καταπληξι...

Βρισκόταν άντιμέτωπη με τόν Άγνωστο με την Κουκούλα, που, έκπληκτος όπως κι

έκείνη από την άπροσδόκητη αυτή συνάν- τησι, είχε σηκωθεί και με εφρονική χειρο- νομία την προσεκύλησε να προχωρήση.

Η νέα άφησε μία κραυγή και έκαμε να φύγη... Δεν τό κατάρθωσε όμως.

Οι τρεις άνδρες, που οδηγούνταν από την Καίτη, είχαν καταφθάσει πίσω της και έσχηματίζουν τώρα άδιαπέραστο φρα- γμό, έμπρός στην πόρτα.

Τότε καταλαβε σε ποιά παγίδα είχε πέ- σει.

— Ά! έσάρκασε ο Άγνωστος με την Κουκούλα, άνακτώντας τώρα όλη του τη συνθισμένη απάθεια, νάσαι λοιπόν, επί τέλους, περιστέρα μου! Αυτή τη φορά σε κρατώ... Δεν θα φανταζόσουνα, βέ- θαια, ότι θα κατάρθωνες να μου ξεφεύγης διαρκώς... Οι περιστάσεις είχαν φανή δυσμενείς σε μένα έως τώρα, σήμερα ό- μως, απ' αυτό που βλέπω, πιστεύω πως ή τύχη ήρθε και με τό μέρος μου! Καί σε βεβαιώ πως δε θα μετανοήσης γιατί πε- ρίμενες ως τώρα!...

— Άθλιε! τού έφώναξε εκείνη κατά πρόσωπο, με περιφρόνησι.

Ο Άγνωστος ύψωσε τούς ώμους του.

— Βρισκεί... Νά, διάβολε, ένα να- μίσμα που δεν έχει περάσει εδώ μέσα!... Μη στενοχωρησαι, και αν σ' εύχαριστή αύ- τό, μπορείς να λες ό,τι θέλεις!...

Και γυρίζοντας προς την Καίτη:

— Διηγήσου μου, ώραία μου, έρώτησε με ένδιαφέρον, πως την γράπωσες αυτή τη δεσποσύνη;

Η Καίτη άρχισε να διηγήται όλα όσα συνέβησαν, από την στιγμή, που είχε συ- ναντήση τόν Γκρέχαμ στο δρόμο, όποτε οι άνδρες, που φρουρούσαν την πόρτα, πα- ραμέρισαν ξαφνικά και ο «Ξαφριστής» έμ- φανίσθηκε μαζί με τόν αιχμάλωτό του, προς μεγάλη κατάπληξι όλων.

— Χάρβεϋ, έφώναξε ή Λίλιαν κατασυγ- κινήμενη.

Στη χαρά της, που τόν ξανάβλεπε, ή- ταν έτοιμη να όρμηγί προς αυτόν με ά- νοιχτή άγκαλιά, αλλά σταμάτησε τρομα- γμένη.

— Εκείνος δεν φαινόταν ότι την άνεγνώ- ριζε και παρέμεινε άκίνητος μπροστά της, με έκφρασι θλακώδη, σαν να μη κατα- λάβαινε τίποτε από όσα συνέβαιναν γύ- ρω του.

— Φίλε μου, άγαπητέ μου φίλε, έφώνα- ξε ή δύστυχη με άγωνία, βλέποντας τα καταβεγμένα ρούχα του, τί έχετε λοιπόν; Τί σας συμβαίνει;

Την άπάντησε την έδωσε με σκαιότητα ο «Ξαφριστής»:

— Τί έχει! Μά, δεν βλέπετε λοιπόν ότι είναι τρελός! Έγώ τόν έφάρσα σ' αυτή τη κατάστασι... Τά χτυπήματα βέβαια που δέχθηκε στην κάρα του, τόν έκαμαν να χάση τό τσερέλο!

— Ο δυστυχισμένος! έφώναξε ή Λίλιαν άπελπισμένη.

— Ενωίθε τώρα ότι τά πάντα κατέρρεαν μπροστά της. Ότι έχανε τόν πιστότερο φίλο και σύντροφο της, τόν με... άπο έπάνω στον όποιον μπορούσε να βασίττει και στίς καλές και στίς δύστυχες μέρες της τραγικής ζωής της...

Τί θα γινόταν τώρα, που στερήθηκε από τόν δρομό και προστάτη της;

Βρισκόταν πιά στη διάκρισι του άμειλί- κτου έχθρου της και κανένας δεν ύπήρχε για να την ύπερασπίση!...

Χάνοντας τό θάρρος της τότε, ρίχθη- κε σαν παραλυτή επάνω σ' ένα κάθισμα και παραιτήθηκε από κάθε ιδέα αντίστα- σεις.

— Κάντε με ό,τι θέλετε! είπε με άπο- καρδισι.

Ο Άγνωστος με την Κουκούλα, με τά μπράτσα σταυρωμένα, παρέμεινε άπα- θής.

Τά σταχτερά του μάτια έκτύταζαν άλ- ληλοδιάδοχα τούς δύο νέους... Τούς κρα- τούσε επί τέλους!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Εν σκηνή

